

1563
E
1
3

BIBL. DO MUSEU
N.º 758
Est. H
Tab. 7
Coimbra

Handwritten notes:
In
nr
14.11.11
11.11.11

INST. ANTR.
N.º 1563
Est. 2
Div. I
Tab. 3
COIMBRA

AMBROSII
CALEPINI
DICTIONARIUM
OCTOLINGUE.

A MARE OSTII

CALTEPINI

DICTIONARIUM

OCETOLINGUE

AMBROSII CALEPINI

DICTIONARIUM,

QUANTA MAXIMA FIDE AC DILIGENTIA ACCURATE
emendatum, & tot recens factis accessionibus ita locupletatum, ut jam
THESAURUM LINGUÆ LATINÆ quilibet polliceri sibi audeat.

*Adjecta sunt Latinis dictionibus Hebrae, Graeca, Gallica, Italica, Germanica,
Hispanica, atque Anglica;*

Item Notæ, quibus longæ, aut breves syllabæ dignoscantur.

*Præter alia omnia, quæ in hunc usque diem fuerunt addita, præcipuè à JOANNE PASSERATIO,
olim in principe Academia Parisiensi Eloquentiæ Professore Regio,*

*Accesserunt etiam insignes loquendi modi, lectiores etymologiæ, antitheta, translationes, emendationes
adagia ex optimis quibusque Authoribus decerpta.*

*Deinde magna sylva nominum, tum appellativorum, tum propriorum, ut virorum, mulierum, sectarum, populorum,
Deorum, siderum, ventorum, urbium, marium, fluviorum, & reliquorum, ut sunt vici, promontoria,
stagna, paludes, &c. ita ut omnibus aliis, quæ hæctenus prodire, incredibili & rerum
& verborum numero sit locupletius.*

EDITIO NOVISSIMA

Nunc à R. P. LAURENTIO CHIFFLETIO Soc. Jesu, Presbytero aliisque Philologis revisa, quamplurimis
aliis dictionibus aucta, atque innumeris quæ aliàs irreperant mendis expurgata, & Supplemento
R. P. JOANNIS-LUDOVICI DE LA CERDA ejusdem Societ. propriis locis
reposito, elegantissimo ordine illustrata exhibetur.

LUGDUNI,

Sumptibus LAURENTII ARNAUD, PETRI BORDE,
JOANNIS & PETRI ARNAUD.

M. DC. LXXXI.

CUM PRIVILEGIO REGIS.

AMBRASIA

DICIONARIO

Museu
e Laboratório
Antropológico
Universidade
de
COIMBRA
BIBLIOTECA

Impressão em Coimbra, Portugal, 1910

COIMBRA

AD LECTOREM.

SINGULARE Dei beneficium est, quod magna solertia & industria praediti viri fuerint excitati, qui discere cupientibus liberales Artes aliâque politioris literaturae genera viam sternerent, adjumentâque memoriae subministrarent. Enimverò cum ipse sermo, ipsaque dictiones minimè nobiscum nascantur, quanta difficultates, quanta animi anxietates novis jejunisque scholaribus perferenda essent, si methodo investigandi vocabula, quae sunt innumera, eâque rebus applicandi carerent; cum plerique etiam doctissimi in plerisque vocibus haesitent, earumque saepenumero significationem ignorent. Rarus quippe inter mortales qui omnia vocabula nôrit, nec nisi soli Deo convenit vocum omnium simul ac rerum perfecta scientia. Quapropter non mirum si Doctores antiqui, ad memoriae subsidium, composuerint sibi verborum commentarios & indices, qui praesto essent quarentibus, ac sine errore & molestia rem quaesitam suggererent. Quod quidem Commentariorum, aut Syllaborum genus necessitas, ut alia, excogitavit, usus autem & ratio expolivit. Etenim cum memoriam impediât atque obruat varietas omnis, tum verò illa perturbat facile, quae cum sit numero copiosa, genere ipso est subtilis. Sunt autem ex hoc genere vocabula, quae cum ad res illustrandas sint excogitata, rebus ipsis leviora sunt, & magis lubrica, faciliusque memoriâ excidunt. Itaque nullatenus illaudabile est AMBROSII CALEPINI artificium, quod Dictionariû appellamus, cujus confectioni simul ac dispositioni praeclearam operam navasse in confesso est apud omnes de re literaria bene sentientes: nec in minori pretio habenda sunt ad ipsum augendum tot & tam accurata doctissimi viri JOAN. PASSERATII lucubrationes, aliorumque nonnullorum egregiis artibus & literis excultorum, qui pari studio ad idem locupletandum symbola contulerunt, opera minimè spernenda: quorum omnium accessione susceptus à Calepino labor in justam magnitudinem excrevisse videbatur. Qui quidem labor quàm inops & exiguus primùm in manus hominum venerit, nemo est qui ignoret. Omnes porrò praestantes hi viri suam sibi laudem jure vendicant; Calepinus quidem, quia prudenter Opus inchoavit; Passeratus, quia recensuit, defecavit, auxitque multum; reliqui demum, pro collatis symbolis. Quoniam verò quae nostram hanc praecesserunt editiones, praeter ea quae praefati viri ad hoc institutum congesserunt, non pauca se v' addidisse, vel emendasse, nativòque nitore restituisse venditant; ideo, studiose Lector, quid hîc quoque à nobis sit praestitum, te monitum esse volumus. In primis igitur quae haecenus tum ad constandam, tum ad augendum hoc Dictionarium

conquisita fuerunt, omnia supra quàm credibile videri possit, accuratè recognovimus, defectúsque, qui sive Typographorum inscitiam, sive fortè Correctorum oscitationem spectes, irrepperant propè innumeri, quantum in nobis fuit, emendandos curavimus. Deinde tantum abest ut Operis magnitudo nos deteruerit ab auctibus, quin potiùs ad ampliores excitárit: siquidem suscepti operis amplitudo facit, ut quò plus adjunxeris, modò consideratè, eò meliùs quid operis ratio postulet, intelligatur. Quod quidem ea propter fecimus, ne fortè tam iis, qui ante nos hoc stadium sunt ingressi, quàm illis, qui post nos idem ingressuri sunt, nimis inopes, & angusti, vel exhausti videremur. Ut autem faciliùs & quasi uno oculi intuitu cognoscatur, quæ (præter S. ISIDORI Glossarium, quod deformatum admodum, híc autem ope Doctissimorum hominum, atque in primis R. P. JOANNIS-LUDOVICI DE LA CERDA Soc. Jesu emendatum, antea per modum Supplementi ad calcem Operis rejecti, nunc propriis locis restitutum) Latina, & à Latinis Authoribus usurpata, tum pura, tum barbara voces huic Operi accreverint, notæ hujusmodi ||| designabunt: imo verò quamplures aliæ non designatæ, jamdudum desideratæ, huic novissimæ editioni accesserunt, ex Cælio Rhodiginio, Fungero, Laurenbergio, aliisque depromptæ. Caterùm ne quem offendat nostræ editionis commendatio, sive recognitio spectetur, sive correctio, dispositio, incrementum, sumptus, & id genus alia, quæ ad ampliorem ejus illustrationem conducere poterunt, non erubescemus illi soli inter omnes, quæ hætenus præcesserunt, palmam assignare, utpote à R. P. LAURENTIO CHIFFLETIO Soc. Jesu Presbytero, aliisque Philologis singulari opera ac diligentia revisa, aucta, & innumeris quæ aliàs irrepperant mendis expurgatæ. Quod an verum sit, tibi, Lector, ut æquo estimatori, expendendum relinquimus. Interim, abjectâ glande, tot inventis, collectis, paratisque frugibus vescere securus. VALE.

JOANNES TRITHEMIUS,
DE ECCLESIASTICIS
SCRIPTORIBUS.

AMBROSIUS CALEPINUS Bergomensis, Ordinis D. Augustini quo tempore Ludovicus Sfortia Mediolanensibus Dux præerat, floruit divinarum & humanarum literarum indagator studiosissimus. Vnde opus pergrande suâ industriâ, & magno labore ex innumeris propè Authoribus collectum, de vocabulorum notitia, & præpositionum interpretatione Græca, & Latina, cum Authorum attestatione, nobis commune fecit. In quo non solum quæ ad literarum, Poëtarum, & Oratorum cognitionem plurimum conferunt, sed etiam quæ ad Medicos, Philosophos, necnon Doctores Ecclesiasticos pertinent vocabula doctè satis, elegantèrque explicuit, quæ profectò doctis pariter & indoctis non mediocre attulerunt subsidium.

Summa Privilegii Regis Christianissimi.

LUDOVICUS XIV. Dei gratiâ Galliarum & Navarræ Rex Christianissimus singulari privilegio sanxit, ne quis per universos Regnorum suorum fines, intra decem annos à die ultimæ Editionis computandos, imprimat, seu typis excudendum curet, & vendale habeat Opus, quod inscribitur, AMBROSII CALEPINI DICTIONARIUM OCTOLINGUE, jam recens infinitis penè dictionibus locupletatum, præter PHILIPPUM BORDE Bibliopolam Lugdunensem, aut illos, quibus ipsemet concesserit. Prohibuit insuper eadem auctoritate Regiâ omnibus suis subditis, idemmet Opus extra Regni sui limites imprimendum curare, vel quempiam, ubicumque fuerit, ad id agendum impellere, ac instigare, sine consensu dicti PHILIPPI BORDE. Idque omne sub confiscatione Librorum, aliisque pœnis originali diplomate contra delinquentes expressis. Dabatur Parisiis, 22. Februarii 1668.

Ex Mandato Regis

Signatum

D E N I S.

Pervasa fuit hac ultima Editio die 10. Maii 1681.

Initis antea pactis participes facti sunt superscripti Privilegii
DD. ANISSON Bibliopolæ Lugdunenses.

AMBROSII

SUMENT M. F.
AMBROSIO CALEPINO
BERGOMENSI

LATINA QUANTUM DEBEAT LINGUA,
EXPRIMI LINGUA NON POTEST.

LATIOR LATIO IPSO SCRIPTORIS FAMA,
QUI ABIIT HINC, HINC NON ABIENS.

M. D. V.

ALOTSIUS NOVARIN.

AMBROSII CALEPINI DICTIONARIUM OCTOLINGVE.

A

Ab Hebræis, Grecis, Latinis, Arabicis, atque Hispanicis gentibus, quin etiam cunctis terrarum nationibus (teste Isidoro *lib. 1. Etymologiarum*) prima semper existit. Non tamen eadem apud omnes prolatio. Hebræi enim, Græci, & Arabes non simpliciter proferunt. Aleph Hebræicè, Alpha Græcè, & Alif, seu Alipha Arabicè sonat. Latini verò & Hispani, cæterique Europæi purè pronuntiant. Dein apud Hebræos & Græcos unà

cum reliquis Alphabeti literis, numeris deseruit. Aliquando absolutio- nis est nota, sicut C condemnationis: inde salutaris à Cicerone dicta est. Hæc litera clara ex arteria prodit, os renidens hilaritate quadam liberius aperit, spiritusque profundior suapte natura palati conuexum ferit: eius sonus magis auditur in principio, quam in medio, remissior in fine dictionis: sit tamen in principio clarior, si subsequitur minus vehementis spiritus consonans: at si huiusmodi literæ geminentur, maius incrementum suscipit: si diversæ obstrепен- tes succedant, non parum asperitatis habet: denique iuxta qualitates consonantium aut simpliciter positarum, aut geminarum, aut di- versarum coëntium inter se, modò suavius sonat, modò asperius strepit. Cæterâque soni præstantia longè antecit vox illa, in qua plu- rimum viget A, quod maximè tum in oratione deprehenditur, tum in carmine. Sic duobus potissimum locis apparet, in versu penthemimeri scilicet, & hephthemimeri, ubi sit arsis, & thesis, magis canora fiunt carmina. Grandiori figuræ nullum accommodatius elementum. Huius concursus, & positus crebrior non tam exprimit magnitudi- nis & grauitatis formam: vt

— at nunc horrentia Martis

Arma virumque cano, &c.

quam animi affectum declarat: vt,

Phyllida amo ante alias, nam me discedere stetit:

At regina graui iam dudum saucia curâ.

Duo maximi apud Maronè affectus. Verum quia vocales breues gra- uitati parum idoneæ, longiores verò multò præstantiores, vt ait lum- nus & optimus dicendi magister, quum in dubium reuocet quis pes magis aptus sit, & conueniens in fine clausulæ, Trochæus, an Iam- bus: Iambus concludit qui constat vltima longa, Trochæus verò breui: non indignum fore existimaui hic subijcere, & singulis ele- mentis (quod non parum conferet ad numeros orationis, si ritè res perpendatur) correctionis & productionis regulas in solo dictionis fine: nam in principio, & in medio optimorum Authorum petantur exempla: dent veniam viri docti, non enim ipsis hæc scribimus, sed nouitiis.

A, in fine cuiuscunque dictionis producitur. Corripiuntur, *ita, quia, puta*, item nominatiui, accusatiui, & vocatiui, nisi vocatiuus à nomi- natiuo in as: numeralia verò in *ginta*, communem habeant vltimam. Hæc à tergo aspirationem accipiens, fit interiectio, de qua vide infra suo loco.

A autem præpositio sine aspiratione & cum graui accentu scribitur. De- ducitur enim ab *ἀ* Græca præpositione, remota vltima syllaba *α*: à qua præpositione, Ab, quoque deduci videtur, abiecta vltima litera o, & mutato *α* tenui in suam mediam b. Eadem ratio est de Abs: qua-

Calèpini Pars 1.

rum trium eadem est significatio: in hoc autem vno differunt, quòd A nunquam coniungitur cum dictionibus incipientibus à vocali: Ab verò cum omnibus iis, & præterea cum l & r duabus liquidis, & j consonantis locum tenente: vt Ab lege, Ab rege, Ab Ioue (licet apud Liuium cum aliis quoque consonantibus coniunctum legatur) & Abs cum t, & q: vt Abs Tullio, Abs quolibet. Quæcunque igitur de A, eadem & de Ab & Abs, quantum ad significationem attinet, dici & posse & debere est putandum.

ā, præpositio producitur, & grauitur in contextu. Priscian. *lib. 2. de diction.*

ā, motum à loco significat: vt, Redeo à villa, ab agro: Venio ab vrbe, ab Italia. Virg. 2. *Aeneid.*

Et iam Argiua phalanx instructis nauibus ibat

A Tenedo.

Neque solùm motum à loco significat: sed etiam tempus, & tum ma- ximè declaratur per quum: vt, A puero te noui, id est, quum puer adhuc esses, te noscere cœpi. Sic, Ab infantia te dilexi, quum dico, significo statim quum inciperet infantia, cœptam esse meam dilæ- ctionem.

A, in ablatiuo breue. Hilarius.

— per quem datâ luce renati.

|| A, in dictionibus Græcis præposita priuat, vt Apathia, priuatio passio- nis, &c. ||

A & Ab proximitatem loci significat. Cic. *lib. 1. Acad.* Nunciatum est nobis à M. Varrone, venisse eum Roma pridie vesperi. Hoc est, non ex ipsa vrbe Roma, sed (vt vulgus loquitur) de propè Romam. Nam à vel ab, sic differt ab è vel ex. A Theatro venit, qui à loco qui est iuxta theatrum venit. E theatro venit, qui in ipso theatro fuit. His contraria sunt Ad & In: vt, Eo ad templum, & eo in templum. Au- thor Seruius in *arte*. Hæc tamen differentia interdum confunditur ab Authoribus.

ā vel ab, iunctum cum verbis passiuis, causam efficientem, siue perso- nam agentem significat: vt, Victus est à Scipione, id est, Vicit eum Scipio. Quintil. *lib. 9. cap. 2.* An ab eo fustibus vapulasset. Veri potest hic ablatiuus in datiuum, Græco more. Cic. Neque senatui, neque populo, neque cuiquam bono probatur. Et, Audita vobis esse arbi- tror. Virgili. *Aeneid. 1.*

— neque ternitur vlli.

Ibidem;

Nulla tuarum audita mihi, neque visa sororum.

Interdum ponitur pro Post, & cum accusatiuo, & *ἀ*. Cic. *de senect.* Cuius à morte hic tertius & tricesimus est annus: hoc est, post cuius mortem. Sic dicimus, A partu, A funere, A comæatu: quod est, Post partum, post funus, post comæatum. Sueton. in *Cæsare*. Plebs statim à funere, ad domum Bruti & Cassij cum facibus tetendit: hoc est, post celebratas exequias. Idem in *Tiberio*, A comæatu castra repetentes: & A tergo, id est, post tergum, retrò, ponè, *ὀπίσθεν, ὑποσθεν*. Liu. 3. *ab Vrbe*. Neque hostium à tergo incursum vidit. Sic, A somno, id est, post somnum. Dicimus etiam non inegalenter, A rege secundus: quod est, Post regem primus. Idem 1. *ab Vrbe*. Si dignum qui secundus à Ro- mulo numeretur, creaueritis. ¶ Quandoque significat De, vel Ex. Terent. in *Adelph.* A villa mercenarium vidi. Sueton. in *Vesp.* Alterum ad Iuniam Caluinam à gente Augusti pertinere dicebat: pro, de gen- te. Martialis,

— ipsam protinus à via salutes.

Et Cic. A Pausania Lentuli liberto audiui: quod alibi per De, vel Ex enunciat: vt, de Philadelpho audies: id est, Philadelphus tibi dicit.

A

¶ Quandoque

¶ Quandoque habet vim defensionis, & significat Pro omni, cum genitivo, ut, Ab aliquo facere: ab aliquo stare: ab aliquo esse: ab aliquo dicere, nullam aliam habent vim & sententiam, quam si diceret adjuvare & defendere Aliquem, vel causam alicujus & defensionem suscipere. Cic. in Bruto. Nec verò M. Caelium prætereundum arbitror, quæcunque ejus in exitu vel fortuna, vel mens fuit: qui quamdiu auctoritati meæ paruit, talis tribunus plebis fuit, ut nemo contra civium perditorum popularem turbulentamque dementiam à Senatu, & à bonorum causa steterit constantius. Idem de invent. Commune est quod nihilo magis ab adversariis, quam à nobis facit. Idem de Orat. Sed vide ne hoc totum Scævola sit à me. Ubi quod A Senatu ait, & A causa bonorum, perinde est ac si dixisset: Pro partibus Senatus, & bonorum, hoc est, Senatui studuerit & favorit, eumque tutatus fuerit. Idem pro Cluentio, Non modò dicendi à reo, sed ne surgendi quidem potestas fuit: id est, Pro reo: hoc est in gratiam & favorem rei. Sic dicimus,

A quæstioibus, A testibus, A voluntate, quæ loquutio creberrima est apud idoneos autores: quasi defensor quæstionum, testium, & voluntatis alterius. Ab aliquo solvere, persolvere, dare, numerare, representare, vel suppeditare quis dicitur, si quod ipse alicui debet, id curet, ut alius pro se ac nomine suo solvat, det, numeret, representet, aut suppeditet. Cic. ad Attic. Frater elaborat, ut tibi quod debet ab Egnetio solvat. Pro Cecinna. Hac emptione facta, pecunia solvitur à Cefenna. Idem pro Planc. Sinite me, quod vobis fretus, huic sæpe promisi, id à vobis ei persolvere. Idem pro Flau. Ab Sixtilio dicit se dedisse & suis fratribus. Ibid. Si prætor dedit, à Quæstore numeravit. Idem ad Attic. Reliquæ pecuniæ usuram Silio pendemus, dum à Faberio representabimus. Idem cont. Rull. Sumptum haurit ex ærario, suppeditat à fociis. ¶ Hinc natæ sunt illæ Jurisconsultorum formulæ, Ab aliquo possidere, Ab aliquo uti, id est, possessionem & usum ab aliquo actum esse, l. 1. D. uti poss. & l. 1. D. de itin. act. & que priv. ¶ Officiorum præterea & dignitatum nominibus præposita, eos significat, qui iis aut officiis, aut dignitatibus funguntur: qua quidem in re latissimus hujus præpositionis est usus. Nam A studiis dicitur esse, qui pro eruditione & doctrina sua, præest studiis alicujus, puta principis: Ab epistolis, ἐπιτολίαι, qui præest epistolis, sive ut eas accipiat, sive ut ad illas respondeat.

A rationibus, qui nunc vulgò Clericus, sive Magister computorum dicitur. Sueton. in Claudio, Super hos Polybium à studiis, Narcissum ab epistolis, & Pallantem à rationibus, quos decreto quoque Senatus non præmiis modò ingentibus, & Quæstoriiis, Prætoriiisque ornamentis ornari libenter passus est.

A libellis, qui libellis supplicibus præest, ὁ χρηματικῶν ἀποπέποιθη κατησίαι. Sic

A batis, qui præest mensuris, quique annonam mensuris dividit. Nam batus, mensuræ genus est.

A caliculis, qui præest caliculis, quæ sunt vasa potoria, ὁ ἀπὸ τῶν κύπελλων.

A commentariis, qui præest commentariis, hoc est, qui in commentarium custodias refert, & veluti diarium custodiarum conficit. Hunc Alconius Pædianus, Commentariensem vocat. Hieron. lib. 2. Reg. Iosaphat erat à commentariis.

A manibus, sive à manu, dicuntur scribæ, quorum manu ad literas scribendas principes uti solent, οἱ ἐπιτολίαι ἀποπέποιθη κατησίαι. Sueton. in Casare, Philomenem à manu servum, qui necem suam per venenum inimicis promiserat, non gravius quam simplici morte punit. Hi alio nomine, Ad manum, dicuntur. Cic. lib. 3. de Orat. Licinium servum sibi Gracchus habuit ad manum. Similiter Amanuenses eos Sueton. alibi vocat.

A memoria, cujus officium est suggerere principi res obeundas, & quæ sint agenda in memoriam illius revocare, ex præscripto, ὁ ἐπιτολίαι ἀποπέποιθη κατησίαι.

A pedibus dicuntur servi, quorum pedibus utimur. Cic. ad Attic. Nec ullam ob aliam causam, Pollucem servum à pedibus Romam misi. Martial. lib. 5.

Omnia quum retrò pueris obsonia tradas,
Cur non mensa tibi ponitur à pedibus?

Item lib. 7. eisdem vocat Ad pedes: Misto (inquit) lagenam replet ad pedes vino. Invenimus etiam pro eodem Pedes sine præpositione. Idem lib. 3. At ipse retroflexus ad pedum turbam. Et sciendum, A pedibus, per omnes casus eadem terminatione dici. Rectè enim interrogaveris, Quid agunt à pedibus? Intelligitur enim ibi, Servi à pedibus: Misi à pedibus, Dedi à pedibus meis. Hi etiam Circumpedes vocantur. Unde ait Agretius, Circumpedes sunt obsequia servorum: Antepedes, amicorum. Cic. Circumpedes autem homines formosos & literatos, suos esse dicebat.

A pugione dicitur qui principis pugionem gestat, eique semper præstò est. Lamp. in comment. Inter quos libertinus, qui à pugione appellatus est.

A punctis, qui præest redditui aquariorum, apud Frontinum lib. 2. de Aquaduct.

A secreto, sive à secretis, Secretarius dicitur, qui ab ore principis (ut docet Budæus in prioribus in Pandectas Annot.) imperia recipit diplomatum subscribendorum, edictorumque, quæ in consilio selecto decerni solent, ὁ ἐπιτολίαι ἀποπέποιθη κατησίαι.

¶ A vestiario dicebatur, qui principi erat à veste. Nicetas Choniates περιτολίαι βασιλικῆς. Itaque à vestiario est, qui vestem dat Principi. ¶

A voluptatibus, qui studium habet comminiscendi voluptates ad principem oblectandum. Unde olim Xerxes edixit se præmium daturum ei, qui novum voluptatis genus reperisset. Suet. in Tiberio. Denique officium instituit à voluptatibus, præposito equite Romano, T. Cælonio Prisco, ¶ Aliquando etiam hæc propositiones pro Contra, ponuntur. Virg. in Melibæo,

Dum teneras desendo à frigore myrtos, hoc est, contra frigus.

Cic. pro Fonteio: A quo periculo defendite, judices, civem sortem. ¶ Quandoque ponuntur pro Per. Plaut. in Rud. Ab se cantat cuius sit, id est, per se, sua sponte. Idem in Bacchid. Nunc ab transenna hic rurdus lubricum petit: id est, per transennam. ¶ Quandoque pro Præ-

ter, sive Contra: unde Ab re, significat Præter, sive contra utilitatem, aut sine utilitate, ἀποβουλεύει. Plaut. in Capt. Quidvis, dum ab re ne quid ores, faciam: id est, ne quid ores alienum ab honestis moribus, quod bonis moribus non conveniat. Idem in Trinum. Ab re consultit, id est, frustra. Sæpius autem usurpatur cum particula negativa. Plaut. in Asinar. Haud ab re aucupis. Livius, Haud ab re duxi.

A vel ab, pro in re, sive pro eo quod dicimus, Quod pertinet ad. Cic. ad Atticum: Sumus enim flagitiosè imparati cum à militibus, tum à pecunia. Idem de Oratore. Hæc quum Crassus dixisset, parumper & ipse conticuit, & à cæteris silentium fuit: pro, Quod ad milites, ad pecuniã, ad cæteros pertinet. Plaut. in Epidico, A morbo valui, ab animo æger fui: id est, quod ad morbum, quod ad animum pertinet. Idem in Cure. Tam à me pudica est quasi soror mea fiet. Pudica (inquit) est, quod ad me attinet. Huc pertinent & hæc, Ab animo perit, Ab re perit, Ab animo otiosus, Ab ingenio improbus. Doleo ab animo, Doleo ab oculis, & similia apud Plaut. ac Terent. ¶ Accipiuntur etiam

A vel Ab, pro eo quod vulgò dicimus, de parte. Plin. lib. 33. Quod à Sole fuit, in his melius, quam quod à terra, pro Versus Solem, & versus terram. Idem lib. 2. cap. 47. Sunt ergo bini in quatuor cæli partibus: ab Oriente æquinoctiali Subsolanus, ab Oriente brumali Vulturinus. Dicitur tamen & A parte, pro eodem. Plin. lib. 13. cap. 15. Laudatissimo à parte Aquilonis, aut eum spongiis.

A vel Ab præterea cum ablativo personæ eleganter domicilium significat: ut A judice venio: hoc est à domo judicis. Terent. in Andr. Unde est? dic clarè: MY. à vobis, id est, à domo vestra. Ibidem, Sed Mysis ab ea egreditur. Sic, A me: A Glycerio, apud eundem.

Ab eo, pro ejus. Terent. in Eunuch. Adibo, atque ab eo gratiam hanc, quam video velle, inibo. Ubi Donatus: Hæc est eloquutio, Gratiam ab eo inibo, pro, Eius gratiam merebor. Nam ab eo, amat Terentius, pro ejus ponere: ut in Andria, Hæc primùm animadvertendà ab eo injuria est, id est, ejus injuria. ¶ Sunt & aliæ harum præpositionum significationes, cujusmodi sunt quæ sequuntur. Cæsar: Opportuno, atque occulto loco à millibus passuum circiter duobus, Romanorum adventum expectabant, pro intervallo duum millium passuum. Idem, Postis castris à millibus passuum quindecim, auxilia Germanorum expectare constituit. Livius verò aliter loquitur lib. 1. Castra à Fidenis mille passuum locat, pro distantia à Fidenis mille passuum. Idem, Castra ab urbe haud plus quinque millia passuum locant; & sic alibi sæpe.

Ab aliquo legare. Cicero pro Cluent. Itaque ei testamento legat grandem pecuniã à filio, à secundo hærede nihil legat: subintellige tradendam: id est, A Cluentius ita legat Oppianico grandem pecuniã, ut is eam non nisi à filio, si quis natus esset, accipere posset: ut scilicet ipsi Oppianico curæ esset salus filii, quum in ea tantum suum emolumentum positum intelligeret. Nam legata non valebant, si is à quo nominatim testamento relicta erant, hæres esse non potuisset.

A lenone manu asserere, apud Plaut. in Pers. Sermo est in compendium redactus, pro eo quod est, à lenonis possessione, vel dominio.

A calce ad carceres, id est, à fine ad principium. Cic. de Senect. Nec verò velim quasi decurso spatio à calce ad carceres revocari; hoc est, à senio ad pueritiam.

A cura præstantior. Suet. in Tyberio, Sed affectione & morositate nimia obscurabat stylum, ut aliquanto ex tempore, quàm à cura præstantior haberetur.

A matre pulli, id est, recenter à nido accepti. Colum. lib. 8. c. 5. Budæus.

A memoria exit, id est, oblivioni traditur. Seneca lib. 3. de benefic. Quantum opus sit, quàm laudabile, quàmque nunquam à memoria hominum exiturum.

A & Ab, eleganter utimur cum his dictionibus Usque & Propè. Cic. de divin. Vetus opinio est jam usque ab heroicis ducta temporibus. Virg. Æneid. 7.

Dardanium Sicolo prospexit ab usque Pachymo.

Plin. lib. 15. c. 18. Tam prope à muris habemus hostem. Hæc de significatione & usu harum præpositionū A, & Ab, & Abs, cæteris dictionibus appositurum. In compositione separationem significant, & privationem. Neque tamen cum quibusvis literis conjunguntur. Nam A cum m, & v, consonante solum connectitur: ut, Amoveo, amens, avello.

A, quum præpositio est, apud Iureconsultos immediati temporis vim habet. Pompon. l. 2. de orig. iur. dixit, à cæde. Paulus verò in l. pater, ff. de adulteriis, à divortio: quorum locorum interpretatio est: illicò post cædè, post divortium. Ab, cum a, d, e, f, i, l, n, o, r, & u; ut, Abactor, Abduco, Aberro, Abfore, Abjuro, Ablato, Abnuo, Abortior, Abrogo, Abundo. Duo sunt ex Ab præpositione cõposita, quæ euphoniæ causa, b mutant in u, Aufero videlicet, & Aufugio. Significant autem ut diximus, hæc præpositiones in compositione ferè privationem, ut Ab-fimilis, non similis. Nonnunquam separationem: ut Abduco, Aufugio. Interdum idem valet quod Extra: ut, Abduco. Aliquando idem quod Contra: ut Abusus, contra usum. Aliquando superflua sunt, ut apud Livium, Flavium supplementum ab Roma abduxerat. Cic. pro Rosc. Amer. Non est necesse omnes commemorare Curtios, Marios, Mamercos, quos jam atas à prælio avocabat. Quasi A milite Macedonio esset. Plaut. Pseud. sc. 7. a. 4. Ille qui abest A milite. Idem Pseud. sc. 1. a. 4. Qui A parte advenit Carysto. Idem Pseud. sc. 1. a. 2. Symbolum qui à milite allatus est (de sa part.) Idem Pseud. sc. 4. a. 2. Sed foris concrepuit hinc A vicino sene. Idem Milit. sc. 1. a. 2. Tempus & A nostris exige trista malis (id est,) ob nostra mala, Ovid. Eleg. 3. lib. 4. Trist.

Cognoram A parva Virgine magnanimam.

Catull. de com. Beren. A propinquis opem ferre clienti (i. adversus propinquos.) Gell. cap. 13. lib. 5. Ut vales? haud à pecunia perbene. Plaut. Aut. sc. 4. a. 1.

Quique sit à sevo longius beste, &c. pro absit à.

Ovid. Eleg. 4. lib. 4. Trist. A vitio studioque ostentationis loquacior. Gell. cap. 14. lib. 5. Abs te equidem sumam. Tu à ne fumes? Plaut. Pseud. sc. 5. a. 1. A metu otiosos esse jubet. Gell. cap. 29. lib. 2. Interminatus est à minimo ad maximum. Plaut. Pseud. c. 1. a. 3. Iussero cadum vini veteris à me afferrier. Idem Aut. sc. 1. a. 3. Ene à milite Macedo

Macedonio (i. ab eo missus, vel ex ejus familia.) Idem *Pseud. sc. 2. a. 3.* Aurum contra cedo modestum amatorem: aurum à me accipe. Idem *Cure. sc. 1. a. 1.* Ædes septimæ à porta. Idem *Pseud. sc. 2. act. 2.* A mane ad vesperam pugnata pugna. Idem *Amphit. A* valetudine inoffensa vivere. Gell. *c. 1. lib. 2.* A Menandro mutat Cœcilius, i. præ Menandro. Idem *c. 2. 3. lib. 1.* A summa manu. Ovid. *Æleg. ult. lib. 3. Trist.*
Auferte hinc à me, i. ex loco ubi sum.
 Plaut. *Cure. sc. 4. a. 4.* A principio, vide *Principium*. A me consilium petunt. Idem *Cure. sc. 1. a. 2.* A milite aspicere hominem. Idem *Mil. sc. 2. a. 2.* Quando exierit à nobis. Idem *Mil. sc. 1. a. 2.* Has esse à nobis (i. ex ædibus nostris.) Idem *ibid. sc. 3. a. 3.* A se vis castè se habere. Gell. *c. 12. lib. 15.* Tam à me pudica est, quam si soror mea fiet. Plaut. *Cure. sc. 1. a. 15.* Cum adveniat à foro domum (pro ex.) Idem *Mil. sc. 6. a. 2.* A Sole miterere uvas. Gell. *c. 8. lib. 15.* Quando exierit à nobis. Plaut. *Mil. sc. 6. a. 2.* M. Audivisti? E. Usque à principio omnia. Idem *Aul. sc. 5. a. 3.* Ei dedi virginem, qui argentum à te attulit. Idem *Cure. sc. 4. a. 4.* Dabo à me, meoque gnaro. Idem *Capt. sc. 1. a. 4.* A me possum dare chlamydem. Idem *Pseud. sc. 4. a. 2.* Dare viaticum à Trapezita. *Ibid.* In honore summo est, & ab summis viris. Idem *Capt. sc. 2. a. 2.* A nobis est mercatus mulierem. Idem *Pseud. sc. 2. a. 2.* Quos emi de præda à quaestoribus. Idem *Capt. sc. 3. a. 2.* Inibis à me gratiam (id est, meam.) Idem *Cure. sc. 1. a. 3.* Qui amant à lenone. Idem *Pseud. sc. 2. a. 1.* Non à me scibus pistrinum. In mundo tibi, (de ma par.) Idem *Pseud. sc. 5. a. 1.* Idem *Aul. sc. 2. a. 2.* Diutinu, à mane ad vesperam, suppliciu. Idem *Mil. sc. 6. a. 2.* Quid à nobis metuit? Idem *Capt. sc. 2. a. 4.* Usque à puero servisti. Idem *ibid. sc. 4. a. 3.* A puero puer, ut quis educatus. Idem *sc. 3. a. 5.* Is què dixi à principio. Idem *sc. 4. a. 3.*
A vero tercia causa venit.
 Ovid. *5. Fast.* Dum à sanguine recentia sunt vulnera, fanitas facilis. Senec. *cap. 1. de Consol.*
A Iove tertius Ajax.
 Ovid. *13. Met.* A voluptatibus de offic. servi. Suet. *in Tiber. c. 43.*
 A præpositum nominibus oppidorum patriam significat: ut, A Placentia, A Puteolis, i. Placentinus, Puteolanus. Cæc. *3. de bell. civil.* A moribus, A viribus, A fortuna probare milites. Suet. *in Caesar. c. 65.* A manu servus. Idem *ibid. c. 74. in August. c. 67.* A se addit verba, de soy. Idem *c. 84.* A se dividere nummos. Idem *in Aug. c. 10.* Is quem dixi à principio. Plaut. *Capt. sc. 4. a. 3.* Si ipse à foro redierit. Idem *Aul. sc. 3. a. 2.* Megadorus eceum, incedit à foro. *Ibid. sc. 4. a. 3.* A mensa surgere. Idem *Pseud. sc. 3. a. 1.* A tergo, vide *Tergum*. Præterea sciendum non solum hanc particulam significare motum è loco, sed etiam à tempore: ut cum dico, Profectus ab Æmilia Romam me contuli, significo me iter ab Æmilia cœpisse. Sic verè dices, Ab infantia te dilexi, cum scilicet inciperet infantia. Abs verò componitur cum c, q, & t, ut Abscondo, Absque, Abstineo. Significat quoque retractionem, sicut in Abstraho: & aliquando privationem, ut in Abstermiis, quasi sine temeto.
 Aaron. { אַהֲרֹן. Aharón. אַהֲרֹן. } Suidæ, nomen proprium summi Sacerdotis apud Hebræos, qui unà cum fratre Mose Israëlitas eduxit ex Ægypto.
 AB
 Ab, præpositio. Cuius ab alloquiis anima hæc moribunda revixit. Ovid. *Eleg. 5. lib. 4. Trist.* Quidvis ores, dum Ab re ne quid ores; Plaut. *Cap. sc. 2. a. 2.* Corvus mihi cantat ab lava manu, idem *Aul. sc. 3. a. 4.* Ab te exit domo, idem *Men. sc. 2. a. 1.* L. Cujatis? C. ab Therapontigono milite. Idem *Cure. sc. 1. a. 3.* Rem pro ista solvi ab Trapezita meo, idem, *ibid. sc. 2. a. 2.* In honore summo est & ab summis viris, idem *Capt. sc. 2. a. 2.* Ab aliquo cavere, vide *Cavere*. Da puer ab summo, tu ab infimo da suavium, idem *Asin. sc. 2. a. 5.* Ab epistolis, à studiis servus. Sueton. *in Claud. c. 28.* Ab ira graviozem cædem edere, idem *in Tiber. cap. 68.*
Luce mea Murso Consul ab hoste cades.
 Ovid. *6. Fastor.*
In spe vitis erat cælum nigrescit ab Austris,
 idem *5. Fastor.*
Flammæ excussit ab aura, i. flatu.
 idem *3. Fast.* Credo te esse ab illo, ita nugas blattis, Plaut. *Cure. sc. 1. a. 3.* (i. ex eius familia.) Ab dextra, ab lava, vide *Dextra*, & *Lava*. Abfcede ab janua, idem *Mostell. sc. 1. a. 1.* Odiosus tandem vix ab agrotis venit, idem *Men. sc. 3. a. 5.* Concede huc ab isto, quod potes, longissimè, idem *ibid. sc. 2. a. 5.* Da ab Delphio cantarchum circum, idem *Mostell. sc. 4. a. 1.*
Alter ab alterius funere mæstus erat.
 Ovid. *Eleg. 4. lib. 4. Trist.*
Nève peregrinis tantum defendar ab armis.
 idem *Eleg. 1. lib. 2. Trist.* Ab oculis valere, Gell. *cap. ult. lib. 13.*
Carmina fecerunt ut me merè que notaret
Tam pridem invisâ Casar ab arte meos.
 Ovid. *Eleg. 1. lib. 2. Trist.*
viridi malè textus ab ulva,
 Idem *Eleg. 2. lib. 4. Trist.*
Imus ad insignes urbis ab arte viros,
tua nunc mitissime Casar
Fiat ab ingenio mollior ira meo.
 idem *Eleg. 1. lib. 2. Trist.* Ab Janua abegi uxorem. Plaut. *Menach. sc. 2. a. 1.* Ab domo abeundem est mihi, idem *Aul. sc. 2. a. 1.* Ab alienis cautiones sunt ne credant alteri, idem *Pseud. sc. 3. a. 1.* id est, aliorum exemplo. A Mytilenis recepit uxorem Pompeius, Velleius *2. 1. d. A* Calatia & à Casileno exciti, Velleius *2. 3. a.* Id haud est ab re aucupis, Plaut. *Asin. sc. 3. act. 4.* Eripè oculos isti, ab humero qui te tenet, idem *Men. sc. 2. a. 5.* Munera ab amatoribus convenient, idem *Pseud. sc. 2. a. 1.* Ab ore honestissimus, id est, formosissimus facie. Apuleius *in Apologia.* Hæc dicitio apud Hebræos mensam significat, qui Quintili respondet: non verò Augustum, cui responderet Elul. ||
 Abs te quidem sumam. Tu à me sumes? Plaut. *Pseud. sc. 5. a. 1.* Abs te ac tuis me irrideas, idem *Aul. sc. 5. a. 1.* Caveo mihi abs te cautè, idem *Menach. sc. 2. a. 1.* Da fodes abs te auchum aurifici, idem *Menach. sc. 3.*
 Calepini Pars I.

*. 3. Domo hoc abs se surripuisse, idem *Menach. sc. 2. a. 5.* De hæc præpositione vide supra in A.
 || Aba, Latinis est, quod Græcis ἀβία: compellatio, quæ apud veteres junior ad seniore utebatur. ||
 Abā, Xenophanis filia, quæ Olbi Ciliciæ urbis tyrannidem, quam pater procuratorio nomine administrarat, cultu obsequiisque ab Antonio & Cleopatra sibi impetravit, &c. Vide Strab. *lib. 14.* ¶ Fuit præterea Abā (ut idem Strabo refert *lib. 10.* ex Aristotelis sententia) civitas Phocidis, cujus cives Abantes, ἀβαντες, dicebantur: qui postea relicta patria Eubœam incoluerunt, quæ etiam ab ipsis Abantis, ἀβαντες, Stephano dicta est. ¶ Est etiam Abā, mons Armeniæ, ex quo Domitius Corbulo Euphratem nasci voluit, referente Plin. *lib. 5. c. 24.*
 Abacæna, ἀβάκωνια Ptolomæo, vel Abacænum, ἀβάκωνιον Suidæ & Stephano, Oppidum est Siciliæ, non procul à Messana: cuius incolæ dicuntur Abacænini, ἀβαντινῶν Stephano. ¶ Est præterea Abacæna, teste Ptol. *lib. 6.* oppidum Mediæ.
 || Abāces, carens voce. Item vasorum conditoria, ab Abax, cis.
 Abacion, Abaculus, parvus abax. Vas ad ferenda obsonia accommodatum. Item tabula calculatoria.
 Abacti, greges, Abigei.
 Abactōres, fures pecuvariorum animalium. Abactōr, latrunculus pecuarius. Apul. ||
 Abactūs, adjectivum, & abactus, us, vide *Abigo*.
 Abāciūs, à genitivo Græco ἀβίακιος ab ἀβία, mensa est, vel tabula in qua aliquid deponitur: quales sunt mensæ coquorum, in quas receptacula eduliorum exponi solent. { γαλλ. Dressoir, ou buffet, banc, ou siege. ITAL. Descobanco, ò sedia. GERM. Ein banc, stul. HISP. Aparador de la plata ò vasos. ANGL. A benche. } Item mensæ genus ex opere intestino, ad exponenda omnis generis vasa factum. Cic. *in Verr.* Ab hoc abaco vasa omnia, ut exposita fuerant, abstulit. Cic. *4. Tusc.* Abacos complures ornavit auro & argento cælato. ¶ Est item tabula calculatoria, ἀβάκιον, Ammonio. GALL. Tablette à escrire, ou table à jetter ou compter. ITAL. La credenziera, la tavoletta da scrivere, cartella. GERM. Ein Rechenstisch oder tafel. HISP. Tabla para escribir ò contar. } In qua Logistæ numeros, & mathematici suas lineas & figuras ducunt. Persius,
Nec qui abaci numeros, & secto in pulvere metas
Scit rissillo vase.
 Utitur eo in hæc significatione & Apul. *in Mag.* Veteres mensam Pythagoricam appellabant. Hinc pro supputandi peritia, quæ Platoni μάθησις dicitur, vulgus abuti solet. Aliquando planities è marmore vel structura ad sessum habilis hoc nomine appellatur. In abaco ludere eburneis quadrigis, Suet. *in Ner. cap. 22.* Sunt præterea Abaci, columnarum ornamenta, & tabulæ quadratæ, quæ epistyllis supponuntur, de quibus Vitruv. *lib. 13. cap. 1.* ¶ ITAL. La base della colonna. GERM. Diereckete tafel die man zu der zier oben auff die stul legt. H. SP. Piedra labrada que se pone al pie de la columna baxo. }
 Abāculūs, diminutivum est à nomine Abax: quo significatur parva mensa, in qua vel rationes subducuntur, vel vasa reponuntur, ἀβάκιον. ¶ Sunt præterea Abāculi, calculi quibus utebantur veteres in suppuratione, disjunctioneque rationum: qui mos etiam hodie apud omnes ferè nationes servatur. { GALL. Gettons à compter. ITAL. Segni de far conti, serlini, ragionati. GERM. Zalspennig oder Rechensteins ning. HISP. Contador para hazer cuenta. ANGL. Compteris. } Plin. *lib. 36. cap. 26.* Vitri fragmenta teporata adglutinantur tantum, rursus tota fundi non queunt, præterquam abrupta sibi nec tingi, veluti cum calculi fiunt, quos abaculos appellant.
 || Abadir, lapis quem Saturnus pro Iove devoravit, Betylus, p. c. dictus. ||
 Abā, Abarum, ἀβάρ. Oppidi nomen est in Phocide, ab Abā quodam heroe illi inditum, ut Stephanus & Suidas prodiderunt. Hujus incolæ dicti sunt Abantes, ἀβαντες, qui postea hac urbe relicta, in Eubœa sedes fixerunt, eamque insulam de se vocaverunt Abantidem. Pro eodem legitur & Abā singulari numero. Vide *Abantes*.
 Abā, Abax, ἀβας Ptolomæo. Oppidum est in sinu Messeniaco, non procul à Pharis, quod nonnulli idem esse putant cum Hira, seu Oechalia, una ex septem civitatibus, quæ apud Homerum *10. Iliad.* Achili offeruntur ab Agamemnone. Vide *Hermol. in Plin.*
 Abāta, ἀβάται. Populi sunt Arcadiæ in sinu Messeniaco, quorum urbs Abāta commemoratur à Ptolomæo *lib. 5.* Vide Plin. *lib. 4. cap. 6.*
 Abāgio, onis, teste Varrone *lib. 6. de Lingua Latina*, à veteribus dicebatur pro eo quod nos una littera immutata, Adagionem dicimus. { γαλλ. Proverbe. ITAL. Proverbio. GERM. Ein Spruchwort. HISP. Refran. ANGL. A proverb. }
 || Abāia, & Abafon, infirma domus. Isid. gloss. || Vide *infra*, Abafon.
 Abāla, ἀβάλα. Oppidum est Trogloditarum, non procul à mari Rubro, Plin. *lib. 6. cap. 29.*
 Abālieno, as, are. Quod meum erat alienum facio, vendo; disjungo, separo. { γαλλ. nichchar, וזר hezir. ἀλλοτριόσω. GALL. Aliener, estrangier. ITAL. Alienare, disgiungere. GERM. Entfremden. HISP. Enagenar, ò despropriad. ANGL. To sell or alter. } Cicero. *de lege Agr.* Hujusmodi res commissa nemini est, ut agros vectigales populi Romani abalienaret. Eam vendat, ni abalienarit, comburat, si velit. Plaut. *Asin. sc. 1. a. 4.* Non possum vivere, si illa à me abalienetur atque abducatur, idem *Pseud. sc. 1. a. 1.* ¶ Ponitur etiam pro separare, disjungere. Idem *in Cure. sc. 3. a. 1.* Nisi mors meum animum abs te abalienaverit. Idem *in Milit.* Istuc crucior à viro me tali abalienarier. Cicero. *Attic. lib. 14.* Sed totum se à te abalienavit Dolabella. Hinc Abalienatio, id est (ut Cicero *in Topic.* scribit) ejus rei quæ mancipi fieri, aut traditio alteri nexu, aut in jure cessio, inter quos ea jure civili fieri possunt.
 Abāliênatus, participium, Disjunctus, separatus, venditus. { γαλλ. mu-zâr à vendre, ou séparé. GALL. Aliéné, estrangé. ITAL. Dipartito, disjuncto. GERM. Entfremdet, abgesundert. HISP. Enagenado. ANGL. Altered, Alienated. } Cicero. *Attic. 1.* Sed mirandum in modum est animo abalienato. Idem *in Verr. 6.* Abalienati scelere istius à nobis omnes reges amicissimi, rationesque. Abalienati jure civium. Liv. *2. belli Punic. 137. c.* Abalienata morbis membra præcidunt medici. Fab.
 A 2 Quintil.

Quintil. *pag. 411.* Abalienata membra, dicuntur emortua, & quæ non amplius habent vigoris, & officiorum cum aliis communicationem. Quintil. *lib. 8. c. 3.*

Abalites sinus, Ἀβαλιτικός κόλπος. Exiguus est sinus in tractu Troglodytarum, ita dictus ab Abala, eius regionis oppido maritimo. Vide Plin. *lib. 6. c. 29.*

Abalūs, Ἀβαλός. Insula est Oceani Germanici, in qua nonnulli crediderunt electrum ex arboribus fluere, Plin. *lib. 37. cap. 2.* Sunt & Abali Indiæ populi ad Gangem fluvium, idem *lib. 6. cap. 19.*

Abambaceitos, Ἀβαμβάκιος, lenocinio nullo fucatus. ||

Abambulantes, Abcedentes, autore Festo Ἀβαμύλιος, ἄβυρος.

Abamita, est soror abavi. Ἄβιτις ἄβυρος. GALL. *La sœur du pere de nostre bisayent.* ITAL. *Sorella del terzo avo.* GERM. *Die Schwester des vrans.* HISP. *Hermana del tercero abuelo.* Instit. *lib. 3.*

Abani, n. Fluvius Damasci, qui in radicibus Libani exortus in Syriam effunditur mare.

Abanec, Abenet, seu Abnet, cingulum sacerdotale, rotundum, polymita arte ex cocco, purpurâ, hyacintho que contextum, ita ut flores appareant distincti, gemmæque. Bud. Isid. ||

Abannatio, unius anni exilium.

Abanniti, qui in annum exiliū missi sunt cædis perpetratæ causa, quod Græcus sermo, ut auctor Eustath. Homeri interpret, ἀβαννίτιος, quasi abannationem dicas, conformi Latinis nomine appellat.

Abantes, Ἀβάντες. Populi ex Thracia oriundi, qui finibus suis egressi, in agro Phocensi oppidum condidit, quod à ducis sui nomine Abam vocavere, ipsi quoque à nomine oppidi Abantes vocati. Hi postea in Eubœam transgressi, quæ tunc Macris dicebatur, à suo, relicti que nomine oppidi, Abantidem illam vocavere. Hos Herod. *lib. 1.* inter Ionas commemorat. Alios hoc nomine populos Orpheus in *Argonaut.* iuxta Pontum collocat. Vide *Abantis.*

Abantias, adis, Ἀβαντίας. Patronymicum est, à nomine Abas, quo significatur vel filia, vel neptis Abantis. Apud poetas ferè pro Danaë ponitur, Abantis ex Acrisio nepte, vel pro Atalanta, nepte eiusdem ex Iasio. Vide *Abas.*

Abantis, idis, Straboni, aut Abantias, adis, Plinio, Ἀβαντίς. Stephano & Suida, Insula est Bœotia adiacens, tam exigua à continenti Euripo discreta, ut ponte iungatur. Hæc teste Strab. in *princip. lib. 10.* olim Macris dicebatur ob situs longitudinem: postea ab Abantibus Thraciæ populis, qui relicta Aba, Phocensis agri oppido, in hac insula sedes suas fixerunt, dicta est Abantis, & postremò Eubœa. In hac insula est Caphareus promontorium, Græcorum naufragiis infame.

Aborta, Plin. *lib. 6. cap. 20.* numerantur inter Indiæ populos.

Abaphus, Non tinctus, Ἀβαφός, ab ἀ privativa particula, & βάπτω, tingo. GALL. *Non teint.* ITAL. *Non tinto.* GERM. *Nit gefärbt.* HISP. *No teñido.* ANGL. *Nod died.* ||

Abaptistum, substantivum, Chirurgorum est instrumentum, terebellæ usum præbens, quoties cranii os propter fracturam aliquam perterebrandum est: habet enim hoc instrumentum in summitate sua labrum, sive obicem prohibentem, ne altius immergi possit, aut meningas lædere: unde & nomen habet ἀβᾶπτις. Vide Galen. *lib. 6. Method. cap. 6.* & Cels. *lib. 3. cap. 23.*

Abaptistus, adiectivum, qui mergi non potest, ἀβᾶπτις, Epitheton est propriè suberi conveniens.

Abar, placentæ genus. ||

Abarbaria, Ἀβαρβαρία, una Naiadum, ex qua Bucolion, maximus natum Laomedontis Æsapum genuit, & Pedasum. Homer. *Iliad. 6.*

Abarcco, prohibeo. ||

Abarim, אַבְרִים *Abarim.* Mons excelsus, dividens terram Amon & Euphratis à terra promissionis, contra Iericho ad Iordanem usque fluvium protendens radicem.

Abarimon, Scythiæ regio in magna Imai montis convalle, in qua Sylvestres homines degunt averis post crura plantis, qui maximam habent velocitatem, passimque cum feris vagantur. Ἀβᾶριμον. Plinius *lib. 7. cap. 2.*

Abaris, continentis habitator, quasi baride, id est, navi non egens. Est etiam nomen viri proprium, quem ferunt sagittam per orbem terræ circumtulisse, nihil omnino vescentem. Hunc Abarim Scythæ filium, non ignarum literarum, oracula scripsisse traditur, quæ Scythica nuncupantur: & nuptias Hebræi fluminis, ac Apollinis adventum ad Hyperboreos ratione metrica, abs quo sagittam acceperit, quam diximus. Huius & Gregorius Theologus commemorat in epitaphio ad Magnum Basilium. Hactenus Cælius. Præter oracula Scythica, & nuptias Hebræi fluminis, alia quædam scripsit, ut commemorat Suidas. Meminerunt huius Herod. in *Melpomene*, & Strabo *lib. 7.* & Scholiastes Arist.

Abarnus, Ἀβᾶρος. Stephano, vel Abarnis, Ἀβᾶρνός, Herodoto. Oppidum est, & regio aspera in tractu Bario, ad Propontidem. Hecateus & Ephorus Abarnidem ad Hellepontum collocant, & Lampfaci arcem esse volunt. Vide Steph.

Abartenum, inhonestum. Isid. gloss.

Abartia, Basilius, infatigabilis.

Abarticulatio, dearticulatio, naturalis ossium coniunctio, evidentem morum habens.

Abas, Ἀβᾶς, bardus. Et sacer morbus. Tarentin. ||

Abās, Ἀβᾶς, Ἀβᾶρος, per unum b, rex duodecim Argivorum, Lyncei ex Hypermnestra coniuge filius: sunt tamen qui Beli filium faciunt: homo bellicosus, & acerrimi ingenii fuit, & regnavit annis xxxiii. ut inquit Eusebius. Pater fuit Præti, & Acrisii, & avus Persei, à quo postea Argivorum reges, Abantiadæ dicti. Abas alius fuit quidam nobilis comes, de quo Virgil. *lib. 10.*

Vnā torvus Abas, &c.

Et alibi,

Ære cavo clypeum magni gestamen Abantis.

Alius item fuit centaurus, Ixionis & Nubis filius. Fuit etiam hoc nomine Sophista quidam, qui & historicos quosdam commentarios, & Rhetoricen scriptam reliquit, autore Suida. Ab Abas fit Abantius, Ἀβάντιος. Item Abantiades patronymicum

masculinum. Ovid. *Metamorph.*

Torquet in hunc hastam calido de vulnere raptam

Vltor Abantiades, hoc est, Perseus pronepos Abantis.

Abasa, infima domus, quasi sine base, Isid. in *Gloss.* Est item insula proxima Æthiopicis, in sinu quodam maris Erythrei. Pausan. *2. Eliac.*

Abasianus, inexercitatus, non examinatus.

Abascinos, invidia vacuus.

Abascantus, fascini amuletum. Tertull.

Abasci, vel Abasgi, pastores latrocinii dediti. L. I. C.

Abascitum, fascini amuletum. ||

Abases, plurali numero, loca sunt deserta & inaccessa in Occidentali plaga Ægypti, Ἀβάσι. Hoc enim nomine Ægyptii vocant regiones inhabitatas, & maximis desertis circumdatis, ut scribit Strabo *lib. 17.*

Abasilentus, sine rege, non subditus Regi.

Abason, infirma domus, quasi sine base. Isid. gl.

Abastratura, in gloss. lege, à *stratura*, qui sternit equum. ||

ABASVS, urbs Phrygiæ apud Livium *lib. 38. ab urb.*

Abaternum, inhonestum. Isid. gloss.

Abathmata, stremmata, belliorum genera.

Abaton, sacrificium, ad quod non quisvis admittitur, inaccessibile religionis gratiâ.

Abatos, inaccessus, nulli pervius. Est item insula Ægypti in palude Memphitica posita: ita dicta, quod ad illam propter lini & papyrorum copiam difficillimus sit aditus, ab α privativa particula, & βαίω, vado, vel ascendo, Ἀβάτος. Huius meminit Lucanus *lib. 10.*

*Hinc Abatos, quam nostra colit veneranda vetustas,
Terra potens.*

Hoc nomine etiam vocatus est locus ultra Ægyptum & Æthiopas, iuxta paludem quam stygem vocant. Latini huiusmodi loca, ad quæ difficiles dantur accessus, Invia vocant, sive avia, sive Inaccessa. Sic etiam Ovid. de *Pont.* Parthorum gentem inviam vocat:

*Gens fuit & terris, & equis, & tuta sagittis,
Et non accessis invia fluminibus.*

Abatos præterea ædificii nomen fuit, quod à Rhodiis fuit erectum ad regendum Artemisæ trophæum, quod religione impediti diruere non poterant.

Abauchas, nomen viri, cuius amicus fuit Gyndanes. Huius meminit Lucianus in *dialogo*, cui nomen *Toxaris.*

Abauunculus, Fiater abavix. Ἄβᾶυ δὲ δὲ μὲν τὸ μέγας. GALL. *Le frere de la mere grand.* ITAL. *Il fratello della terza avola.* GERM. *Des großvatters oder großmutter bruder.* HISP. *Hermano de la tercera abuela.* Instit. *lib. 3.*

Abauus, Proavi pater. Ἄβᾶυ δὲ δὲ μὲν τὸ μέγας. GALL. *Le Pere du bisayent.* ITAL. *Il terzo avo.* GERM. *Des vrans vatter.* HISP. *Tercero abuelo.* ANGL. *A great grand father.* Cic. *de Clar. Orat.* Iam duorum abavorum quàm est illustre nomen? Sic abavia, mater proavia Ἄβᾶυ δὲ δὲ μὲν τὸ μέγας. GALL. *L'ayeule de nostre ayent.* ITAL. *La terza avola.* GERM. *Dasers großvatters muter.* HISP. *Tercera abuela.*

Abax, abacis, idem est quod Abactis, hoc est, mensa vel tabula, in qua aliquid ponitur: quales sunt mensæ coquorum, in qua disci, aliæque id genus exponuntur, Ἄβᾶξ ἡ δὲ δὲ μὲν τὸ μέγας. GALL. *Dressoir, ou buffet.* ITAL. *Desco.* GERM. *Ein Credentisch/ ein Zintichte.* HISP. *Aparador de vasos, & sobre mesa del aparador.* ANGL. *A benches.* Item tabula calculatoria, in qua Logistæ numeros, & Mathematici lineas suas ducunt. GALL. *Tablette à escrire, ou table à jetter ou compter.* ITAL. *Tavolleta da scrivere.* GERM. *Ein Recheuhancf oder Rechenisch.* HISP. *Tabla pequena para escribir & contar.* Item tabula quadrata, quæ epistylis columnarum supponitur. Sunt præterea Abaces, vasa quædam viliora, in quibus pretiosiora reponuntur. GALL. *Esfuy de pots, esuelles, vases, & autres choses precieuses.* ITAL. *La veste & conserva di pretiose cose, come tazze d'argento, liuti, & simili.* GERM. *Ein futer in dem man fästliche geschirr behaltet.* HISP. *Aparador de cosas preciosas.* Hortum meminit Iavol. in *l. hares 100. §. 3. D. de legat. 3.* Cui Corinthia vasa legata essent, huic abaces quoque eorum vasorum collocandorum causa paratas deberi Trebatius respondit. Labeo autem id non probat, si eas abaces vasorum numero testator habuit. Proculus verò rectè ait, si æneæ quidem sint abaces, non autem Corinthiæ, non deberi. Notandum tamen est quod in *di. 1.* docti viri malunt legere βᾶσις. Vide Alciati parerga. Hinc deducitur Abacion, idem significans quod Abaculus, parvus Abax, Ἀβάσιον. Ammonius tamen ita distinguit, ut Abax sit mensæ genus in tricliniis, ubi vasa omnis generis exponi solent: Abacion verò tabula illa calculatoria, in qua vel numeros, vel lineas deletiles ducimus.

Abazæa, Ἀβᾶζῆα. Festa fuerunt, vel potiùs sacra à Dionysio Caprij filio, & Asia rege instituta, Cic. *3. de Nat. Deor.* Dionysios multos habemus, primum Iove & Proserpina natum: secundum Nilo, qui Nyfam dicitur intermisit: tertium Caprio patre, eumque regem Asia præfuisse dicunt: cuius Abazea sunt instituta. Dicta Abazea à taciturnitate, qua hæc sacra celebrantur: Ἀβᾶζῆα enim taciturnum significat. Sed hæc falsa esse iam pridem docuerunt docti viri: legendum enim apud Cic. Sabazia.

Abbā, per geminū b, Ἀββᾶ. Hebræa, vel potiùs Syria dictio est, nān Ἀββᾶ, composita ex aleph, & beth, in qua singulare quiddam est, quod & patres libenter audiant, & pueri primū sonare discunt. Paulus *Rom. 8.* hanc vocem exponens: Per quem (inquit) clamamus, Abba pater. Abbās, tis, Collegii societatisque magister ac moderator. Ἄββᾶ δὲ δὲ μὲν τὸ μέγας. GALL. *Abbé.* ITAL. *Abbate.* GERM. *Ein Abt.* HISP. *Abbad, prelado de monges.* ANGL. *An abbot.* Sunt qui unico b, scribant.

Abbatiā, tiā, à recentioribus capitur tam pro Abbatis dignitate, quàm pro loco in quo habitat Abbas. Sed quoniam nimis malè sonat, Græcos imitatus, per τᾶ scriberem semper, Abbateia, Ἀββατεία. GALL. *Abbaye, dignité d'Abbé.* ITAL. *Badia.* GERM. *Ein Abtey.* HISP. *Abadia, dignidad de Abades.* ANGL. *An abbacie.*

Abbatialis, le, quod ad Abbatem, vel Abbatissam, aut Abbatiam pertinet. Abbatia, le.

tertiam Isidori mimi filiam, vi abductam à Rhodio milite. *Liu. lib. 2. ab Vrbe condita*, Consularibus negotio dato, ut collegam per vim, si aliter non possent, à foro abducerent. *Plaut. in Trucul. Quid*, si de vestro aliquid orem abducere? Idem *in Cassina*. Ubi intrò hanc novam [nuptam] deduxisti via recta, clavem abduxi.

Qua nequeunt secum ferre, aut abducere, perdunt.
Ouid. Eleg. 10. lib. 5. Trist.

Tu nos abducis ab isto,

O Musa.

Idem *Eleg. ult. lib. 4. Trist.* Proin tu me hinc abducas (à marito)
Plaut. Men. sc. 2. a. 5. & sc. ult. a. 5. Ad prandium me abduxit. Ita corripo. Collum obstringe, abducitum in malam crucem. Idem *Curc. sc. 3. a. 1.* Ut te hinc abducat potius, quam hic astes foris. Idem *Men. sc. 2. a. 2.* Servitum me tibi abducito, ni fecero. Idem *seud. sc. 2. a. 1.* Peristis ni hunc è conspectu abducitis. Idem *Capt. sc. 2. a. 3.* Abduc istos in tabernam actutum. Idem *Men. sc. 4. a. 2.* Ut mulierem (emptam) à lenone abduceret. Idem *Curc. sc. 3. a. 2.* Ille abductorus est mulierem (emptam.) Idem *Pseud. sc. 1. a. 1.* Abductus recta in Phylacam. Idem *Cap. sc. 3. a. 3.* Promisit se abducendum dolis à lenone. Idem *Pseud. sc. 3. a. 3.* Illa abducta est (virgo) tu auferere. Idem *Curc. sc. 4. a. 4.* Cic. *familiar. 5.* Me interea nec domesticus dolor, nec cuiusquam injuria à republ. abducet. Et *Tusc. 1.* Magni est ingenij revocare mentem à sensibus, & cogitationem à consuetudine abducere. Idem *pro Flacc.* Fide abducere, dixit sine præpositione, pro revocare à fide præstanda. Quod ait Luceius L. Flaccum sibi dare cupisse, ut fide se abduceret, H-s vicies. Abduco tibi, pro abs te, Diomedes. Abduce, pro abduc, dixit *Terent. in Adolph.* Hunc abduce, vinci. X Adduco, infra.

Abductiones, abruptiones, apoclasmata, fracturæ. *Lex. med.* ||
Abductus, -um, participium, sive nomen ex participio. Montes abducti, id est, semoti. *Val. Flac.*

Abea, vide *Abaa*.

Abeacus, Syracorum rex, qui sunt populi ad radices Caucafi. Vide *Strabon. lib. 11.*

Abeata, vide *Abata*.

Abebelium, sacrum quod contrectare nefas. ||

Abecedarius, dicitur rei literariæ tyrunculus, qui adhuc in literis cognoscendis hæret. *αβγδ εστ ς ζ η θ ι κ λ μ ν ξ ο π ρ σ τ υ φ χ ψ ω*. Accipitur item pro eo, qui aliquid per ordinem alphabeti digerit, vel pro eo, quod alphabetico ordine digestum est. Vide *Cælium lib. 14. c. 28.* & *Budæum in Pandect.* Abecedarium quoque præceptorem rectè dixeris, qui prima docet elementa. *Abedo, is, vel abes, abedi, abedere, Exedo, absumo.* { *אכיל* achil, *אכל* achil. *GALL. Manger tout, & consumer.* *ITAL. Divorare.* *GERM. Ruffessen/ Sareffen.* *HISP. Tragar mucho.* *ANGL. To eat up all.* *Tacit. lib. 15.* Nam exorta vis locustarum abederat quidquid herbidum & frondosum. Aliqui legunt, ambederat.

Abelli, *αβελία*. *Protopos* oppidum est Campaniæ, non procul à Nola, quæ & Avella dicitur, mutato b, in v, consonantem. *Virg. 7. Æneid.*
Et quos malifera despectant mania Abella.

Hinc nuces Avellanæ dictæ, quæ ibi copiosissime proveniunt.

Abellinæ, vide *Avellana*.

Abellinum, sive Avellinum, *αβελίνου*, Italiæ oppidum, in tractu Campaniæ, teste *Plin. lib. 3. cap. 3.* hoc idem esse creditur cum eo quod *Virgilius* Abellam vocat: unde & nuces Abellinæ primùm, & postea Avellanæ dictæ sunt. Est & Abellinum, teste *Protopos lib. 3.* Hirpinorum oppidum, non procul à Nuceria Apulorum. Utriusque oppidi incolæ dicuntur Abellinates, *αβελίνων* & discriminis tamen gratiâ, posteriores *Protopos* cognominat *Plin. lib. 3. cap. 11.*

Abemo, compositum ab Ab. & emo: significat quasi adimo, quod dictum videtur pro Abimo. { *אבם* abem. *GALL. Oster.* *ITAL. To gliere.* *GERM. Hinweg nemmen.* *HISP. quitar.* *ANGL. To tak away.* *Plaut. Abemito vestem.* *Festus, Abemito* significat demito, vel auferro. Emere enim dicebant antiqui, pro accipere.

Abena, est habena, quod vide. ||

Abeo, is, abivi, vel abij, abitum, Discedo. { *אביל* halach, *אביל* azal. *אביל* abil. *GALL. S'en aller, partir.* *ITAL. Partire, andare.* *GERM. Hinweg gehn.* *HISP. Ir se.* *ANGL. To depart.* { Abeunt à fabricis (liberi à parentibus jam sui juris.) *Plaut. Mostel. sc. 2. a. 1.* Abi rus. Abi directè, abscedo à via. Idem *ibid. sc. 1. a. 2.* Tace, atque rus abi. *ibid.* Nunc rus abibo, *ibid.*

Hector abit (à pugna) violatus vulnere nullo.

Ovid. 13. Metam. Probè abeo madulsa, i. ebrius. *Plaut. Mostel. sc. 1. a. 1.* Liberum te abire jussi. Idem *Men. sc. 8. a. 5.* Abire dormitum, vide *Dormio*. Sine abire liberum. Idem *ibid. sc. 7. a. 5.* A me abeat liber quò volat. *ibid.* Abi, non verisimile dicis. i. apage te à me. Quid igitur faciam, maneam, an abeam? Idem *Curcul. sc. 4. a. 4.* Abin hinc à me dignus domino servus? *Satin' abii?* Idem *Mostel. sc. 1. a. 1.* Abeo si jubes, i. liber fiam. Idem *Amph.* Nunquam abis quin vapules, *sc. 3. a. 1.* Iamne isti abierunt? (de odioso.) Idem *sc. 3. a. 5.* Abi ad Acherontem venefice. Idem *Amphit. sc. 4. a. 4.* Abi in malum cruciatum. Idem *Aul. sc. 3. a. 3.* Abi here. Idem *ibid. sc. 1. a. 5.* Iamne abis? Nondumne. Idem *Men. sc. 4. a. 2.* Abeam, an maneam? Abeam an fugiam? *Ibid. sc. 4.* Iamne abii intrò? abivit. Idem, *Satin' abii ille?* Idem *Mil. sc. 6. a. 2.* Abeo, valete iudices Iustissimi, &c. Idem *Capt.* Quid cesso abire ad navem? Idem *Men. sc. 2. a. 5.* Ut hæc abiiisse constar. Idem *ibid. sc. 3. a. 3.* *sc. 1. a. 4.* Satis verborum, cura quæ jussi, atque abi. Idem *sc. 2. a. 1.* Ego abeo, mihi negotium est. Idem *in Amph.* Ego abeo, vale. Idem *Curc. sc. 4. a. 4.* Pessim abire, vide *ressum*. Num tu istinc abibis? Idem *Pf. sc. 7. a. 5.* Iamne isti abierunt à conspectu meo? Idem *Men. sc. 2. a. 5.* Abite ab istis, i. abscedite. Idem *Capt. sc. 1. a. 2.* Abi in malam rem. Idem *ibid. sc. 4. a. 4.* Ne abeas longius ab ædibus. Idem *Men. sc. 2. a. 2.* Priusquam hinc abeo, vide *Priusquam*. Ego abeo, vale. Abii medicus. Idem *ibid. sc. 5. a. 5.* Non tu abis quòd dignas es? Idem *sc. 2. a. 3.* *& sc. 5. a. 5.* Quid cesso abire ab his locis Lenoniis. Idem *sc. 3. a. 3.* Venit in mentem, ne trapezita exulatum abierit petere argentum, i. ne abeat. Idem *Curc. sc. 4. a. 1.* Ubi abii? (i. abire cepit) conclamo, Heus ille abiens, Respondit idem *Milit. sc. 2. a. 2.*

Satin' Oroctus abii? (de eo qui nondum planè abierat.) Idem *ibid. sc. 6. a. 2.* Somnus abit à pectore. *Ovid. Eleg. 3. lib. 4. Trist.* Audio, sed non abire possum ab his regionibus. *Plaut. Menach. sc. 2. a. 5.* An sis abitura à viro. Idem *ibid. sc. 1. a. 5.* hæc

Pectoribus teneo, non abitura meis,

Ovid. Eleg. 5. lib. 3. Trist. *Terent. in Eunuch.* Heus Demea, rogat frater, ne abeas longius. || Abire de Roma. Caterùm cogi eum etiam in provinciam de Roma abire durum est. *Vlpianus D. de procurat. l. 35.* ||

¶ Aliquando abire dicitur, pro effluere, & elabi, *αβιρ*. *Terent. in Adolph.* Menses abierunt decem, id est, effluerunt. Sic *Cic. Fin. 5.* Hoc, inquit, fortasse non poterit sic abire. ¶ Interdum pro pervenire. Idem *Attic. 21.* In quos enim sumptus abeunt fructus prædiorum? ¶ Item pro deserere & relinquere, ut Abire ab emptione, Abire à Magistratu, hoc est, deserere emptionem, deserere magistratum. Pro eodem etiam dicimus sine præpositione, Abire magistratu, *Liu. 3. ab Vrbe*, Non tam properantis abire magistratu, quam viam ad continuandum magistratum querentis esse. Abire sacerdotio. *Gell. cap. 7. lib. 6.* Abire honore, i. magistratu. *Sueton. in August. cap. 26.* Sic abire incepto, pro eo quod est, Ab incepto desistere. Abire à medio, id est, quod mori. *Terent. in Phorm.* Ea mortem obiit, è medio abii. Abire ex matrimonio, id est, Relinquere matrimonium. *Plaut.* ¶ Denotat etiam motum ad locum quò est iter: quamvis & motum De quo, inclusum habeat: ut *Quò abii.* *Virgil. 5. Æneid.*

Quò tantum mihi dexter abis?

¶ Habet alios quoque loquendi elegantes modos. *Plin. lib. 3. cap. 34.* Bello sociali oppidum delevit, quod nunc in villas abii, id est, ex oppido factæ sunt villæ. *Livius ab Vrbe. 2.* Telo exacto, præcepit Fabius in vulnus abii, id est, pronus cecidit in vulnus. Idem. Ne in ora hominum pro ludibrio abiret: id est, ne ab omnibus rideretur, ne vulgi fabula fieret. Abire sub jugum, id est, Subire jugum. Idem. ¶ Aliquando hortantis & incitantis. *Terent. Adolph. Patrissas, abi*, virum te judico. Ubi inquit *Don. Abi*, blandientis est verbum, quemadmodum ad eos dicere solemus, qui jam compositos suorum votorum sunt facti. Idem *in Phorm.* Præfens quod fuerat malum, in diem abii, id est, in aliud tempus dilatum est. ¶ Abire (vel ire) in creditum, Iurifconsultorum loquendi formula est, de qua *Horomanus in Lexico*: Non, inquit, omnino idem est quod credere, sed tantum eas res credere, quæ accipientis fiunt, hoc est, quæ functionem non in specie, sed in genere recipiunt, veluti pecuniam, frumentum, vinum, &c. ¶ Licet aliquando non solum generaliter sumatur, sed etiam specialiter pro mutuum contrahere, ut *D. lib. 14. tit. 6. l. 3.* Ideo etiam in creditum abii filiofamilias vel ex causa emptionis, vel ex alio in quo pecuniam non numeravit, id est, creditit. ¶ Abire in vanum, pro eo quod evanescere, irritum fieri. *Senec. Epist. 95.* Alioquin abibunt in vanum monentium verba. Idem *de consol. ad Polyb. cap. 10.* Certiora illa quæ abierunt. Idem *cap. 9. de consol. ad Mar.* Quasi dirum omen respuat, & in capita inimicorum abire jubeat. Abi, etiam per contemptum dicitur. *Terent. Adolph.* Nunquam rem facies: abi, nescis inescare homines. Abi, etiam dicimus hærenti, morantique. Idem *Andr.* Vos isthæc intrò auferte, abite. || ¶ Abire in voluntatibus, & in cordis pravitate, est proprio amore teneri, & duci. ¶ Abire vagum in viam cordis sui, in bonam partem accipitur, pro eo quod est pœnitere, neque divitiarum, ac temporalium rerum amore teneri. ¶ Abire post sordes, est secundum phrasim Hebræam, cultum idolis exhibere. ¶ Abire post aurum, idem est quod avaritiæ studere. ¶ Abire post carnem alteram, phrasim est in epist. Iudæ peccatum denotans contra naturam. ¶ Abire in viam Cain, est taxatio in hæreticos, juxta *Lynam* & *S. Thomam*, & alios interp. *Cerd.* || ¶ Abire viam, figuratè dictum. *Plaut. Rud.* Abi tacitus tuam viam, ut *Græci* *ὁδὸν ὁδοῦ*. ¶ Parcemiæ aliquot ex hoc verbo nascuntur, ut Aut abi, aut exuere. *Autore Plat. in Theat.* Hic mos fuit Lacedæmoniis, ut in publicis certaminibus neminem cogerent ad certaminis congressum, sed dicebant, *ἢ ἀνίστασθαι ἢ ἀποδύεσθαι*. Nudi etiam luctabantur *Græci*, quibus *ἀποδύεσθαι*, exuere est. ¶ Simile huic Adagio est, Aut abi, aut bibe, *ἢ πίνε, ἢ ἀπίε*. Cujus meminit *Cic. Quasi Tusculan. lib. 5.* Monemur autem hac parcemiâ, ut aut tempori locoque nos accommodemus, aut ab hominum consuetudine nos subducamus. ¶ Aliud adagium, Abi in exitium, *βίβη, εἰς ὄλεθρον*, mitte in perniciem, *αὐτάρ* è medio. ¶ Ex hoc etiam verbo oritur hæc parcemiâ, *παραστὰς* est, præfens peregrinatur, *παραστὰς ἀποδύεσθαι*, in eum, qui non advertit ea quæ dicuntur, cogitatione aliis in rebus occupatus.

|| Abei, abi. P. Abitio, Abitio. V. mors. *Scal.*
Abitur, usus *αβιρ* *in Merc.* Scio jam quid velis: nempe me hinc abire vis. *L. Vole. X. Abibitur.*

Abiens, abeuntis, particip. *αβιρ*, discedens. *Plaut. Asin. sc. 3. a. 3.* Cui abiens affertur nomen. Tui amans abeuntis ego. *Ibid.* Abiens mihi ita respondit. Idem *Milit. sc. 2. act. 2.* *Terent.* Abiens magistratu, id est, deponens magistratum. *Cic.*

Abitus, & Abitio, pro discessu. { *אבית* *massab*, *לכת* *lechoth*. *דבר* *apost.* *GALL. Département.* *ITAL. Partita à partimento.* *GERM. Hingang oder abschied.* *HISP. Idar de algun lugar.* *ANGL. Departing.* { *Plaut. Amph. sc. 4. a. 3.* Lacrumantem ex abitu concinnas uxorem. Item feram & perferam abitum ejus animo forti. *Ibid.* *Terent. Heaut.* Quam videam miserum hunc ejus abitu cruciari. *Ibidem.* Propter eam hæc turba abitio venit. Abitionem antiqui dicebant mortem. *Festus.* Abitus præterea non modò à bitionem & discessum, sed & locum per quem abire possumus, significat. *Virgil. 6. Æneid.*

Hinc atque hinc, omnemque abitum custode coronant.

Abeo, vide. *Liu. 4. bell. Punic.*
Abibeo, *אביו*, ex Ab, & arceo, Prohibeo. { *אביו* *manab*. *אביו* *GALL. Abster.* *ITAL. Vietare, prohibere.* *GERM. Von dannen treiben.* *HISP. arrodar à apartar.* *ANGL. To forbid.* { *Plaut.* Atque eâ abercet domo. *Abberro, ras, Erro, digredior, via desectò.* { *אביר* *אביר*. *אביר* *GALL. S'esgarer, se dévoyer, se fourvoyer.* *ITAL. Vagare.* *GERM. Ir gehn/ von dem rechten weg abirren.* *HISP. Déviarse.* *ANGL.*

Aberratio, verbale, Digressus a recta via : & metaphorice per fugium. § פורד moduach. א דאבא דעיס, דאבא דאבא. GALL. Fourvoyement, desforse, esgarment de chemin. ITAL. Traviare suamento. GERM. Ein abtrachtung vom rechten wäg, ein fcler. HISP. Apartiamento de camino, errado d' desuio. ANGL. Anerruadring, a going out of the way. § Cic. Cassin. Veruntamen aliam aberrationem a molestiis non habemus.

Aberta, equi ornamentum laterale, pectori substrictum. Suid. || Aberrunco, cas, lege Auerrunco. Abesamis, Syriae oppidum, quondam a Semiramide conditum, אבסאמי. Plin. c. 28. lib. 6. A Petra incoluerunt Omani ad Characem, oppidis quondam a Semiramide conditis, Abesamide, & Soractia. Abespi, Oppidum apud Hermandum fluvium. Plin. lib. 6. cap. 23. || Abestianus, vestiarii praefectus. Lex. Gr. || Abfore, significat abfuturum esse. אבסורא. GALL. Estre absent. ITAL. Donore allontanarsi. GERM. Danon werden sein/ Abrodsend werden. HISP. Estar, d' ser ausente, d' alexarse. ANGL. To be absent. Quae duo per b, scribuntur, ne si per geminum ff, scriberentur, composita quis crederet ex Ad praepositione, quae oppositum significat. Ouid. Esse quoque in satis reminiscitur, affore tempus.

Stattus tamen lib. 1. Thebaidos, accipere videtur, Affore in significatione praesentis, ——— sensit manifesto numine ductos Affore quos noxas ambagibus augur, Apollo Portenti generos vultu fallente ferarum Ediderat.

Sic Abforem, pro abessem : Afforem pro adessem. Virg. lib. 1. Aeneid. Arque vinam rex ipse Notu compulsus eodem Afforet Aeneas. De aliis a Fore compositis, vide in dictione Forem.

Abgreco, gas, Ab grege duco, Segrego, sciungo, disgrego. אבגרה hiphlab. אבגרה GALL. Separer du troupeau. ITAL. Sciegliere, e menar suor del grege, GERM. Von der herd absunden. HISP. Apartar de manada. ANGL. To separat frome te flock, to scatter. } Aggreco, Congrego, infra. Festus.

Abhinc, vna dicitio composita significans Antehac. אבחנא mehattah. אבח, דאב תעד. GALL. Depuis ce temps, d' ici en auant, des ce temps-la. ITAL. Gia sono per l' auenire, da hora inanzi. GERM. Von dannen/ von diser gegenwertigen zeit an. HISP. D' aqui en adelante. ANGL. Frome hence. } Et iungitur tam accusatiuo, quam ablatiuo. Terent. in Andr. Abhinc triennium : hoc est, Ante tres annos, תריסר אבח זרס. Cic. ad Attic. Quod pro Cornificio me abhinc annis amplius xxv. spondisse Flavius dicit. Vide supra. Ab. } Abhinc de futuro etiam tempore dicitur, quemadmodum Grammaticus antiquus Sosipater annotauit, & confirmauit Pacuius in armorum iudicio, Sequae ad ludos iam inde abhinc exerceant. Plaut. in Mostell. Qui abhinc quadraginta annis occisus foret.

Abhorreo, res, tui, Aspernor, fugio, dissentio, discrepo, alienus sum a te aliquo. אבסורא schikkets. אבסורא, אבסורא. GALL. Auoir en horreur, desdain. ITAL. Hauer in horrore & in dispetto. GERM. Ein abscheuen / oder abscheu vom ding tragen. HISP. Aborrecer. ANGL. To aue in disdain, to abhorre. } Cuius varius est vsus. Liu. 8. d. 4. 289. D. Abhorrent inter se oratione, i. dissident. Idem 4. ab Vrbe, Eodem anno Posthumia virgo Vestalis, de incestu causam dixit crimini obnoxia ob suspicionem propter cultum amoeniorem, ingeniumque liberius quam virginem decet, parum abhorrens famam. Terent. in Hecyr. Nam omnino abhorreere animum huic video a nuptiis. Sic, Abhorreere ab re vxoria, apud eundem in Andria. Et apud Cic. de Pato, sine praepositione, Alij talibus vitiis abhorreant. Sciendum tamen, quum accusatiuo iungitur, in simili fere significatione sumi, qua Horreo : tum enim significamus, nos rem praesentem, vel propinquam, quam audire, aut aspiciere pertimescimus, execrari. Cum vero ablatiuo, tunc procul nos esse ab eo quod non placet, vel quod refugimus, demonstramus : vt si dixero, Hanc rem abhorreo, significat Execror, & pati nequeo. Abhorreo ab hac re, id est, alienatus sum, vel procul esse volo. A multis enim procul esse volumus, vt a rebus venereis, licet nostris sensibus plerunque odiosae non sint, sed animi moderatione ab illis abesse studemus, ne nobis officiant. Abhorret a fide, pro Incredible est Laur. Valla lib. 5. c. 104. scribit hoc verbum semper construi cum ablatiuo, sed fortasse decepit eum Ab praepositione, quae ablatiuum exigere videtur. Sed etiam hoc in plerisque verbis fiat, non tamen in omnibus, sicut in Aboleo, Abluo, & huiusmodi accidit : quae accusatiuum, non ablatiuum postulant. Ponitur interdum absolue. Cic. pro Cluent. Omnes aspernabantur, omnes abhorrebant, omnes vt immanem ac perniciosam bestiam, pestemque fugiebant.

Abhorrens simpliciter, alienus a ratione & consuetudine. אבסורא עמוסא. Liu. Qui tamen risas nequaquam adeo est intempertius, quam vestrae absurda, & abhorrentes lacrymae.

Abhorresco, valde horreo, vehementer timeo. אבסורא. GALL. Auoir en disdain & horreur. ITAL. Impaurire. GERM. Ein grausen vnd hefftig abscheuen vberkommen. HISP. Auer mucho miedo d' espanto. ANGL. To haue in disdain, orto feare greatumlie. } Lactantius de Ira, Quem terra contremiscit, caelumque & mare, & latebrae Tartareae, & daemones abhorrescunt.

Abhorris, scandalosus. Pap. || Abhortor, idem fere quod Dehortor. אבסורא hittah. אבסורא. GALL. dissuader, deconseiller, detourner. ITAL. Sconsortare. GERM. Abmanen. HISP. Dissuadi alguna cosa con razones. ANGL. To dissuade, to turne ab ak. } Calepini Pars I,

Abiecto, tas, frequentatiuum, significat frequenter abiicio. אבסורא hifchlich. אבסורא. GALL. Ietter souvent avec desdain. ITAL. Giutare spesso. GERM. Stätig odet oft hinwerffen. HISP. Abatir & echar de si muchas vezes : ANGL. To cast away of ten with disdain.

Abies, etis, foemini generis ; Arbor est altissima, rectissimaque, cuius pars inferior enodis, Sapius vocatur : superior vero nodosa, duriorque, Fusterna, vt Plin. scribit lib. 6. cap. 39. Praecipua dos est crispantibus, & in torto quodam discursu venarum pretiosis. Alij hanc Gallicam vocant, propter candorem. אבסורא berofch. אבסורא. GALL. Arbre communement appelle Sapiin. ITAL. Abete, alerimenti : appo. GERM. Ein Thannenbaum oder Fichten. HISP. Abeto arbol. ANGL. A firre tree. } Abietem pro tabellis vsurpauit Plaut. in Persa : quod non recipit prosa oratio, teste Quintiliano lib. 8. cap. 6. Abies, metonym. pro re facta ex abiete, Virgil. Aeneid. 8. Labitur vnda vadis abies, id est, nauis abiegna Sic Aeneid. II.

Abiectus, a, um, Quod est factum ex abiete, vt Abiegna mensae. אבסורא. GALL. de Sapiin. ITAL. Cosa fatta d' Abete. GERM. Zännim. HISP. Cosa de materia de Abeto. ANGL. Made of firre. } Colum. lib. 12. cap. 43. Quidam eadem ratione arida populnea, vel abiegna scobe virides vvas custodiunt. Dicitio est quadrifyllaba, sed interdum apud poetas dissyllaba. Propertius lib. 3. eleg. Induit abiegna cornua falsa boui.

Abietarius, Faber lignarius, ab abietibus. Hi etiam materiarii dicuntur, a materia אבסורא. GALL. Charpentier. ITAL. Il legniauolo, il marangone. GERM. Ein Zimmermann/ ein Schreyner. HISP. Carpintero. Cuius nomine ligna, quae ad aedificandum, fulciendumque necessaria sunt, intelligenda esse declarat Iureconsultus. Festus pro denominatiuo vsurpat. Abietaria, inquit, negotia, quam nunc materiam dicimus, videlicet ab abietibus coemendis ; & Abietarius negotiator.

Abiga, siue, vt alij malunt, Aiuga, herba est, quae Plinio alio nomine Chamapitys dicitur : ab abigendo partu sic vocata ; אבסורא. Hanc eandem herbam credit Ruellius, quam vulgo Iuam muscatam vocant.

Abigo, ex Ab & ago : proprie est pecus, aut greges abduco, siue vi id fiat, siue dolo. אבסורא hiddiak, אבסורא nahagh. אבסורא. GALL. Chasser, & proprement les bestes. ITAL. Scacciare, menar via grege. GERM. Nicht ensfären vnd hinweg treyben. HISP. Apartar ganado, hurtallo, d' oxear. ANGL. To driue away cattell. } Plaut. Amph. Amphitruonem fac aduenientem ab aedibus vt abigas. Idem Asin. sc. 4. a. 2. Hinc me abegerit odio suo. Et Men. sc. 2. a. 1. Abegi iurgio vxorem ab ianua, & in Capt. sc. 1. a. 4. Quorum odos subbafricanos, omnes abigit in forum. Idem Curc. sc. 3. a. 1. Irascate, si te edentem a cibo abigat. Ouid. 3. Fast.

O vir colloquio non abigende Deum. Liuus 1. lib. ab Vrbe, Herculem in ea loca, Geryone interempto, boues mira specie abegisse ferunt. } Abigere nonnunquam quoque ponitur pro agere, siue propellere, vt fit quum boues in pascua mittuntur. Varro de re rustie. lib. 2. c. 1. Itaque greges ouium longius abiguntur ex Apulia in Samaium aestiuatum. } Significat praeterea abigere, rem nobis odiosam, aut molestam propellere, & fugare. אבסורא nid dah, אבסורא henedh, אבסורא hifchschib. אבסורא. GALL. Chasser loin de nous route chose odieuse & mal plaisante. ITAL. Cacciar da noi quelle cose che sono noiose. GERM. Abreyben/ hinweg treyben. HISP. Empuxar alexar cosas que hazen daño. } Cic. Tus. 1. Proici se iussit inhumatum. Tum amici, Volucrisbus & feris ? Minimè verò, inquit, sed bacillum prope me, quo abigam, ponitote. } Secundum hanc rationem transferitur interdum ad res incorporeas : vt, Abigere fastidium, lassitudinem, & alia id genus, pro expellere. Plin. lib. 12. cap. 17. Ex Syria reuolunt styracem, acri eius odore in focis abigentes suorum fastidium. Plautus in Mercat. Agedum Acanthium, abige abs te lassitudinem. } Abigere partum, etiam eleganter dicimus, pro eo quod est, Herbis & medicamentis factum iam conceptum expellere. Ibidem. Memoria teneo, Milesiam quandam mulierem, quum essem in Asia, quod ab haeredibus secundis accepta pecunia, partum sibi ipsa medicamentis abegisset, rei capitalis fuisse damnatam. } Prouerbio videtur olim vsurpatum, Abegerunt nunquam meos boues, aut equos, pro nunquam me laeserunt, aut affecerunt iniuria, vt mihi sit causa, cur illos odisse debeam. Plut. in Com. de vitanda vsura. Homer. Iliad. u. Οὐ γὰρ πάποι' ἰχθὺς θῦς ἤλαται ἐδὲ πρὸ ἰσθμῶν. Inter Abigere, & Arcere, Grammatici hanc statuunt differentiam. Abigimus, quae vbi accesserint, expellimus : Arcemus, quae prohibemus, ne accedant. Verum non semper hae differentia obseruatur.

Abactus, a, um, ab Abigor : vt Abacti greges, qui aut furto, aut per vim abducti sunt. אבסורא manu dach. אבסורא. GALL. Chassé par force, ou larrecin, comme bestail. ITAL. Gregi rubati e menati a forza in preda & a ruba. GERM. Hinweg getriben/ es sey durch diebstal oder gnalt. HISP. Ganado, Hurtado. ANGL. Driuen away. } Cic. 4. Verr. Praeterea greges nobilissimarum equarum abactos. Liuus 4. ab Vrbe, exercitus in agrum Veientem, ac Faliscum ducti, praeda abactae hominum, pecorumque. Additur quandoque & ablatiuus Furto. Plin. lib. 8. c. 51. Compertum agnita voce suarij, furto abactos, mersoque nauigio inclinatione altis vnus remeasse. } Abacta nox, pro exacta. Virg. 8. Aeneid.

Abactus, a, um, nox, ab acta Curriculo. } Dicebantur etiam Abacti, autore Festo, magistratus, qui coacti deposuerant imperium, אבסורא. } Abactus venter dicitur a Paulo

lib. Sentent. 4. cap. 9. pro foetu venenis & medicamentis eiecto. Abortus, inquit, vel abactus venter partum efficere non videtur. Hotom. in suo Lexico.

Abactus, us, ui, pro violenta expulsionem. { *πρω madduach. Βολασια.* GALL. *Deschassement violent, larrecin de bestail.* ITAL. *Discacciamento subito, o rubamento, o inuolamento di bestie.* GERM. *Kunstlos sung oder eurtzung mit groalt.* HISP. *Empuxamiento, o hurto de ganado.* ANGL. *Driving away, or stealing of cattell.* { *Plin. in Panegy.* Quam dissimilis nuper alterius principis transitus (si tamen transitus ille non populatio fuit) quam abactus hospitium exercebat. Abactus etiam vocatur furtum illud, quo pecudes e pascuis abiguntur, aut a gregibus subtrahuntur: quod alio nomine Abigeatus dicitur.

Abiga, herba, ab abigendo partu, chamapitys. Alij malunt aingam. Abortus excitare solet, dum educit ea, quae sunt in utero. { Est etiam armatura conceptus Alberto, tertium inuolucrum foetus, quod a partu suum ipsius lotium abigat, h. e. foetum ab eo tueatur.

Abigatus, us, ipse abigendi actus, siue crimen abactionis. { *Βολασια.* GALL. *Larrecin ordinaire de bestail.* ITAL. *Latrocinio, o rubamento di bestiami.* GERM. *Ein vichdiebstal / hinwegteybung des vichs ab den weyden.* HISP. *Hurto de ganado.* { *Marcell. lib. 47. Digest.* Abigatus crimen publici iudicij non est, quia furtum magis est.

Abigeus, ab abigo dicitur (vt autor est Vlpianus,) qui pecora de pascuis, vel ex armentis subtrahit, & quodammodo depraedatur, & abigendi studium, quasi artem exercet, equos de armentis, vel oves de gregibus abducens. { *απιλατης.* GALL. *Larron ordinaire de bestail.* ITAL. *Ladro o rubatore di bestiami.* GERM. *Ein vichrauber oder vichdieb der das vich entfuehret oder hinweg treybt.* HISP. *Hurtador de ganado.* ANGL. *A felon or stealer of cattell.* { Caterum si quis ouem oberrantem, vel equos in solitudine relictos abduxit, non est Abigeus, sed fur potius. Scribit & Claudius, Quantitas discernit furem ab abigeo. Qui enim vnam suam furripuerit, vt fur coarcebitur; qui gregem, vt abigeus. Multo autem grauius supplicium a legibus in abigeos, quam in ceteros fures constitutum est, quod hos aedibus nostris possumus excludere: pascua autem maiora sunt, quam quae muro possint cingi. Quem Vlpianus Abigeum appellat, Apuleius & Paulus *lib. Sent. 5. c. 18.* Abactorem vocat. Abactores, inquit, sunt qui vnum equum, duas equas, totidemque boues, capras decem, aut porcos quinque abegerint.

Abigendus, a, um, particip. Reiciendus, expellendus. Ouid. *O vir colloquio non abigende Deum.*

Abigena bos, Varr. *de ling. Lat. lib. 6.* Abustum, quod circum vstum est: vt abigena bos apud Augures, quam circum alia hostia constituantur. Legendum Abiegna, & Ambustum.

Abigo, is, pecus abduco. {

Abicio, cis, & per geminum i, quia mutatur a in i, quae tamen in praeterito conuertitur in e. Proicere, deponere. { *הישיה hiselieb. DND maas. אביע, אביע, אביע.* GALL. *Letter par desdain, ou facherie.* ITAL. *Gittar da lontano per ira, isdegno, dispetto, & altrimenti.* GERM. *Hinwerffen von sich werffen.* HISP. *Abair o echar de si.* ANGL. *To cast away.* { *Valer. lib. 1.* Quum praelium nauale committere vellent, auspiciisque more maiorum petisset, & pullarius, non exire pullos cauea nuntiasset, abiici eos in mare iussit, dicens: Qui esse nolunt, bibant. Plaut. *Men. sc. 3. a. 3.* Abiciam coronam ad laeuam manum. Cic. *Tusc. 1.* E muro se in mare abiecisse. Est etiam hoc verbum aliquando humilis & contempti, supplicisve: vnde, Abicere se ad pedes alicuius, est suppliciter ante pedes eius procumbere, a quo aliquid precibus conatur impetrare. Cic. *ad Att. lib. 8.* Non sum veritus, ne viderer assentari, cui tali in re libenter me ad pedes abiecissim. Idem *pro Milone.* Ego me plurimis pro te supplicem abieci. Abiicerere sese, est deprimere seipsum, & paruipendere, *ταπεινωθην iawron.* Cic. *in Paradoxis.* Sic te abiicies, atque prosternes, vt nihil inter te & quadrupedem putes interesse? Abicere hastam, idem est quod desperare: cuius testimonium habes apud Cic. *pro Murana.* Metaphora ducta ab iis qui praelio victi arma abiiciunt, quae fugientibus oneri magis sunt, quam vsui. Transfertur etiam ad res animi, accipiturque pro deponere, expellere, & amouere: vt, abicere amorem: & Abicere spem, siue animum, hoc est, desperare. Cic. *3. Verrina.* Socij veid, nationesque exterae, spem omnium tum primum abiecere rerum. *καταλειπειν τινα ελπίδα, ο ο φρονεμα καταλειπει.* Bud. Sic, Abicere curam, est curam deponere, & desinere sollicitum esse. Item *Pato lib. 9. fam. lib.* Sed caue, si me amas, existimes me, quod iocosus scribam, curam rei abiecisse. { Quum vitium aliquod, aut rem alioqui noxiam admonemus missam fieri, reiciendum oportere, conueniet adagium ab hoc verbo natum, Abiciendum procul. Sic Theognis non opes, sed ipsam paupertatem iubet *ος μεζονυτια πόντος μεζονυτια*, id est, immensum mare proicere: veruntamen ille Theognidis locus aliter debet intelligi.

Abiectus, a, um, particip. Ouid. *Sic ubi fata vocant, vdis abiectus in herbis.*

Et Abiectus, abiectionis, abiectionis, nomen ex participio. Cic. *5. de Fin.* Nihil abiectionis, nihil humile cogitant. Abiectus, id est, iacens, summissus, contemptus, afflictus, & animo fractus. { *בזוי בזוי, אביע, אביע, אביע.* GALL. *Mesprisé, rebuté de chacun, abbaissé, humilié.* ITAL. *Gittato via, disprezzato, vile, basso.* GERM. *Hingeworffen, oder verworffen, veracht.* HISP. *Abatido, de pocoprecio.* ANGL. *Cast away.* {

Abiecte, aduerb. pro contemptu, & abiectionis animo. Cic. *1. Tusc.* Sed hoc quidem in dolore maxime est prouidendum, nequid abiecte, nequid timide, nequid ignaue, nequid seruiliter, muliebriterve faciamus. { *απειρωτος.* GALL. *Sans en faire cas, vilainement & sans honneur.* ITAL. *Vilmente.* GERM. *Verächtlich, vergoglich.* HISP. *Menospreciando.* ANGL. *Disdainfully.* {

Abiecto idem est quod animi deiectionis & contemptus sui. Cic. *in Pison.* Quid debilitatio atque abiectionis animi tui, Macedonia praetoria nuntiata. { *η δυνος, απορησις, απορησις, ταπεινωσις.* GALL. *Lascheté de cœur, mespris.* ITAL. *Vile di animo, o ponertà di cuore.* GERM. *Keinmüthigkeit.* HISP. *Abatimiento, menosprecio.* ANGL. *Seignior off hand.* }

Abii, *αβιοι*, populi sunt, vt Stephano placet, Scythiae, aut, vt alij malunt, Thraciae: ita dicti quod Abianum amnem accolant, aut certe quod in curribus degentes, lacte vescentes, & in coelibatu viuentes, vitam humanam agere non videantur: vt Abios intelligas, *αβιοι οβιοι.* Alij Abios dictos putant, quasi *αβιοι οβιοι*, quod in pace degentes nemini vim inferant. Vnde & ab Homero mortalium iustissimi appellantur. *Iliad. 13.* *Γλακιοφάρον, αβιοι τε δικαιοτατων εορρωτων.* Sunt quoque qui inde Abios dictos putant, quod more vicinarum gentium arcu non vtantur, vt sit compositum à nomine *βιοι*, quod accentum habens in vitima, arcum significat. Apud Homerum tamen Abiorum nomen, vt & Galactophagorum, non tam Gentile esse videtur, quam Mysorum, quorum in praecedenti versu meminit, epitheton. Vide Strab. *lib. 7.* & *Caelium lib. 18. cap. 23.*

Abila, *αβιλα*, Stephano oppidi nomen est ad Iordanem fluium. Est & Abila, *αβιλα*, Stephano, & Suidae oppidum in regione Decapolitana, Diogenis Sophistae patria: cuius meminit Plin. *lib. 5. cap. 18.* Item mons Mauritaniae in faucibus freti Gaditani, è regione Calpes, Hispaniae montis, *αβιλα* Suidae. Plin. *in Proem. lib. 3.* Proxima autem faucibus vtriusque impositi montes coarceant claustra. Abila Africae, Europae Calpe, laborum Herculis metae. Quam ob causam indigenae columnas eius Dei vocant, creduntque per fossas exclusa antea admisisse maria, & rerum naturae mutasse faciem.

Ab integro, Denuo, de nouo. { *αβι οβιο. οβιο οβιο.* GALL. *Derechef.* ITAL. *Di nouo.* GERM. *Von neuem.* HISP. *De nuevo o desde comienço.* ANGL. *Agane, ofnew.* { *Virgil. Ecl. 4.* Magnus ab integro seclorum nascitur ordo.

Cic. *3. Verr.* Vtrum existimatis minus operis esse, vnam columnam efficere ab integro nouam nullo lapide rediuiuo, an quatuor illas reponere.

Ab intestato, aduerb. sine testamento. { *αβι οβιο.* GALL. *Sans testament.* ITAL. *Senza testamento.* GERM. *Ohn testament oder veimacht.* HISP. *Sin testamento.* ANGL. *without testament.* { vt, Hic ab intestato decessit, *αβι οβιο οβιο.* Sic etiam dicimus, Succedere ab intestato. Paul. *lib. 29. tit. 7. D. de iure codicillorum.* Quicumque enim ab intestato successerit, locum habent codicilli. Et paulo post, Nec interest quis successerit, dum ab intestato succedat.

Abiotos, herba est Dioscoridi, quae notiore nomine Cicuta appellatur. { *αβι οβιο.* GALL. *Cigue, ou Segue.* ITAL. *Cicuta.* HISP. *Ceguda.* { Nomen inde ductum videtur, quod capite damnatis cum vino misceri solet. Nam *αβι οβιο*, Graecis triste maestumque significat.

Abis, Fluius in Danubiu influens. Hic etiam Aufus dicitur. Autor. Alth.

Abisama, *αβισαμα*. Ptolomeo, ciuitatis nomen, quae a Ptolomaeo collocatur in ea Arabiae parte, quae Arabia felix dicitur.

Abisari, alias Bisari, regio est Indiae, apud Strab. *lib. 15.*

Abisontes, a Plin. *lib. 3. cap. 2.* inter Alpinos populos numerantur.

Abiudico, as, significat, Rem de qua controuersia est, per iudicium aufero, & alteri abduco. { *αβι οβιο οβιο.* GALL. *Ofter par ingement.* ITAL. *Torre & leuare altrui per via di giudicio.* GERM. *Mit recht absprechen.* HISP. *Quitar alguna cosa por sentencia.* ANGL. *To tak away by iugement.* { Vnde Ager abiudicatus ab Liuius dictus, quem Romani per iniquum iudicium interceperant, eripuerantque. Audiuere, inquit, patres, Ardeatium populum ob iniuriam agri abiudicati decessisse. Cic. *in Verr. 4. act. 2.* Nulla res cuiquam tam patria atque auita fuit, quae non imperio istius abiudicaretur. { Aliquando pro repudiare, siue reicere. Cic. *de Orat. lib. 2.* Vbi plus mali, quam boni reperio, id totum abiudico atque reicio. Abiudicabo me a vita, Plaut. *in Asin.* fatis dure dixit, pro eo quod est, vitam mihi adimam, me vita priuabo.

Abiuges hostia, videntur dici, vt iniuges, iugum non expertae. Vulcan. ad Gloss. {

Abiugo, gas, proprie a iugo remoueo. { *αβι οβιο οβιο.* GALL. *Decoupler, de joindre.* ITAL. *Sciore dal giogo, discoppiare.* GERM. *Entiochen / aufswac / ten von dem ioch entledigen.* HISP. *Apartar o desunir vno de otro.* ANGL. *To vnyoke, or discouple.* { vt, Abiugare bouem, hoc est, a pari disiungere. Sed per translationem significat separare, alienare, *αβι οβιο οβιο.* Pacuuius apud Non. Quae res ab stabulis abiugat? { Adiuugo, de quo infra.

Abiungo, gis, Separo, remoueo, seiungo. { *αβι οβιο οβιο.* GALL. *Dejoindre, separer.* ITAL. *Disunire, separare, scompartire.* GERM. *Von einander sügen oder absünden.* HISP. *Apartar o desunir vno de otro.* ANGL. *To separat, or to disioyne.* { *Cat. de com. Ber. Abiuncta paulo ante coma mea fata sorores Lugebant*

Gell. *cap. 5. lib. 12. Georg.* Abiuncti fumus & alienati natura a dolore. Virg. *3. Georg.* *— it tristis arator, Maerentem abiungens fraterna cade iuuenum.*

Cic. *ad Attic.* Quod se ab hoc refractariolo iudiciali dicendi genere abiunxerit: hoc est, se disunxerit. { Adiuugo, de quo infra.

Abiurasso, antiquum verbum, pro abiuro, sicut apud Cic. *in lib. de Senect.* in versu quodam Ennij, Leuasso, pro Leuo. Plaut. *in Persa.* Nec metuo quibus credidi hodie, ne quis abiurasset mihi. { Huiusmodi voces non sunt indicatiui, sed subiunctiui modi: est enim Abiurasso, pro Abiurauero: & leuasso, pro leuauero: sic de aliis est sentiendum.

Abiuero, ras, significat rem mihi creditam non esse, vel aliquid me non habere, aut promississe iuro. { *αβι οβιο οβιο.* GALL. *Renier par serment, ou avec iurement.* ITAL. *Negar con giuramenti, e sfergiurando negare.* GERM. *Wit dem eydschwur leugnen, verschwoeren.* HISP. *Negar alguna cosa con iuramento.* ANGL. *To forswear.* { Plaut. *in Curc. sc. 2. a. 4.* Sui nihil est lenonibus nisi vna lingua, qua abiurant, si quid creditum est, Cic. *Attic. lib. 1.* Tulliola nostra, deliciae nostrae, tuum munusculum flagitat, & me sponforem appellat: mihi autem abiurare certius est, quam dependere. Quo in loco Cicero suo more ludens, ait se potius constituisse, vel cum periurio negare, se sponpondisse, quam quod pro Attico sponponderat, exsoluere.

Abiuratus, cum perituro negatus: vt quum depositum abiuratum dicimus. Aliquando tamen simpliciter acceptum inuenitur pro eo, quod est contra ius retentum. Sic enim interpretatur Seruius illud Virg. lib. 8.

Abstractaque boues, abiurataque rapina. Calo ostenduntur.

Ἐξωμοσία. GALL. Nie par serment, ou iurement. ITAL. Negato con giuramento. GERM. Verschwoeren. HISP. Negado con iuramento. ANGL. Forsworne.

Abiuratio, rei creditae negatio per iuramentum facta. Ἐξωμοσία, ἀπωμοσία. GALL. Reniement par serment de quelque chose eue. ITAL. Negamento pergiuri di cose hauute. GERM. Verneinung mit dem Eydschwur/verschwörung. HISP. Obra de negar iurando. ANGL. Forswearing. }

Ablactio, cas, à lacte removeo. Ἐλατὸν ἡ γαλακτὸν. GALL. Sevrer, ofter de la mammelle. ITAL. Spoppare, stutare. GERM. Von der Milch stossen/Entwehnen. HISP. Destetar. ANGL. To weane. } Virg. dixit, à lacte depello: & Varro, à mamma disungo. } Vnde Ablactatio, Ablactatus. Isid. } Ablactio apud idoneos autores vix reperias.

Ablaqueo, proprie est circum arbores effodere terram, & radices superiores reterege, vt magis fructificent. Ἐραρυ ἡ ἀδάρ. ἡ ζοβω. GALL. Deschasser un arbre ou plante. ITAL. Discazare e zappare a piedi d'arbori. GERM. Den bäumen/räben/entzachen. HISP. Escavar à alimpiar los arboles. ANGL. To dig/ouer the rootes of trees. } Colum. lib. 3. Vinca vetus neque ablaqueanda est, ne radices, quas in summo habet, inarescant: neque aranda, ne radices abrumpanur. Pallad. lib. 2. Ianuario mensē locis temperatis ablaqueandae sunt vitēs: quod Itali Scoticare appellant, id est, circa vitis codicem dolabra terram diligenter aperire, & purgatis omnibus, velut lacus efficere, vt Solis teporibus & imbris prouocentur. Ex quo loco satis apparet, non à laqueis, vt plerique existimant, sed à lacubus, hoc est, fossis, quae circa vitium radices fieri solent, hoc verbum deductum esse.

Ablaqueatio, ipse actus ablaqueandi. Plin. lib. 12. cap. 15. Myrrha gaudet rastris & ablaqueationibus. Ἐξωμοσία. GALL. Dechaussement d'arbre ou autre plante. ITAL. Il discalzamento delle viti à de gli alberi. HISP. Aquella obra de escavar los arboles. Col. lib. 4. cap. 14. Autumnalis Ablaqueatio. Id. Plin. lib. 26. c. 17.

Ablaros, Applare, cochlear. Isid. gloss. Ablatio, tempus paroxysmi febrilis post statum. L. M. } Ablatiuus casus Grammaticis dicitur, qui sextus est casus apud Latinos, & alio nomine, teste Prisciano, Comparatiuus appellatur, eo quod per eum non minus comparatio significetur, quam ablatio. Servit enim comparationi, vt fortior Hectore: ablationi verò, vt dicimus, Aufero ab Hectore. Diomedes lib. 1. Ablatiuum Graeci non habent: vocatur tamen à Quintiliano ἀφαιρέσις ἢ ἀφαιρέσις. Hunc etiam Varro interdum Sextum, interdum Latinum vocat, quia Latinae linguae proprius est: cuius vis apud Graecos per Genitiuum explicatur. Vide apud Priscian. lib. 5. cap. de casibus.

Ablectus, a, um, ab ab, & lacio, vnde Ablectae aedes à Plauto in Mostellaria appellantur, quae nitidae sunt, & ornatae: quaeque emptorem sua elegantia facile alliciant. Ἐβλήθη βεθ μιδδὸθ. οὐγς κινεσηδρ. κινεσηδρ. GALL. Maisons plaisantes & bien bâties. ITAL. Casa pollite, belle, allegra. GERM. Aufgebustete vnd auff den kauff zugeristete Heuser. HISP. Casas polidas y luxidas. ANGL. Pleasant buildings. } Turneb. legit abiectus aedes, id est, vilii pretio venditas. Sed aliter Scaliger. }

Ablegmīna, partes erant extorum, quae diis immolabantur. Festus. Ablegmīna partes extorum, quae profegmina dicuntur. Sunt partes, quae diis proiiciebantur, quae propterea dicebantur proficiae, & profecta, tanquam separata quaedam à reliqua visceratione. Id enim est ablegere, imitatione Graecorum, qui dicunt ἀβλήθη. Ergo Ablegmīna ἀβλήθη, apud Plautum, Ablectae aedes, in Mostellaria. Neque enim mendum est, quod putant doctissimi viri, abiectae aedes ἡ βλήθη, & quasi essent pro derelictis. Ergo in Festo legendum est: Ablegmīna partes extorum, quae diis immolabant, cum hodie legatur: Ablegmīna. Tertullianus elegantissime ablegmīna circumlocutus est, cum dixit: Non dico quales sitis in sacrificando, cum eneclā, & tabidosa quaque maclatis: cum de opimis, & integris superuacua quaque truncatis, capitula, & unguis: quae domi pueris, vel canibus quoque destinassetis.

Ablego, gas, Amando, removeo; dimitto. Ἐβλήθη schilliacē. δὸσπιμ. δὸσιδω. GALL. Se desfaire & depecher de quelque chose, enuoyer quelqu'un. ITAL. Mandar via à lontano, lenar da se. GERM. Hinweg schicken/Abfertigen. HISP. Embiar alguno de algun lugar. ANGL. To send away. } Liu. lib. 1. Pucros venatu ablegauit. Colum. lib. 7. Itaque quum ablegabuntur, in ea loca perducenda erunt, quibus nullum impascitur pecus. Sueton. in Calig. cap. 10. In proximam ciuitatem ablegari & amandari. Cic. in Verr. Qui honestos homines, qui causam norint, ablegat, consilioque dimittat. Ablegare, vsurpatur etiam in quodam sermonis compendio apud Cic. ad Att. lib. 2. A C. Casare valde liberaliter inuitor in legationem illam, sibi vt sim legatus: sed haec à fratris aduentu me ablegat. Id est, ita me hinc mouet, vt fratris aduentui adesse non possim.

Ablegatio, verbale. Ἐβλήθη schilliacē. δὸσπιμ. ἢ δὸσπιμ. GALL. Congé, ou enuoy par maniere de depeche. ITAL. Licentiamiento, ò el mandamento à lontano. GERM. Hintschickung. HISP. Aquella obra de embiar alguno. ANGL. Sending away. Cic. 1. de leg. Ablegationem aliquam nimirum ista oratio postulat.

Ablepsia, Latine caecitas, & inconsiderantia, ἀβλεψία, ab α priuatiua, & βλεπω; video. Sueton. in Claudio, Inter cetera in eo mirati sunt homines, & obliuionem, & inconsiderantiam: vel vt Graecè dicam, μεμνησίου ἢ ἀβλεψίας. GALL. Cecité, faure d'auis. ITAL. Cecità & trascuraggine. GERM. Unfürsichtigkeit/ vnbesinntheit. HISP. La ceguera; ò poco miramiento. ANGL. Blindness.

Ableti, populi sunt non procul à Pergamo, qui parent Mytis, vt autor est Strab. lib. 13.

Abligurio, ris, Liguriendo absumo. Ἐβλήθη achāl. ἡ βλήθη. GALL. Despenfer son bien follement & en friandises. ITAL. Consumare in gola, è ghio tornia, consumar il suo, largamente spendendo in cose di gola. GERM. Verschlemmen/ vnmisslich verthun/verzähen. HISP. Gastar la hazienda en golosinas. ANGL. To wast, to spend. } Terent. in Eunuch. Itidem patria qui abliguricrat bona, id est, suauiter consumpserat. Donat.

Ablōco, as. Idem quod locare. Ἐβλήθη scachar. ἡ βλήθη. GALL. Se desfaire & bailer à loüage. ITAL. Appigionare, affitare. GERM. Aufstehen. HISP. Alquilar, arrendar. ANGL. To set, to let out for hyre. } Sueton. in Vitel. c. 7. Satis constat exituro viaticum defuisse, tanta egestate rei familiaris, vt vxore & liberis, quos Romae relinquēbat, in meritorio cenaculo abditis, domum in reliquam partem anni ablocaret.

Ablucatio, lucis alienatio. Cath. } Ablūdo, dissimilis sum, dilto. Ἐβλήθη ἀπρόζουγ. GALL. Ne ressembler point, estre dissemblable. ITAL. Dissimigliare. GERM. Vngleich sein: vngemäß sein. HISP. Discordar. ANGL. To be vnlyke, } Horat. 2. Sermon.

— hac à te non multum abludit imago. id est, Hoc exemplum non multum dissimile est tuis moribus, ἀπρόζουγ. } Alludo, vide infra.

Ablūo, abluis, Elao, purgo. Ἐβλήθη ῥαχέτις δὸσπιμ. ἡ βλήθη. GALL. Lauer & nettoyer. ITAL. Lauare; nettare. GERM. Abwaschen. HISP. Lauar. ANGL. To mak cleane, to washe. } Cicor. in Tuscul. Vlyssi pedes abluens. Abluere somnum, est post somnium se abluere, vt quod somnio portendebatur, huiusmodi ablutione expietur, ἡ βλήθη ἀπρόζουγ. Huc respexisse videtur Persius sat. 2 quum ait, Hac sanctè vt poscas, Tiberino in gurgite mergis Manè caput, bis terque, & noctem flumine purgas.

Ouid. 5. Fastor. — mercator lauro humida spargens.

Abluere tenebras antiqui dicebant pro discutere, & dissoluere. Lucret. Nigraeque sibi abluunt umbras: hoc est, disjicit, & dispellit. Turneb. Abluere; pro madefacere, aut rigare. Colum. lib. 3. Tum etiam cliuosis locis terra, quae in eum congesta est, pluuiis non abluuntur. } Dicimus etiam prouerbialiter, Abluit marinam auditionem fluuiali sermone, ἀλμυρῶν ἀπὸ τοῦ ἀπρόζουγ. Vbi quod erat audire molestum, id oratione grata mitigatur, & conditur. Vsurpatur hoc Adagium à Platone in Phaedro, & ab Athenæo Dipsosop. lib. 3.

Abluentia, abstergentia medicamenta. L. M. } Ablutes, Ablutium, loca cenosa. Isid. gloss. }

Ablūtus, a, um, particip. Lotus, purgatus, δὸσπιμ. Varr. Ablūtio, verbale. Macrobi. Saturn. lib. 3. cap. 1. Constat diis superis sacra facturum, corporis ablutione purgari. Ἐβλήθη ῥαχέτις. GALL. Lauement. ITAL. El lauamento, risciaquamento. GERM. Abwaschung. HISP. Aquella obra de lauar. ANGL. was hing or rinsing. }

Ablūuim, diluuium, vniuersalis inundatio. Ἐβλήθη μάββυλ. ἡ βλήθη. GALL. Deluge. ITAL. Diluuio. GERM. Ein vberfluthung vnd vbergeflossung mit wasser. HISP. Diluuio vniuersal. ANGL. A deluge. } Vide Gell. lib. 16. c. 7. & Cael. lib. 22. cap. 24.

Abluuium, mundatio fordium. Catholic. } Abmāterterā, soror abauia. ἡ βλήθη ἡ βλήθη. Instit. lib. 3. } δὸσπιμ. GALL. La seur de la mere grand de nostre pere, ou mere grand. ITAL. La sorella de la madre de la bisauola. GERM. Die Grosmmutter schwestet. HISP. La hermana de quarta abuela. }

Abmitto, verbum prisum, idem quod mitto. Plaut. in Trucul. Die ob hae dona quae abmiserit, me illum amare plurimum omnium hominum. Ἐβλήθη schilliacē. δὸσπιμ. GALL. Enuoyer. ITAL. Mandar via de se auiar fuori. GERM. Hintschicken/hin senden. HISP. Embiar fuera. } Aliqui legunt, ad me miserit.

Abnāto, as, are, alicunde natando recedo. Ἐβλήθη ἡ βλήθη. Nager en arriere. ITAL. Natar in dietro. GERM. Dahin schwimmen. HISP. Nadar atras. ANGL. To swyme away. } Statius lib. 1. Achil. Tunc excepta freto, longè cernice reflexa, Abnatat, & blandis affatur littora verbis.

Abnēco, as, are, idem quod neco. Ἐβλήθη hemith. ἡ βλήθη. GALL. Faire mourir, tuer. ITAL. Far morire. GERM. Töden. HISP. Matar. ANGL. To kil, to slay. } Plaut. in Trucul. Neque sibi persuaderes, vt abortioni operam daret, puerumque ritè abnecaret.

Abnēgo, gas, Nego; repudio, reiicio, recuso. Ἐβλήθη chichesch. ἀπρόζουγ. GALL. Denier, renier, refuser. ITAL. Negare è rifiutare. GERM. Verleugnen, abschlagen. HISP. Negar echando sobre si maldiciones. ANGL. To denie. } Lactant. lib. 5. Nec enim potuerunt retinere pietatem, qui communem omnium patrem Deum tanquam prodigi, atque rebelles liberi abnegassent. Abnegare deposita, aut promissa dicimur, quum negamus, apud nos aliquid esse depositum, vel à nobis aliquid esse promissum. Plin. Epist. lib. 3. Ne depositum appellati abnegarent. } Accipitur etiam Abnegare, pro negare id quod à nobis petitur, plane obstinato, atque obfirmato animo; Virg. 7. Aeneid. Rex tibi coningium, & quasitas sanguine dotes Abnegat.

Colum. lib. 10. — si Iupiter abnegat imbrem, Expectetur hyems, Virg. 8. Aeneid. Abnegat excisa vitam producere Troia,

Abnegatiua, negantia, Diom. Abnēpos, filius pronepotis. Ἐβλήθη ἡ βλήθη. GALL. Neveu de nostre neveu ou de nostre niece en droite ligne. ITAL. Il nipote del nipote. GERM. Der Nint/ensel. HISP. El quarto nieto, ò nieto del nieto.

ANGL. *The sone in feurt degre.* Sueton. c. 35. Est enim inter ipsum & nepotem pronepos. Sic abnepotis, proneptis filia. ἀνεπνεύη.
 GALL. *La niece de nostre neveu, ou de nostre niece en droite ligne.* ITAL. *La nipote della nipote.* GERM. *Der dritte nästien.*
 HISP. *La quarta nieta, ò nieta de la nieta.*

Abnoba, mons Germaniæ, in quo oritur Danubius. Plin. lib. 4. cap. 12. In plerisque tamen Plinij codicibus Arnoba legitur, non Abnoba. Vide infra in dictione Arnoba. Vuigò *Bor.* Vide Synon. Ortelij.

Abnocto, as, au, arum, Foris pernocto, vel noctu absum. Vnde cautum est in Pandectis, *L. illud, de offic. prasid.* ne Præses extra prouinciam abnoctet. Ne qui prouinciam regit, fines eius excedat, nisi voti soluendi causa, dum tamen ei abnoctare non liceat. Seneca *de vita beata.* Alius Iouem adulterum inducit, & abnoctantem. Gell. lib. 13. c. 12. Ac propterea jus abnoctandi ademptum. § *17 lan. conuocatus.* GALL. *Coucher la nuit dehors.* ITAL. *Dormir suer la notte.* GERM. *Sataussen ober nacht bleiben/Aufswendig benachtet werden.* HISP. *Dormir de fuera la noche.* ANGL. *To lythair out in the nich.*

Abnōdō, idem quod enodō, id est, arbores & vites nodis purgo. Colum. lib. 4. c. 24. Hunc ergo tanquam æmulum diligenter iudem amputant & abnodant, priusquam corroboretur. Id lib. 4. cap. 22. Si Pampinus non abnodatur, neque abrasus est. § *δραυς ενδου, κλαδων τα κνιδου.* GALL. *Desnoier, purger & ester les nouuds des arbres.* ITAL. *Disnodar, tagliare nodi de gl' alberi.* GERM. *Die fuors ren von den beumen harven.* HISP. *Desenhetar, ò desanudar.* ANGL. *To sned trees.*

Abnormis, sine norma. § *ἀνομοσ, ἀνομοσ.* GALL. *Irregulier.* ITAL. *Irregolare.* GERM. *Ohn weis oder mafs vngereimt.* HISP. *Eucra de regla.* ANGL. *Out of ordour.* § Horat. lib. 2. *Serm. Rusticus abnormis sapiens.*

Abnuco, Abnuo, quod vide. ||

Abnuo, nuis, nui, nutum, ex Ab & nuo, est, signo capitis aliquid nego, recuso, renuo. § *ἄνδ μέν. ἰουουδω, δονουδω.* GALL. *Hochev la teste, & montrer par signe de ne vouloir quelque chose, esconduire, refuser.* ITAL. *Far cinnodi no col capo, e ricusare.* GERM. *Mit schütten des hauptis vernemen oder abschlagen.* HISP. *Negar inclinando la cabeza.* ANGL. *To shake the head in denying of a thing, to deny.* Quamuis oculis, & manibus, vel etiam verbo id fieri possit: tamen absolute pro negare, siue recusare ponitur. Cicero *de Fat.* Nihil inquam abnuit voluntas mea studio tuo. Nuere enim apud veteres pro velle ponebatur. Vnde nutus: & Numen, quod est Dei nutus, hoc est, imperium & potestas. Virgil. 1. *Aeneid.*

— meo sine numine venti Audetis.

Nutus verò significat, quod fit oculis, vel capite, vel manibus. Idem Annuis, & totum nutu tremefecit Olympum.

Vsurpatur & pro voluntate, quæ ex eiusmodi signo declaratur, siue affirmando, siue negando. Quintil. velut nutu fallere dixit in armorum certamine. Ne cui nutet, nictet, annuat, Plaut. *Asin. sc. 1. act. 4.* Item, Ecce autem capite nutat, non placet quod reperit. Plaut. *Milit. sc. 2. a. 2.* Lilius, Sub umbra Scipionis ciuitatem dominam orbis terrarum latere, nutus eius pro decretis patrum, pro populi iussis esse. Plin. lib. 1. *Epist.* docet, Nutum dici, quando annuimus: Renuum, quando reculamur. Sic enim ait, Nam ego quoque simili nutu, ac renutu respondere voto tuo possum. Sueton. verò in *Vespas.* Nutum accipit pro Renuu, quum ait, Adolefcentulum fragrantem vnguento, quum pro impetrata præfectura gratias ageret, nutu aspernatus, voce etiam grauissima increpuit, Maluissim alium obleuissim. A Nuo fit Nuto, tas, frequentatiuum, quod est, sæpe capite huiusmodi signum facio. § *ἀνοουδω.* Aliquando ponitur pro moueri, & quasi ruinam minari, ducta translatione à motu capitis, quod inclinando affirmare, & concutiendo negare solimus. Vnde Nutare ædificia dicimus, quum malè solidata, ruinam inuitantur. Transfertur etiam ad animum, & pro titubare, id est, dubitare in quam partem vertendum sit. Accipitur etiam Abnuo, pro prohibeo. Virg. 10. *Aeneid.*

Abnueram Italiam bello concurrere Teucris.
 Vbi Seruius, prohibueram Italiam contra Teucros bella suscipere. Reperitur & abnuco in secunda verborum declinatione. Ennius 8. *Annal.*

Certare abnuco, metuo legionibus labem.

Abnuo, & Annuo, pro assentior, & nutu assensum præsto, faueo, innuo, signo aliquo voluntatem meam ostendo, siue negem aliquid. Terent. in *Eunucho.* Nihil nisi abiens mihi innuit. Renuo, Recuso. Nonius inter Nutare, Nuere, & Nictare, hoc inter se scribit, quod Nutare capitis sit inclinando, aut in gyrum mouendo: Nuere, narium, vel labiorum: Nictare oculorum, patefaciendo eos, aut claudendo, vel vtrumque, vel alterum. Plaut. in *Asin.* Nec illa vlli homini nutet, nictet, annuat, hoc est, nec capite signum faciat, nec facienti assentiatur, nec oculis quicquam indicet. § Abnuo etiam significat solo verbo, simplicitérque negare. Colum. Nos quoque abnuimus in agro temperato, & minimè humido, sementem sic fieri debere. Cic. 1. *de fin.* Quid quisque concedat, quid abnuat. Abnuere adoptionem. Suet. in *Tiber.* c. 22. Abnuere Imperium, frequens apud Lilium formula loquendi, vt lib. 1. *bell. Macedon.* Plaut. vbi cœnanius? Illæ abnuunt. In *Capit.* sc. 1. a. 3. Et Gell. c. 4. lib. 10. Annuimus & abnuimus motu capitis. Abnuero, i. totum nuero. Gell. c. 3. lib. 15.

Abnuendus, a, um, partic. *ἀνοουδω.* Seneca in *Thyeste.* Nec abnuendum si dat imperium Deus, Nec appetendum.

Abnuitur, Impersonale, *ἀνοουδω.* Lilius, Nec abnuitur ita fuisse, id est, non negatur.

Abnurus, Gloss. *ἄνοουδω,* vbi lege *ἐνζωουδω,* aliter *ἐνζωουδω.* Ita à nurus, vt abnepos, à nepos. Bon. Vulc. ||

Abnuo, frequentatiuum, ab abnuo, quod est, sæpe signo capitis abnuentis quippiam nego. § *ἀνοουδω.* GALL. *Souuent refuser ou nier en hochant la testa.* ITAL. *Ricusare con speffi cenni.* GERM. *Stets oder oft sich widerigen mit schützung des hauptis.* HISP. *Negar y rehusar.* ANGL. *To deny often be nodding.*

Plaut. lib. 3. c. 4. Quid mihi abnutas? Cicero. 3. *Orat.* Quidnam est & fecro, quod te adiri abnutas?

Abnutium, Nomen quod in Iureconsultorum libris diffensionem, voluntatem contrariam, siue actionem ad impediendum expromptam significat. Paulus lib. 45. *D. de verb. oblig.* Qui spondet dolum malum abesse, abfuturumve esse, non simplex abnutium spondet, sed curaturum se, vt dolum malus absit. Hotomanus in *Lexico.* || Abnutium & adnutia oratio Martiano, quæ Græcis *ἀνοουδω* & *καταστασις*, à nuo, quatenus mentis indicium notat. Abnutare, sæpè abnuere. Fest. ||

Abobrica, nomen est insignis oppidi in citeriori Hispania, in conuentu Bracarum, autore Plin. lib. 4. c. 20. Ptolomeus vocat *Ἀβοβριζα.*

Aboccis, Æthiopia oppidum. Plin. lib. 6. c. 29.

Abodlai, nomen barbarum. Prisc. lib. 1.

Abolani, sunt populi Italia, Albensibus proximi, inter Latinos à Plinio relati, lib. 3. cap. 5.

Abolere, abolere. Tertull. ||

Abolere, abolere, vel abolui, aboletum, vel abolitum; Induco, tollo, deleo, obliero. § *ἄνοουδω, ἄνοουδω, ἀνοουδω, ἀνοουδω.* GALL. *Abolir, effacer, aneantir.* ITAL. *Scancellare, cessare, annullare.* GERM. *Abtilgen oder aufstigen zu nichts machen.* HISP. *Raer, borrar, ò quitar.* ANGL. *To abolish, to disannull.* Plin. lib. 8. c. 9. Crebrò postea coquitur, donec omnis aboleatur odor. Lactant. lib. 1. Decretum est vt hi libri aboleantur. Liu. Nondum cladis memoria aboleuerat. Abolere nomina, id est, delere. Suet. in *Calig.* cap. 16. Virg. 4. *Aeneid.*

— abolere nefandi

Cuncta viri monumenta iubet.

Abolere magistratum, leges, dignitatem, pro tollere, & adimere. Liu. 3. *ab vrbe,* Tentationemque eam fore abolendi sibi magistratus, ni consensu resisterent. Aboleo, pro Abluo, seu lavo. Virg. 4. *Georg.*

— nec viscera quisquam,

Aut vndis abolere potest, aut vincere flamma.

Quem locum his verbis exponit Seruius, Nec lauati, nec coqui poterant.

Abolitio verbale. § *ἀφαισις.* GALL. *Abolition, aneantissement.* ITAL. *To scancellamento.* GERM. *Aufstigung hinnehang.* HISP. *Aquella obra de raer ò quitar, raedura, ò berradura.* ANGL. *Abolishing, or disannulling.* § Quintil. lib. 9. cap. 2. Aduersus tyrannum, qui sub pacto abolitionis damnationem deposuerat, agit competitor. Est autem abolitio, peremptio institutæ actionis: estque duplex, generalis & specialis. Vide C. *de gener. abolit. vltima,* & ff. *de abolit. l. abolitio.* Abolitionem facti decernere. Sueton. in *Tiber.* c. 4. sub pacto abolitionis deponere, &c. Quintil. Tacit. lib. 13. Abolitio Tributorum, Abolefco, ad nihilum redigor. § *ἀφαισις, ἀφαισις, ἀφαισις.* GALL. *Deuenir à neant, estre hors d'usage.* ITAL. *Venire à meno, struggerfi.* GERM. *Su nichts werden.* HISP. *Desacostumbrarse.* ANGL. *To be out of vse.* § Colum. lib. 3. Eademque nec imbribus putrefcit, nec siccitatibus abolefco. Virgil. 7. *Aeneidos.* Tantine abolefco gratia facti. Gell. lib. 20. cap. 1. Prætores hanc legem abolefco, & relinqui censuerunt.

Abolla, vestis Senatoria, quasi abulla: quod vndique fit bullata. Prudentius *hym.* 1.

Adiectus fastis palmata insignis abolla.

Alij accipiunt pro veste cõfecta duplici panno, qualis scholastica apud nos, & apud Græcos Diplois. § Quandoque pro veste militari sumitur. § *ἄνοουδω.* GALL. *Vne certaine robe de gendarme.* ITAL. *Sopraueste militare.* GERM. *Ein kriegeskleid.* HISP. *Vestidura redonda, como mantee ò vestidura enforrada y pomposa de nobles.* § Vnde extat locus Martialis in *Crispinum.*

Nescit cui dederit Tyriam Crispinus abollam,

Eum mutat cultus, induiturque togam.

§ Sumitur etiam Abolla pro vestis philosophicæ genere. Iuuen. *Sat.* 3.

— audi facinus maioris abolla,

Stoicus occidit Baram delator amicum.

Est præterea Abolla, ἀβόλλα, si credimus Steph. oppidum Sicilia, cuius incolæ vocantur Abollæ, ἀβόλλαι.

Abolocs, ab illis. Fest. ||

Abolus, ἀβόλλω. Græca vox: Pullus est qui nondum dentes illos emisit, ex quibus in equis præsertim ætas dignoscitur: vnde etiam dentes illi à Xenophonte & Aristotele *γάρυσις* appellantur.

Abomasum, intestini genus est in ventre, circa reticulum, quod Gaza *ἀνοουδω* interpretatur, olim inter delicatiores cibos habitum, quo verbo vtitur Aristophan. & Aristot. 11. *Animal.*

Abomino, Abominor, detestor. Abominatio, Abominatus, detestatio. ||

Abominor, aris, est à præpositione Ab, & ominor, execror, abhorreo, & fugio. § *ἄνοουδω, ἀνοουδω, ἀνοουδω, ἀνοουδω.* GALL. *Detester, auoir en horreur & abomination.* ITAL. *Hauer in abominatione.* GERM. *Verfluchen, em, gawlich abscheren tragen.* HISP. *Detestar, mal dezir y mal agorar.* ANGL. *To detest.* § Plin. Abominantur recedente aliquo ab epulis simul verri solum. Idem lib. 28. cap. 2. Incendio inter epulas nominato, aquam sub mensa profundi abominantur. Abominari etiam dicimus, cum aliquod verbum veluti finistri ominis auersamur, deprecamurque: vt quum dicimus, Si quid tibi acciderit humanitus, quod Deus prohibeat. Abominari, est ea veluti formula vti, Dijs omen auertant. Passerat. Lilius 6. *ab vrbe.* Bene facitis, quod abominamini quæ Dijs prohibebunt. Hæc & Sueton. in *Claud.* cap. vlt. Abominamur auersis in sinistram palmis, ait Fab. Quintil. Vnde abominatio dicitur ea figura. Curt. lib. 6. Hoc regnum insigne, aut moderatè perferendū est, aut (quod abominor) in te ruct.

Abominandus, detestatione dignus. § *ἄνοουδω, ἀνοουδω, ἀνοουδω, ἀνοουδω.* GALL. *Abominable, detestable.* ITAL. *Abominabile, detestabile.* GERM. *Verfluchens oder vermaledeyens wãrt/Crevelich.* HISP. *Maldezido y abominado.* ANGL. *Detestabile.* § Plin. lib. 22. cap. 4. Eadem vocatur obsidionalis, liberatis obsidione, abominandusque exitio totius castris. Quintil. Abominanda ea est infelicitas.

Abominatus

Abominatus, Execrationibus, malisque omnibus devotus, Diris petitus. Ἐξομωμένος. GALL. Excommunié, excreé, detesté. ITAL. Scomunicato, interdeto. GERM. Verflucht. HISP. Descomulgado. ANGL. Detested. } Horat. in Epod.
 Parentibusque abominatus Annibal.
 Abominati seminares, passivè. Liv. lib. 1. belli Maced.
 Abominosus, plenus abominatione: ἄβωμος. Diomedes lib. 3. Ut libantes sonum vocis abominose audire non possent.
 Abonotichite, populi sunt ad Pontum Euxinum, ita dicti, ab exiguo oppido, cui ἄβωνος ἰχθυός, hoc est, aboni murus, nomen est: ἄβωνος ἰχθυός. Hoc Steph. vide & Luc. Pseud. Ptolomæo est oppidum Galatiæ.
 Aboraca, Regiuncula est ad Mæotidem paludem, non procul ab Hypanti fluvio, ἄβωρα. Vide Strabon. lib. 11.
 Aborienes, civium Romanorum in Africa oppidum, ut scribit Plin. lib. 4. cap. 5.
 Aborigines, ἄβωριγίνες, Steph. appellati sunt populi antiquissimi, qui primi tenuerunt agrum illum, in quo postea condita fuit Roma: sic dicti, quod primi visi sunt, tanquam editi sine patribus, & quasi sine origine: aut quod ex varia gentium colluvione misti erant. Hi postea adventu Æneæ Phrygiis juncti, Latini uno nomine appellati sunt. Liv. 1. ab Vrbe. Ibi egressi Trojani, ut quibus ab immenso prope errore nihil præter arma, & naves superesset, quum prædam ex agris agerent, Latinus rex, Aboriginesque, qui tum ea loca tenebant, ad arcendam vim advenarum, armati ex urbe, atque agris concurrunt. Dionysius autem Arcades fuisse, & cum Oenotro Lycaonis Arcadiæ regis filio in Italiam venisse tradit. Possunt tamen & aliarum urbium primi cultores Aborigines dici, ut Græcè, ἄβωριγίνες, ac si sint terra geniti. Idem Græcè, ἄβωριγίνες appellantur, hoc est, primi progenitores, à quibus cæteri generis trahunt originem: dicuntur & ἰχθυός, hoc est, indigenæ, qua voce usus est Ambros. in Hexaem.
 Aboriōr, reris, vel riris, abortum facio, ante tempus pario. ἄβωριόρ. ἰχθυός. GALL. Avorter, ou estre avorté, naître de vant le terme. ITAL. Disperdere o sconciarsi il parto, nascer' avanti tempo. GERM. Ein vnzeytig frucht gebären/ oder vnzeytig geboren werden. HISP. Mal parir la muger, y sin tiempo, o nascer la criatura sin tiempo, abortar. ANGL. To beir birth before the tyme. } Varro. Vinum quod ibi natum sit in quodam loco, si prægnans biberit, fieri ut aboriatur, hoc est, ut foetum imperfectum adhuc ante tempus mater ejiciat. Quoties enim absolute accipitur, de matre intelligitur: secus verò de foetu, quemadmodum apud Gell. lib. 12. cap. 1. Quod quidem eadem sit vecordia, qua quibusdam commentitiis fraudibus nituntur, ut foetus, quoque ipsi in corpore suo concepti aboriantur, id est, ante maturum partum ejiciantur. Aboriri vox dicitur, idque per metaphoram, quando præ metu, aut alia de causa deficit, Lucret. lib. 3.
 Aborisci, aboriri, non justo tempore oriri, & ante tempus. }
 Aborris, scandalosus. Lege Abhorris.
 Abortus, a, um, ἄβωρος, id est, exortus. Statius lib. 8. Thebaid. 7. de Pluto,
 Nec solitus sentire metus, exavit aborta
 Sidera, jucundaque offensus luce profatur.
 Abortus, tus, intempestivus ortus, ἄβωρος. ἰχθυός. GALL. Avortement. ITAL. Sconciatura. GERM. Ein vnzeytig geburt/ oder misgeburt. HISP. Aborto, mal parto. ANGL. Vntymelic birth. } Plin. Extat in monumentis medicorum, & quibus talia consecrari curæ fuit, uno abortu XII. edita puerperia. Cic. Att. Tertullæ nollem abortum. Differt autem Abortus ab Ejectione, quod hæc grandioris foetus sit: Abortus verò intra quadragesimum diem contingat: hunc Græci vocant ἄβωριόρ. Abortus etiam de arboribus dicitur. Plin. lib. 12. cap. 2. Quoniam arborum etiam abortus invenimus. Abortum facere, significat tam inferre, quam pati abortum. Idem Plin.
 Aborsus, a, um. Aborsus venter dicitur à Paulo lib. Sentent. 4. c. 9. pro foetu venenis & medicamentis ejecto. Aborsus, inquit, vel abactus venter, partum efficere non videtur.
 Aborsus, us, ui, deductum, ut videtur, à verbo Aborior, quod idem ferè significat quod Abortus: præterquam quod hic foetus sit jam grandiusculi, ut Nonio placet: ille, non ita pridem concepti, ἰχθυός.
 Abortio, onis, Aboriendi actus. ἄβωριόρ. ἰχθυός. GALL. Avortement. ITAL. Il parto acerbo, lo sconciamento di parto. GERM. Eine vnzeytige/ oder misgeburt. HISP. Aquella obra de mal parir. Gell. lib. 3. Quum abortio quibusdam, non partus videretur intempestivitas. Cic. pro Cluentio: Quæ pecunia mulieri legata erat à filio, si natus esset, eam præsentem Oppianicus non debitam mulieri soluit: si hæc solutio legatorum, & non merces abortionis appellanda est.
 Abortio, tis, tivi, Immaturum foetum edo, ante tempus pario. ἄβωριόρ. ἰχθυός. GALL. Avorter. ITAL. Disperdere o sconciarsi. GERM. Ein vnzeytig gebären. HISP. Mal parir la muger sin tiempo. ANGL. To travell before the tyme. Plin. lib. 8. cap. 15. Implentur uno coitu, qui geminatur propter facilitatem abortiendi. Est & Abortior verbum deponens.
 Abortium, tij, idem quod abortio, ἰχθυός. Hieron. Dum crebris abortiis & experta fecunditate conceptum, &c.
 Abortivus, ua, uum, quod abortum facere potest. ἄβωριόρ. ἰχθυός. GALL. Qui fait avorter. ITAL. Che può far il parto acerbo. GERM. Das ein misgeburt bringt. HISP. Quo haze mal parir. ANGL. That which is the cause of vntymelic birth. } Plin. Oscitatio quidem in enixu lethalis est: sicut sternuisse à coitu, abortivum. } Significat & partum informem, & imperfectum, qui scilicet abortus natus est. } ἄβωριόρ. GALL. Aborton, qui est né avant terme. ITAL. Nati avanti il termine, sconciatura di parto. GERM. Ein misgeburt/ vnzeytig. HISP. Aborton. } Suet. in Aug. cap. 35. Quos abortivos vulgus vocabat: de senatoribus loquitur.
 Aborto, tas, sicut Abortio, tis, id est, Abortum facio, ἄβωρος. Firmicus lib. 6. Math. Abortavit filios geminos. Varr. 2. de Rust. cap. 4. Ne-

dum exile velit, prægnans abortet.
 Abortus, exortus. }
 Aborrhas, Fluvius est Mesopotamiæ in Euphratem influens, ἄβωρῆας. Strabo lib. 16. Ptolomæo ἄβωρος. Marcellino Abora.
 Aborris, scandalosus, Isid. gloss. }
 Aboris, ἄβωρις, Urbs est Ægypti, ut tradidit Hecataeus, cujus incolæ dicuntur Aboritæ, ἄβωριται. Vide Steph. de Urb.
 Abpatruus, frater abavi, ἄβωρος πατριός. GALL. Frere du quatriesme ayeul. ITAL. Fratello de quarto avolo. HISP. Hermano de mi quarto abuelo. } Theoph. Instit. lib. 3.
 Abra, abra, ἄβρα, vox Græca est, quæ ancillam adolescentiorem significat. Vide Eustat. in Odyss. Sic alij denominari putant, quasi Abara, quia ad aram servus fiebat liber. Judith 16. v. 28. Et dimisit Abram suam liberam. Serv. 8. Æneid. ibi, Feronia mater. Non tamen à Latinis, sed à Græcis, vel Hebræis originem ducit, ut in Etymologico Guichardi.
 Abraces, à Xenoph. in lib. 1. de Cyri expeditione, numeratus inter duces copiarum Artaxerxis.
 Abradatas, ἄβραδάτας, Rex Susorum fuit, & maritus Panthæ nobilissimæ matronæ, quam quum à Cyro captam captè & liberaliter haberet præter spem intellexisset, ad eam accedens, quaesivit quid sibi illa faciendum censeret, quo pro tanti principis beneficio gratiam aliquam referret. Cui quum illa respondisset, ut cerneretur se tanto Regi simillimum præstare, statim in aciem profectus, strenuè pugnans occubuit. Cuius corpus ad se relatum, quum Panthæ aspexisset, acinace seipsum confodit, capite super viri pectus recumbens, ut è iugulo profuens sanguis, mariti vulneribus infunderetur. Vide Xenophonem Pædiæ Cyri lib. 7.
 ABRADO, dis, Radendo tollo, derado. ἄβραδο. GALL. Racler, enlever en raclant. ITAL. Rader, e radendo toglier via. GERM. Abschaben/ Abtragen/ Abschären. HISP. Raer de alguna cosa. ANGL. To shave away. } Plin. lib. 6. cap. 20. Barba abraditur, præterquam in superiore labro. Cic. pro Rosc. Abrasa supercilia. } Item resco, tollo, abscondo. Colum. lib. 3. Arida & vetera quæ falce amputari non possunt, acuta dolabra abradito. } Per translationem ponitur pro extorquere, exprimere, sive per vim, sive per dolum, fraudem, quasi radendo auferre. Cic. pro Cec. Postquam videt nihil se ab A. Cecinna posse litium terrore abradere.
 Abram, pater excelsus.
 Abraham, pater multitudinis. Genes. cap. 17. Nec ultra vocabitur nomen tuum Abram, sed appellaberis Abraham, quia patrem multarum gentium constitui cè.
 Abrasio, tonsura, non forfice, sed novacula. }
 Abrasus, Radendo ablati. Cic. pro Qu. R. Supercilia illa penitus abrasa olere malitiam, & clamitare calliditatem videntur.
 Abrech, vox Hebraica, quam præco iussu Pharaonis proferebat ante curram quo stola byssina vehabatur. Ioseph. Significatque genuflectionem. Cerd. }
 Abrettanæ, ἄβρεττανή. Suidæ, Myssiæ regio est, ita dicta à Brettia nymphe. Unde Abrettanus Iupiter, ἄβρεττανός. Ζεύς, qui in Abrettana colebatur: de quo vide Strab. lib. 12. Incolæ quoque Abrettani dicuntur, ἄβρεττανοί. Stephanus hanc regionem Abrettinam, ἄβρεττινῆ, & Plinius populum ipsum Abrettinos appellat, ἄβρεττινός.
 Abrinata, populi sunt non procul à Ponto, ἄβριναται. Vide Steph.
 Abrincatus, à Plin. lib. 4. cap. 18. numerantur inter Gallie Lugdunensis populos. Dividit enim Galliam Lugdunensem in Lexovios, Bellocas, Gallos, Venetos, & Abrincatuos.
 Abrenuntio. Verbum est in celebratione Baptismatis vsitatum. Abrenuntiare igitur diabolo est (ut habetur ad Act. 1. Ludovici Imp. tit. 4.) penitus eum despiciere, spernere, rejicere, eique contradicere, sequè vnumquemque ab eo alienare. Cerd. }
 ARRIPIO, pis, ex Ab & rapio. Abstraho, vi eripio, aufero, & tum ad res, tum ad personas refertur. ἄβριπιο. ἰχθυός. GALL. Ravir & emporter par force. ITAL. Rubare, levar altrui per forza. GERM. Hinweg reissen/ Mit groat von Dannen nemmen. HISP. Arrebatar de alguna cosa. ANGL. To tak away by force. } Cic. lib. 1. Offic. Qui abripiunt ab aliis, ut aliis largiantur. Ter. in Eun. Ex Attica hinc abreptam. Cic. 1. ad Quirites, Nec pariamini me à meis liberis abstractum, à conjugè abreptum, ab aris focusque innocentem projectum, vitam degere in exilio. Plaut. in Mil. alio modo est usus, Quis is est homo? Pe. Nescio, ita abripiit repente sese subitò: hoc est, hinc avolavit. Idem Mostell. sc. 1. act. 2. Abripite hunc intrò inter manus, ex Curc. sc. 1. a. 5. Vix foras me abripi, atque effugi. Idem Men. sc. 3. a. 1. Nafum oportebat abreptum mordicus. Est & Arripio, quod ex Ad & rapio componitur, & significat attrahere, vel accipere. Vide in Arripio.
 Abreptare, incipere ire. Abreptus, vide Atreptus. Papias, frequent. Verbi Arrépo, is. }
 Abreptus, Raptus. Cic. pro Tig. Tempestate abreptus est vnus.
 Abregeum, splendor aur. Isid. gloss. } fortè Obrisum. Isidorus, Obri-sum aurum dictum est, quod obradiet splendore.
 Abrocōmas, vel Abrocōmes (utroque enim modo legitur) ἄβρωκώμας, Suidæ, ἄβρωκώμας. Herodoto; Darij filius fuit, atque vnus ex præcipuis Persarum Satrapis; qui vnà cum Xerxe in expeditionem profectus, à Lacedæmoniis cæsus est ad Thermopylas. Vide Herod. lib. 7.
 Abrosiatus, ἄβροσίωτος, cognomen fuit Parrhasij pictoris nobilissimi: quod Latine significat delicatum atque elegantem. Talem autem se ipse putavit, dicitque voluit. Herculem quoque Lyndi fecit, asseverans eum à se talem pictum, qualem sæpe in quiete vidisset. Plin. lib. 35. cap. 10.
 ABRÖDÖ, Rodendo abscondo. ἄβρωδός. GALL. Couper en rongeant, ronger tout ouïr. ITAL. Rodere intorno, o rodendo rompere è troncare. GERM. Abnagen. HISP. Roer, o roendo cortar. ANGL. To gnaw of. } Plin. lib. 10. cap. 62. Vipera mas caput inscutit in os, quod illa abrodit voluptatis dulcedine.
 ABRÖCO, gas, iungo, adiungo, refugio, abdicō, rescindo, dissolvo, irritum facio

facio, antiquo. { *חשבוני* *hischbith*. ἀνεύειν, ἀναίειν. GALL. *Abolir*, *casser*, & *annuller*. ITAL. *Togliere*, *annullare*, *cassare*, *levar d'uso*. GERM. *Dimwegthum* *Aufheben*. *Unrechtig machen*. HISP. *Quitar lo que esta en uso*. ANGL. *To abolish*, *to mak of no effect*. } Dicimus autem, Abrogatur legi, & abrogatur lex, Autor *ad Heren*. Illa defensio tenuis est, quum ostenditur id factum esse, quod ea lex sanciat, cui legi abrogatum, vel derogatum sit; *ἀπορρογομένη νόμος*. Et Servius scribit, Abrogari legi, quum proflus tollitur: Derogari, quum pars detrahitur. Iungitur autem Abrogato dativo, vel accusativo. Cic. *de Clar. Orat.* Qui tantum autoritate dicendoque valuit, ut legem Semproniam frumentariam, populi frequentis suffragiis abrogaverit. Ouid. *Eleg. 1. lib. 2. Tristium*,

Et nimium scriptis abrogat ille meis.

Suet. *in Claud. c. 23*. Abrogare capiti legis. Abrogare fidem delatoribus. Idem *in Tiber. c. 61*. Et *in Calig.* Abrogare magistratum Coss. *Li. lib. 9. ab Vrbe condita*. Ubi dux leges contrariae sunt, semper antiquae abrogat nova. Septem modis ex jure concessis fieri constat abrogationem. Primò, contraria consuetudine, quae nota est principi. Secundò, contraria constitutione. Tertiò, causa cessatione. Quartò, locorum varietate. Quintò, nimio rigore. Sextò, si occasionem malignè agendi habeat. Septimò, propter malum inde sequens. } Interdum ponitur pro auferre, adimere, detrahere, *lib. 1. ad Heren*. Nam & periculum est, ne quando plus minusve dicamus, & suspicionem affert auditori meditationis & artificij, quae res fidem abrogat orationi. Cic. *in Cornelianam*: Nec vehementius est ostendere se laturum invito collega, quam ipsi collega magistratum abrogare. Abrogare quempiam, figuratè dictum. Plinius *de viris illust. 77. de Pompeio*. M. Lepidum acta Syllae rescindere volentem, privatus Italiã abrogavit, id est, pepulit, eiecit ex Italia.

Abrogans, humilis. *Isid. gloss.*

Abrogatio, verbale. { *ἀπορρογοσία*. GALL. *Abolissement*, *annullement*. ITAL. *Scancellamento*, *annullatione*. GERM. *Hinnemung* oder *hauffung*. HISP. *Quitamiento*. ANGL. *Disannulling*. } Cic. *ad Attic. lib. 3*. Neque enim ulla est lex, quae non ipsa se sepiat difficultate abrogationis.

Abrogatus, Antiquatus de lege ac dignitate, & spoliatus dignitatis ratione. Cic. *pro Domo*. Eique imperium est abrogatum. Et *pro C. Corn. M. Cottae* lex est de judiciis privatis anno postquam lata sit, à fratre eius abrogata.

Abron *ἄβρων*, Suidae, Grammaticus fuit à Phrygia, ex Rhodo oriundus & Tryphonis discipulus. } Abrones etiam dicuntur homines molles & delicati: nominis occasione sumpta ab Abrone quodam Argivo divite luxurioso & molli, cujus vita locum fecit proverbio, *ἄβρων βίος*, hoc est, Abronis vita, pro splendida & molli. Vide Zenodoti parcmiam. Aut certè à Græco *ἄβρων*, quod splendidum & delicatum significat.

Abroni moenia, lege Aboni moenia. Vide etiam *Abonochita*.

Abronus Pictor Samius, de quo Plin. } Abronos gens Tarentinorum ad mare Adriaticum. Steph.

Abronychus, *ἄβρονυχος*, nobilis Atheniensis fuit, Lycielis filius, cujus fideli, strenuaque opera usus est Themistocles in bello Persico, & in legatione apud Lacedaemonios. Vide Herod. *lib. 8.* & Thucyd. *lib. 1.*

Abrotōnion, sive Abrotonium: nomen proprium est meretricis, & matris Themistoclis, *ἄβροτωνιον*. Nomen est ductum *ἀβρὸν* & *ἄβρῶν*, quod Latine sonat glabrum & delicatum. In quo vocabulo liber annotare, quae apud Græcos in on exeunt, apud nos in um exire: in um autem exeuntia, omnia esse neutra, praeter propria virorum quae sunt masculina, ut Pæguium, Dinacium: & mulierum propria, quae foemina sunt, ut Glycerium, Philothium, Eustochium, & similia. Licet ergo utriusque sexui conveniant, ut scortum, & mancipium, & pluralia in a, pro hominibus ponantur, ut Servitia, pro servis: Ministeria, pro ministris: & licet flumen notent, ut Rhenum, Crustumium: aut fructuum nomina pro arborum nominibus ponantur, ut poma apud Tibullum: aut quævis animalia (quae paucissima sunt, & aut masculina, aut foemina, aut communia esse debent) significant, ut ostrea: tamen quia in um exeunt, aut singulariter per um terminantur, supra dicta omnia censentur neutra.

Abrotōnum, herba est satis cognita, hodie in officinis nomen retinens. { *ἄβροτόνιον*, vel *ἄβροτόνιον*. GALL. *Auroësne*, *ou garderobe*. ITAL. *Abrotono*. GERM. *Staburuf*. HISP. *Abrozano*, *hierba lombriguerra*. ANGL. *Southern wood*. } Huius duo sunt genera: unum sarmentolum, minutis foliis candidum, semine tenui & numerofo, uti absynthium, quod marem vocamus. Nascitur hoc genus in hortis, & locis campestribus. Alterum quod foemina appellatur, arbusculæ speciem habet, foliis magis candidantibus. Scriphij modo minutim circum ramulos incisus floribus repletum, in summo auri fulgore comantes corymbos obtinens, odoratam etiam cum gravitate quadam: vulgus vocat sylvestrem cupressum, CALL. *du Cyprez*. Nascitur in montibus, unde & montanum appellatur. Dictum est autem Abrotonam, ut Nicandri interpret testatur, *ἀβρὸν τὸ ὄνομα ἔστιν ἀβρὸν ἔστιν ἄβρῶν* *φύσις*, quod aspectu tenerum, molle & delictatum sit. De hoc Horat. *lib. 2. Epist.*

abrotonum agro

Non audeat, nisi qui didicit, dare.

Vide item Abrotonum, paulò inferius.

Abrotōnites, abrotonita, masculini gen. sed figuratè neutra generi jungitur: & est vinum factitium ex Abrotono, de quo meminit Colum. *lib. 12. cap. 35*. Vinum Abrotonitem sic condire oportet. Et Diosc. *lib. 5.* } *ἄβροτωνίτις εἶνος*. GALL. *Vin d'auroësne*. ITAL. *Vino di abrotano*. HISP. *Vino adobado con lombriguerra*. ANGL. *Vvino made of southernwood*.

Abrotonum, *ἄβροτόνιον*, Steph. Oppidi nomen est in Africa inter duas Syrtas, non procul a Lepti, cuius meminit Plin. *lib. 3. cap. 4.* & Strab. *lib. 17.*

Abrotum, cui non aprum.

Abrotus, icianus, Poll.

ABRUMPO, *ἄβρυνπο*, *ἄβρυνπο*, *ἄβρυνπο*, disjicio, avello. { *ἄβρυν κατὰ τὸ ἀβρὸν*

ἄβρυν. GALL. *Rompre* & *briser ce qui se tient ensemble*. ITAL. *Rompere* & *diramare*. GERM. *Abreissen*, *abbrächen*, *zerzetzen*. HISP. *Quitar alguna cosa rompiendo*. ANGL. *To break à sunder*. } Liu. *lib. 8. belli Pun.* Cohortes à fronte urgebant, ut abrumperent cornua à caetera acie, id est, interrumpere. Abrumpere vincula, *ἀβρυνπο* *ἄβρυνπο*. Ouid. *El. 3. lib. 1. Trist.*

Et pars abrumpi est corpore visa mèd.

Idem 2. *Fast.*

Hinc tonat, hinc missis abrumpitur ignibus aether.

Transfertur ad res incorporeas. Virg. 3. *Georg.*

— nec somnos abrumpit cura salubres.

Sic Abrumpere sermonem Sueton. *in Tiberio*, c. 21. Abrumpere vitam, Senec. *ep. 20.* *ἀβρυνπο τὸν βίον* apud eundem: Abrumpere otium; apud Plin. *in Epist.* Et Cic. *Phil. 4.* Magna atque incredibilia sunt in Remp. huius merita legionis: hæc se prima latrocinio abrupit Antonii, i. subito, & cum impetu sese liberavit. Hinc Abruptus sermo, abrupta oratio, *ἀβρυνπο λόγος*. Id est, oratio quæ caret exordio: quales sunt orationes patheticæ, & concitatae. Aruptum ingenium. Id est, præceps. Sil. Ital. *lib. 7.* Fortia & abrupta imitari, Quint. Idem *cap. 12. lib. 2.* Abrupta quaedam maculantur Declamatores.

Abruptio, nomen à verbo deductum, ut Abruptio corrigiæ, Cic. 2. *de Divin.* } *ἄβρυνπο κέραι*, ἢ *ἀβρυνπο*. GALL. *Rompement*. ITAL. *Rompimento*. GERM. *Ein abbrechung* oder *abzertung*. HISP. *Quitamiento rompiendo*. ANGL. *Breaking à sunder*.

Abruptè, adverbium. { *ἄβρυνπο* *ἄβρυνπο*. GALL. *Abruptement*, *brusquement*. ITAL. *Subitamente*, *è d'improvviso*. GERM. *Sählingens* oder *allewotred*. HISP. *Subitamente*, *à adeshora*. ANGL. *Having no forme of begining*. } Quintil. *lib. 3. cap. 8.* Nec enim abruptè, nec undelibet incipiendum. } Quin & Abrupta vocamus loca difficilia & divulsa ac Invia. Græc. *ἀβρυνπο*, & *ἀβρυνπο* *ἀβρυνπο*, vel *ἀβρυνπο*. D. Hieronymus *lib. 1. Regum*, Perrexit Saul ad investigandum David, etiam super abruptissimas petras, quæ solis ibicibus perviæ sunt. } Abrupta sanctio, lex aperta. Papias.

Abs, significat privationem, aut negationem rei cui præponitur, etsi non semper: jungiturque tam in appositione, quam in compositione, nominibus & verbis. Habet eandem significationem ac A, & Ab, de quibus supra. }

Abstarum, Plinio, *ἄβροτον* Ptolomæo, flumen est Armeniæ minoris, non procul à Sebastopoli, in Pontum influens. Hoc cum Pariedris montibus, ex quibus oritur, Armeniam minorem ab Adiabene regione separat, teste Plin. *lib. 6. cap. 9.* Est & castellum eiusdem nominis, fluvio huic imminens: ut testatur idem *lib. 6. cap. 4.*

ABSCENDO, dis, ex Abs & cedo, recedo. { *ἄβρυνπο* *ἀβρυνπο*, *ἀβρυνπο*. GALL. *S'en aller*, *se retirer*, *partir*. ITAL. *Partire*, *retirarsi*. GERM. *Hinweg weichen*, *abscheiden*, *abträtten*. HISP. *Partir de lugar*. ANGL. *To go à part*, *to depart*. } Hirt. *lib. 5. bell. Afric.* Ubi Caesar confpexit Labienum ab suis copiis longius abscessisse. Et sine præpositione apud Liu. *6. bell. Punic.* Abscedere irritò incepto, & movere à Capua statuit castra. Sueton. *in Ner. cap. 34.* Ne quid abscederet (i. minus esset) Plaut. *Capt. sc. 1. a. 2.* Abscedite hinc, nos concedamus huc: *ἄβρυνπο* *ἄβρυνπο*. Idem *Milit. sc. 2. a. 2.* Abscede paululum istuc. Idem *Asin. sc. 2. a. 5.* & *Men. sc. 2. a. 3.* Ex oculis abscedat in malam crucem. Et *Most. sc. 1. a. 1.* Abscede à janua, & *ibid.* Abscede ab aedibus. Idem *in Milit. sc. 6. a. 2.* Ille hinc abscessit. Abscedere etiam dicitur quod incipit in abscessum seu apostema verti. Celsus *lib. 5. cap. 18.* Malagma ad suppressendum omne quod abscedit. Id. *lib. 2. cap. 7.* Cum in interioribus corporis partibus aliquid abscedit.

Abfcernit, repellit, abjicit. Gloss.

Abfcessio, solutio membrorum continuitatis. L. M. }

Abfcessus, & Abfcessio, quæ ferè idem significant: quum tamen Accessus & Accessio sæpe differant. Nam Accessus est aggressus. Accessio, incrementum, & interdum aggressio, de quibus alibi latius. } *ἄβρυνπο* *ἀβρυνπο*. GALL. *Departement*. ITAL. *La partita*, *el partirsi*. GERM. *Ein abweichung*, *abscheidung*. HISP. *La partida de lugar*. ANGL. *Departing*. } Cic. *de univers.* Quum ad corpora tum accessio fieret, tum abfcessio. Idem *de nat. Deor. lib. 2.* Abfcessus Solis à nobis. } Abfcessus. } *ἄβρυνπο* *ἀβρυνπο*. GALL. *Apostume*. ITAL. *Postema*. GERM. *Ein geichwär*. HISP. *Botor*, *y ayuntamiento de humor corrupido*. } Cels. *lib. 5. cap. 18.* Prodest impositum abfcibus. Medicis est tumor corporis contra naturam, quum pus ex phlegmone procedens, in particula quapiam, veluti in sinu quodam est collectum: aut etiam sine phlegmone, quum humor aliquis acris in parte aliqua colligitur, eamque copia distendens excoriat. Varia sunt abfcissium genera, pro varietate substantiæ in iis contentæ: præcipua tamen tria, à thero-ma, *ἀβρυνπο*; Steatoma, *ἀβρυνπο*; & Meliceris, *μελικερσις*, à similitudine contentarum in ipsis substantiarum dicta. Aliud enim eorum veluti sebum, aliud veluti mel, aliud pulcullæ quiddam simile, quam *ἀβρυνπο* vocant, in se continet. Vide Gal. 14. *Method. c. 24.*

ABSCINDO, dis, ex Ab & cædo (sed æ diphthongus vertitur in i productum) significat, partem de re aliqua feco, abscindo. } *ἄβρυνπο* *ἄβρυνπο*. GALL. *Trancher*, *separer en coupant*. ITAL. *Tagliar*, *rompendo truncare*. GERM. *Abhauen*, *abschneiden*. HISP. *Cortar de alguna cosa*. ANGL. *To cutt à sunder*. } Ouid. *lib. 12. Metam.* *Abscidit jugulo pectusque humerumque sinistrum.*

Si verò deducatur à scindo, tunc secunda corrigitur. Virgil. *Æneid. 3.*

Hesperium siculo latus abscidit, aruãque & urbes, & c.

Hoc tamen potiùs esse videtur à verbo Abfcindo, cuius frequentior est usus, quam verbi Abfcido: quum contra Præcido frequentius quam Præscindo reperiatur.

ABSCINDO, dis, idem quod Abfcido. Iuvenal. *Satyr. 3.*

Quid tamen expectant Phrygio quos tempus erat jam

N. ore supervacuum cultris abscindere carnem?

Plaut. *in Amphit.* Ergo tibi istam scelestam scelus linguam abscindam Per translationem, apud Livium *lib. 9. ab Vrbe*. Nos omnium rerum respectum, præterquam victoriæ, nobis abscindamus. Idem, *Abfcilla*

Abfiffa aqua averfa. Item, Abfiffa propè res erat, focietas diffo-
luta. Liu. lib. 5. d. 4. Cæl. 3. de bell. civil. Abfiffus in duas partes
exercitus. Abfiffa vox publica, de Ciceronis cæde. Velleius 24.
Martial. epigr. 24. lib. 3. Abfiffidit, præteritum eft.
Abfiffio, onis, Præfiffio: figura. Ad Herenn. Per abfiffionem, fi cum
incipimus aliquid dicere, præcidimus. || Item morbus ex abfiffi-
fione. ||
Abfiffus, a, um, Amputatus, fractus, abruptus. { טרנג nighdab. דמק-
קמפדו, דמקקווי. GALL. Tranché, coupé. ITAL. Che è stato tron-
cato, rotto, è levato via. GERM. Abgethauen. HISP. Cortado. ANGL.
Guttit à funder. } Invenitur & comparativus apud Valer. lib. 6. Sed
aliquanto Charondæ Tyrii præfractior & abfiffior iuftitia ad vim &
cruorem ufque.
Abfiffio, is, ire, de memoria exire, inufitatum.
Abficondo, is, di, ditum, vel abficonfum, occulto, דמקקווי. Unde
דמקקווי. Abficonfam, abditum, occultum. { דמקקווי. GALL.
Cacher, muffer. ITAL. Afcondere, celare, nascondere. GERM. Ver-
bergen. HISP. Efcender. ANGL. To hyd. } Col. lib. de arboribus, c. 7.
Reliquas radices, quæ in terram abficonduntur, fac abradas. Plaut.
Aul. fe. 1. a. 1. Neu perentificat aurum ubi eft, abficonditum eft. Se-
nec. ep. 43. Parietes tegent te, non abficondent. Tibull. lib. 4.
Illic & densa tellus abficonditur umbrâ.
|| Abfiffa, vide Abfiffa. ||
Abficonditè, adverb. { דמקקווי. GALL. Couverte-
ment, occultement. ITAL. Dinascoso, occultamente. GERM. Verborgt
genlich/ heimlich. HISP. Efcondidamente. ANGL. Secretlie. } Cic. 3.
de Fin. ca nec acutiffimè, nec abficonditè differuntur. Id. lib. 2. de In-
vent. Non implicite, neque abficonditè, fed patentius & expeditius.
Abficonditus, a, um, particip. { דמקקווי. GALL.
Caché, secret. ITAL. Nascosto, occultato. HISP. Efcondido. ANGL.
Hid. } Cic. 2. Verr. Non obfcurum opinor, neque abficonditum.
|| Abficonfa, laterna. Novar.
Abficonfo, verbale. Plin. lib. 2. cap. 16. Velut deputans abficonfione tur-
pitudinem. { דמקקווי. GALL. Cachette. ITAL. El naf-
condere. GERM. Verbergung. HISP. Aquel efcender. ANGL.
Hiding. }
Abficonfor, is, verbale, דמקקווי. Iul. Firmic. lib. 3. Matheseos, Ab-
ficonforum auri & divitiarum facier.
Abficonfus, vel rectius Abficonditus, particip. ab Abficondor: Abficon-
fus, fed abficonditus melius, quia simplex Condor, Conditus.
|| Abficon, fponaneus. Ifid. gloss.
Abficon, difiuncta.
Abficon, gemma nigra, ponderofa, diftincta venis rubentibus. Ifid.
Abficon, vide Abficon.
|| Abficonaneum, quod in abficontia fit.
Abficonans, abficon. Sidon.
Abficonte nobis. Afran. Ter. ||
Abficontia, ab abficon fit. { אבסנתא. GALL. Absence. ITAL. Lontananza.
GERM. Abwefung. HISP. Aquella obra de estar ausente. ANGL.
Absence. } Seneca ad Lucilium. A quo animo ferre debemus abficon-
tiam. Cicer. de Amicitia, & ad Att.
Abficontio, tis, fi, fum, Diffentio. { אבסנתא. GALL. Dissentir, efre
d'autre & diverse opinion. ITAL. Haver parere diverso. GERM.
Ein andere meinung haben/ anderst gefinnet sein. HISP. Discordar en
fentencia. ANGL. To difagre. } Nam qui minimè convenit, abficon-
tate videtur.
|| Abficontivus, abficon. Salm.
Abficonto, tas, Abficontem facio, feu abficon sum. { אבסנתא. GALL.
Absentir, s'estoigner. ITAL. Allontanare, è esser lontano.
GERM. Abwefend machen/ oder abwefend vnd nu zugegen sein. HISP.
Haver ausente, è estar ausente. ANGL. To absent myself. } Claud.
de raptu Proferpina lib. 3.
Et dura de matre queri, qua tale recessu
Maluerit damnare decus, vetitamque denarum
Colloquio, patriis procul abficonaverit astris.
|| Abficontum, pro abficonthium. Abficonatum, vinum Abficonthitum. Salm.
Abficondeto, אבסנתא. Gloss. verb. abficondet, דמקקווי, quasi seorsim fedet.
Abficongeum, splendor auri. Ifid. gl. ||
Abficonia, אבסנתא. Stephanè: populi Afie, à Plin. lib. 6. cap. 4. in Col-
chide prope Phafim amnem collocati.
Abficonlio, is, ire, ex Ab & falio, Saltu alicunde recedo. דמקקווי. GALL.
Se retirer d'où on a sailli. ITAL. Saltare in die-
tro. GERM. Hindan springen/ oder daron springen. HISP. Saltar
atras. ANGL. To out of any place. Lucret. 6.
Multaque humi cum inhumata jacerent corpora supra
Corporibus, tamen alituum genus atque ferarum
Aut procul abficonliebat, ut acrem excitet odorem,
Aut ubi gustarat, languebat morte propinqua.
Abficonmiffis, difsimilis: { אבסנתא. GALL.
Difsemblable, different. ITAL. Difsimile. GERM. Ungleich. HISP.
Cosa difsemejante de otra cosa. ANGL. Unlike. } Col. lib. 4. Materiam
fructumque, nisi quod duplicem, non abficonmiffem minor germanæ
gerit. Frequens autem est huius vocabuli cum negatione ufus: ut,
Haud abficonmiffis, &c. Quæ locutio figurata est, & ferè אבסנתא, plus
innuit, quum minus dicat. Plin. lib. 8. c. 33. Eminent rostrum ut in
paruo haud abficonmiffis fuillo, hoc est, valde fimile. Suet. in Othone. Iam-
que non abficonmiffis Tyberio principi fuit, ut plerique procreatum ab
eo crederent.
Abficonthiomenon, אבסנתא, herba est, quæ notiore nomine Abro-
tonum vocatur, ita dicta ab amaritudine Abficonthii, quam gustu re-
fert. Vide Dioscoridem.
Abficonthium, { אבסנתא. GALL. Alvine. ITAL. Affen-
tio. GERM. Wermut. HISP. Encensios, alozna. ANGL. wormwood. }
Dioscoridi herba est sua amaritudine nulli non cognita, quæ & in
officinis nomen suum retinet. Huius quamvis plures sint species
(quas mox suo ordine explicabimus:) Abficonthii tamen nomine,
quum nihii addimus, Abficonthium vulgare intelligimus, quod &

Romanum, & Ponticum & dicitur. Sunt qui putent אבסנתא
dictum à Græco ἀπὸ τῆς ἀβίας, eo quod ob insignem amaritatem à nullo
animalium attingatur. De hoc sic scribit Plin. lib. 27. cap. 7. De usu
Abficonthii convenit dicere, herba facillimæ, atque inter paucas uti-
liffimæ: præterea sacris populi Romani celebratæ peculiariter. Si-
quidem Latinarum feriis quadrigæ certant in Capitolio, victorque
abficonthium bibit: credo fanitatem præmio dari honorificè arbitra-
tis majoribus. Magnam vim habet in enecandis vermibus: unde &
pueris dari solent eius folia in ficu latentia: aut etiam eius succus,
populi oris melle circumlitus, ut sic amaritatem fallerent. Ad quod
etiam alludit Lucretius hisce versibus,
Ac veluti pueris abficonthia tetra medentes,
Quum dare conantur, prius oras pocula circum
Contingunt mellis dulci flavoque liquore.
Abficonthius, ij, masc. gen. Varr. apud Non. c. 3. Quid medio optis tuo
abficonthium ut bibam gravem & castoreum? Non.
|| Abficonthium marinum. { אבסנתא. GALL. La mort aux
vers, barbotine. ITAL. Assentio, è Abficonthio marino. HISP.
Alozna marina. } Abficonthii genus est, abrotoni parvi simili-
tudine, refertum minutis seminibus, subamarum, & stomacho
inimicum, graviter olens, & cum quadam calfactione astringens.
Hoc & Seriphium à nonnullis appellatur: de quo sic scribit Plin.
lib. 22. cap. 7. Est & Abficonthium marinum, quod quidam Seriphium
vocant, probatiffimum in Tapofiri Aegypti. Huius ramum Isiaci præ-
ferre solenne habent. Hodie semen lumbricorum vocant. || Abficon-
thium rusticum, idem quod Abficonthium vulgare, sive Ponticum.
|| Abficonthium Santonicum, אבסנתא, abficonthii species est,
copiosiffimè proveniens apud Santonas Gallie populos, vulgari ab-
ficonthio non difsimilis, semine tamen non æquè fœcunda: Eadem vi-
res habet, quas Seriphium. Vide Plin. lib. 27. cap. 7. || Abficonthium
Ponticum, אבסנתא, idem est cum abficonthio vulgari. No-
men habet à Ponto, Afie regione, in qua tanta copia provenit, ut
pecora illo pinguescant, & sine felle inveniantur. Vide Plin. lib. 27.
cap. 7.
Abficonthiatus, vel Abficonthiatus, nomen adjectivum, significat idem
quod Abficonthio temperatus, אבסנתא. Senec. in suaforia pro Ci-
cerone. Hoc si tamen recta via consequi non poterò, decipere vos
cogar, veluti salutarem pueris daturus potionem abficonthiatici po-
culi, id est, abficonthiaco vino pleni. Alludit autem ad hos Lucretii
versus lib. 1.
Sed veluti pueris abficonthia tetra medentes,
Cum dare conantur, prius oras pocula circum
Contingunt mellis dulci flavoque liquore,
Ut puerorum atas improvida ludificetur.
Abficonthites, a, Vini factitii genus est cum abficonthio decocti, aut alio
quovis modo abficonthio conditi. Colum. lib. 12. cap. 35. Vinum abficon-
thites. { אבסנתא. GALL. Vin d'alvine. ITAL. Vino abficon-
thio. GERM. Wermutwein. HISP. Vino adobado con encensios.
ANGL. wyne sodden with wormwood. Eius confectionem docet
Plin. lib. 14. cap. 16.
Abficonthus, vel Abficonthus, utroque enim modo scribitur, teste Step-
hano, אבסנתא, אבסנתא, urbs est Thracie: cuius incolæ dicuntur
Abficonthii, אבסנתא, quorum meminit Herod. lib. 6.
Abficon, idis, vel Abficon, a, אבסנתא. || credendum politioribus dictum esse
Abficondem, aliis Abficondam. || Aedificium in Ecclesia factum ad modum
Tribunæ. Sedes item Episcoporum. Gloss. vet. Abficon, sedes Episco-
porum: & apud Cassianum Abficon est camera, cum dicit collat. 24. cap. 6.
Si quis abficondis cameram volens in sublime concludere. Suidæ fornicis
curvatura. Cæcil. in epist. Cubiculum in abficon curvatum. Apud
Homer. Il. 5. accipitur pro plaga, sive foramine retis. Dicuntur quo-
que Abficondes, circuli in stellis. Plin. lib. 2. cap. 15. Plurimis de causis
hæc omnia accidunt: prima circularum est, quos Græci abficondas in
stellis vocant. Est præterea Abficon, ligneus circulus rotam ambiens,
in quo figuntur radii. In qua significatione quidam primam aspi-
rant, putantque dici אבסנתא, hoc est, à tangendo: Hæc enim
parte rotæ, dum volvuntur, terram contingunt. Aug. ad max. In
futuro Christi iudicio nec abficondæ gradatæ, nec cathedræ velatæ ad-
hibebuntur.
Abficonsto, stis, Difcedo, cesso, desisto. { אבסנתא. GALL. Se retirer
arriere/ se tenir loing. ITAL. Star lontano,
spartirsi, discostarsi. GERM. Abweichen/ hindert sich stehn/ daron
stehn. HISP. Alexarse de algun lugar. ANGL. To depart, to stand
far of. Iungitur autem frequenter sexto casui sine præpositione,
Virg. 6. Aeneid.
————— procul, è procul este profani,
Conclamat vates, totque abficonstite ludo.
Idem lib. 7.
Centum arei claudunt vestes, aternaque ferri
Robora, nec custos abficonstite limine Ianus.
Quandoque supprimitur Ablativus. Virg. 1. Aeneid.
Nec prius abficonstite, quàm septem iugentia victor
Corpora fundat humi.
Liu. lib. 8. ab Vrbe, Legatos misere ad consulem Romanum, ut re-
ceptis Equitibus, qui causa belli essent, abficonsteteret obsidione. Virg. 6.
Aeneid.
————— Abficonstite moveri.
Liu. 32. Cum haud abficonsteteret petere. Idem 36. Ne ingratis quidem ab-
ficonstam benefacere. Idem alibi, Abficonstere obsidendo; pro abficonstere obsi-
dione, dixit. Fit autem Abficonsto, à verbo neutrali Sisto, quod idem penè
est quod sto: unde nec proprium habet præteritum, nec supinum,
quemadmodum suum simplex. Aliud est Sisto activum, idem signifi-
cans quod stare facio: sed illud nulla forma de se composita. Inveni-
tur etiam Abficonstiter, Imperfonale. Liu. 1. belli Punie. Legati missi
Carthaginem, si non abficonsteteretur bello, ad ducem ipsum in pœnam
fœderis rupti deposcendum. Abficonstens, participium. Idem 4. belli
Punici. Tamen spe labefactandæ fidei haud abficonstens. Salapiani tendit.
Idem lib. 6. d. 4. Abficonstere iis, Abficonstere à, Plin. 1. cap. 8. & 9. Ab sole
nunquam

nunquam abfistens, partibus sex atque quadraginta longius.
 ¶ Abfichamum, ἄβιχος γένος. Gloss. vet. ¶
 Abftris, oppidum Assyriae, Plin. lib. 6. cap. 26.
 ABSOLĒO, es, absolere, est ab usu recedere. ἀπαραισθησι. GALL. Des-
 accoustumer. ITAL. Disufare. GERM. Entwöhnen/ aus der gewons
 heit kommen. HISP. Desacostumbrarse. ANGL. To be out of use. }
 Unde abfolute locus, Neglectus & sordidus dicitur, ἀπαραισθησι.
 ABSOLVO, uis, soluo, libero. } ἄβιχος γένος. GALL. Délivrer, ab-
 souvre, délivrer. ITAL. Sciogliere, assolvere, liberare. GERM. Entledig
 en/ ledig machen. HISP. Desatar lo atado, absolver. ANGL. To end, to
 discharge, to free. } & maximè ad judicia pertinet: cui contrarium
 est Damnare: Plaut. Capt. sc. 5. a. 3. Diu cruciabo (hunc) non uno
 abfolute die. Idem Cure. sc. 1. a. 3. Sequere hac, te abfolute, qua ad-
 venisti gratia. Et Amphit. sc. 1. a. 5. Quæso abfolute me, quando fa-
 tis deluferis. Idem Pseud. sc. 7. a. 4. Hodie peregrinos abfolute, cras
 agam cum civibus, i. satisfaciam, habetque accusativum, & cum
 quidem aliquando cum genitivo criminis. Author ad Her. 2. Cæci-
 lius index abfolvit injuriarum illum: ἀβιχος γένος ἀδίκημα. Ali-
 quando verò cum ablativo: & id quidem sine præpositione. Liu.
 lib. 3. Latæ deinde leges, quæ consulem regni suspitione abfolverent.
 Vel cum præpositione De, Cic. ad Quint. Frat. Drusus erat de præ-
 varicatione à Tribunis ærariis abfolute. Vel cum præpositione A.
 Idem pro Qu. Rosc. Ut ne Roscium stipulatione alligetur, neque à Fan-
 nio iudicio se abfolute. Cic. 4. Ver. Abfolvere alicui dixit. Hinc homi-
 nem (inquit) Veneri abfolvit, i. quod ad Venerem pertinet, abfolvit
 eum. Et quoniam re semel inchoata, dum ea ad finem suum perduca-
 tur, quasi impedita esse videtur, sic ut Abfolvere, pro rei finem im-
 ponere, sive perficere ponatur. } ἄβιχος γένος ἀδίκημα. GALL.
 Parachever, Parfaire. ITAL. Fornire. GERM. Aufmachen/ vollenden.
 HISP. Acabar alguna obra. } Gell. lib. 2. Septima ferè hebdomade,
 id est, nono & quadagesimo, totus homo in utero abfolvitur. Abfolve-
 vere opera ante se imperfecta. Cic. Of. 3. Ut nemo pictor esset inven-
 tus, qui Veneris eam partem, quam Apelles inchoatam reliquit, ab-
 solveret. Huc referri possunt & ista Plaut. Amph. Curavit, uno ut
 fœtu fieret, uno ut labore abfolvat ærumas duas, id est, exhauriat, &
 liberetur. Passerat, Senec. de Consol. ad Marc. cap. 1. Ut tam invidio-
 so crimine foras tuam abfolveris. Ibid. cap. 22. Dum accusato-
 res iterum adeunt Consulatum tribunalia, ille se abfolverat (id est,
 obierat.) Et in Epid. Te abfolvam brevi, i. expediam. Item abfolve-
 vere creditorem, pro dimittere, eique satisfacere, ἀβιχος γένος ἀδίκημα.
 Ulpian. l. 3. lib. 7. D. de usufruct. Et in contraria negotiorum
 gestorum actione usura veniunt, ut si mutuatus sum pecuniam ut
 creditorem tuam abfolvam. Terent. in Adelph. Ego ad forum ibo, ut
 hunc abfolute, id est (ut Donatus exponit) ut hunc reddito pretio
 dimittam. Nam (inquit) velut ligati sunt, quibus debetur aliquid.
 Et pro Solvere navem, & vela facere. Plaut. in Mil. A matre illius
 venio; si est itura, eat: Omnes moratur, navim cupimus abfolvere.
 Idem pro Luere & redimere: ut abfolvere pignus. Paulus lib. Sentent.
 11. cap. 5. Creditor si simpliciter sibi pignus depositum distrahere
 velit, ter ante denunciare debitori suo debet, ut pignus abfolvat, ne
 à se distrahatur. Quidam tamen legunt, Luat. Abfolvere orbem, id
 est, consumere & perdere. Lucanus lib. 7.

O superi! liceat terras odisse nocentes,
 Quid totum promittis, quid totum abfolvitis orbem?

Plaut. Mest. Omnino ut te abfolvam, nullam pictam conspicio hic
 avem, i. ut breviter finiam, nec diutius te morer, aut suspensum te-
 neam. Idem Amphit. Quæso abfolute hinc me extemplo, quando
 satis deluferis.

ABSOLUTIO, verbale, liberatio, perfectio. } ἄβιχος γένος ἀδίκημα. GALL. Chose par laquelle on est absous & delivré. ITAL. Cosa pertinente all' assoluzione. GERM. Ein entledigung oder
 vorkundung. HISP. Absolucion de pecado. ANGL. Deliverance, abso-
 lution. } Cic. pro Fronteio. Magna mehercule causa, iudices abso-
 lutionis, cum cæteris causis, hæc est. Et pro perfectione. } πελειωσις.
 GALL. Perfection. ITAL. Perfessione. HISP. Acabamiento de alguna
 cosa. } Idem, Virtus rationis absolutio definitur. Est quoque abso-
 lutio apud Oratores (ut Cic. de invent. 1. scribit) per quam omnia,
 quæ incidunt in causam, genera amplectimur partitione.

ABSOLUTORIUS, a, um: Quod ad absolutionem pertinet. ἄβιχος γένος ἀδίκημα. GALL. Chose par laquelle on est absous & delivré. ITAL. Cosa pertinente all' assoluzione. GERM. Das zu der entledigung ge-
 hört. HISP. Cosa para absolver. ANGL. Which parte neth to abso-
 lution. } ut Tabula absolutoria. Suet. c. 33. in August. Non tantum
 duas tabulas, damnatoriam & absolutoriam cognoscentibus dedit, &
 ἄβιχος γένος ἀδίκημα, cui opponitur ἡ ἀδίκημα, id est, damnatoria. Et
 Absolutorium, iij, neut. gen. Remedium abfoluteus, sive liberans.
 Plin. lib. 28. cap. 6. Clavum ferreum defigere, in quo loco primum
 caput defixerit, corrucens morbo comitiali, absolutorium ejus mali
 dicitur. Quintil. Declam. 6. Iudices sententias absolutorias ta-
 lerunt.

ABSOLUTUS, nomen ex participio, Perfectus. } ἄβιχος γένος ἀδίκημα. GALL. Absolu, par fait. ITAL. Compito, per-
 fetto. GERM. Aufgemacht/ vollkommen. HISP. Acabado. ANGL. En-
 ded, absolued. } Cic. Quo fit ut illam veram & absolutam eloquen-
 tiam nemo assequatur. Absoluta judicialis constitutio est ea, quæ
 ipsa in se non implicite & abscondite, ut negotialis, sed patentius, &
 expeditius, recti, & non recti questionem continet. ἀβιχος γένος ἀδίκημα. Autor
 est Cic. lib. 2. de Inventione. Absoluta, plurali num. à Iuriconsultis
 dicuntur, quæ lecta sunt, & à partibus approbata & subscripta. Vide
 Instit. de contrahen. emp. & C. de fide instr. l. contractum. Item de
 creditoribus, quibus satisfactum. Plaut. Aul. sc. 5. a. 3. Iamque hosce
 abfolute censas.

ABSOLUTĒ, adverbium, perfecte. πελειωσις, ἀπὸ ἀδίκημα. GALL. Absolument,
 parfaitement. ITAL. Perfettamente, compitamente. GERM. Vollkom-
 menlich. HISP. Con acabamiento. ANGL. Simple, perfectlie. } Cic. 3.
 de vinib. Necessario sequitur, omnes sapientes semper feliciter, abso-
 lute, fortunatè vivere. Perfectè & absolute aliquid parare, Cic. 4.
 Acad. Absolute doctus, Sueton. de Claris Grammat.

ABSONO, nas, Diffono, malè sono. } ἀπὸ ἀδίκημα. GALL. Desaccorder. ITAL.
 Diffonare, discordare. GERM. Mißhellen/ vbel thönen oder lauten.
 HISP. Discordar. ANGL. To sound euill. }

ABSONUS, na, num, Sine sono, non rectè sonans. } ἀπὸ ἀδίκημα. GALL. Qui
 ne sonne pas bien, desaccordant. ITAL. Discordare, discordante.
 GERM. Vbel thönend/ vbel lautend. HISP. Desacordado. ANGL.
 That which sound euill. Cic. 1. de Orat. Sed sunt quidam aut lingua
 ita hæsitantes, aut ita voce abfoni. Interdum ponitur pro alienus, sive
 inconueniens, non consentaneus. Liu. 7. ab Vrbe. Nec abfoni à voce
 motus erant. Idem lib. 1. Hæc ferè Romulo regnante domi mili-
 tarique gesta, quorum nihil abfoni fidei, πειρασ, ἀπειρος, ἀπὸ ἀδίκημα.

ABSONĒ, ἀπὸ ἀδίκημα. Apul. Apolog. Abfone atque indoctè pro-
 nunciare. Gell. lib. 15. cap. 25. Non absurdè atque abfone finxit.

ABSORBĒO, bes, bui, itum, & absorpsi, absorptum, sorbendo absumo: &
 proprie de rebus liquidis. } ἄβιχος γένος ἀδίκημα. GALL.
 Humer tout, engloutir. ITAL. Inghiottire. GERM. Sar verschlingen/
 aufsupffen. HISP. Sorber. ANGL. To subvupall. } Plin. lib. 11. c. 35.
 Araneus omnem humorem absorbens hæreditatem ampliat. Idem
 lib. 22. cap. 24. Lens optima, quæ facillimè coquitur, eaque quæ ma-
 ximè aquam absorbet, hoc est, consumit. Transfertur autem & ad
 alia, ut si dicas, Aqua navim absorbit, Lucan. lib. 4.

Iam cumuli collèsq; latent, jam flumina cuncta
 Condidit una palus, vastaque voragine morsit,
 Absorpsit penitus rupes, ac telia ferarum
 Detulit.

Item ad res incorporeas transfertur, ita ut idem ferè significet quod
 perdo, destruo, consumo, corrumpo: ut quum dicimus, Felicia ado-
 lescentulorum ingenia voluptatum illecebris absorberi. Cic. 2.
 de Legibus. Sed antequam ad populares leges venias, vim istius
 cœlestis legis explana, si placet: ne æstus nos consuetudinis absor-
 beat, & ad sermonis moram usitati trahat. Idem de Clar. Orator. Sed
 hunc quoque absorbit æstus quidam inolitæ adolescentibus gloria.

ABSOROS, ἄβιχος γένος ἀδίκημα. Offero. Insula est in mari Adriatico, nunc in Veneto-
 rum ditione, Liburniæ adjaceas, cum oppido eiusdem nominis.
 Utriusque meminit Ptolom. apud quem scribitur ἄβιχος γένος ἀδίκημα.

ABSPELLO, depello. Plaut. Mercatore: Simul autem plenissimè eos,
 qui adversum eunt, abspello. Ibid. Neque adeo spes est, quæ mihi
 hunc abspellat metum. Idem Truculento: Ille qui abspellit, is com-
 pellit: ille qui consuadet, verat. Cornel. Fronto de differ. verbor.
 Abspullus, est ab aliquo pulsus.

ABSPES, qui caret spe, Græcè est ἀπὸ ἀδίκημα. Vita Onuphrii cap. 10.
 Abspes eram multoties vitæ.

ABSQUE, præpositio, separandi vim habet, idem quod sine. } ἄβιχος γένος ἀδίκημα. GALL. sans. ITAL. Senza. GERM. Ohne. HISP. Sin. ANGL.
 Vvit hout. } ut, Absque pecunia difficilè vitam traducas: Absque te
 esset, & absque te foret, pro eo, quod vulgò dicimus: Nisi tu esses, lo-
 cutio est Plautina & Terentiana. Plaut. Capt. sc. 5. a. 3. Absque hoc
 esset, suis me ductaret dolis. Idem in Bacch. Nam absque te esset, ego
 illum haberem ad ingenium bonum: nunc propter te, tuamque
 pravus factus fiduciam: illi est, Nisi tu obstares. Terent. in Phorm.
 Nam absque eo esset, rectè ego mihi vidissem, & semis essem illius ira-
 cundiam, id est, si ad eum res non pertineret. Sic in prima personâ,
 Plaut. in Menach. sc. 7. a. 5. Namque absque te esset, nunquam hodie
 ad Solis occasum viverem. Alii, si absque te essem, vel fuisset. Alii,
 Nam absque te fuisset hodie, nunquam ad Solis occasum viverem.
 Alibi tamen Plautus, si, particulam addidit. Nam (inquit in Trinum.)
 exædificasset me ex ædibus, si absque te foret. Ubi tamen hodie in
 recentioribus editionibus, si, est omissum. In hoc tamen Hecyræ
 Terentii, Quam fortunatus sum cæteris rebus, absque una hæc foret.
 Absque adverbii significatione vult poni Donatus, ut sit sensus, Nisi
 una hæc res esset.

ABSTEMIUS, a, um, ex Abs, & temetum, id est vinum, quasi sine vino,
 sobrius: sive (ut alii volunt) ex Abstineo, & temetum, id est, qui
 vino abstinet. } ἄβιχος γένος ἀδίκημα. GALL. Qui ne boit point de vin.
 ITAL. Quello che non beve vino. GERM. Der kein wein trinckt/ der
 sich vom wein enthalt. HISP. El aguado. ANGL. Sober, temperat. }
 Ovid. Metam. lib. 15.

Clitorio quicumque sitim de fonte levarit,
 Vina fugit, gaudetque meris abstemius vndis.

VAIT. de vita pop. Rom. lib. 1. Quantopere abstemias mulieres
 voluerint esse, vel uno exemplo potest videri. Gell. lib. 10. c. 23. Qui
 de victu atque cultu pop. Rom. scripserunt, mulieres Romæ atque in
 Latio atatem abstemias egisse: hoc est, vino semper, quod Tem-
 etum prisca lingua appellabatur, abstinuisse dicunt. Idem c. ult. lib. 13.
 Abstemium prandium.

ABSTERGO, is, ere, absterfi, absterfum, Detergo, deleo, diluo, purgo.
 } ἄβιχος γένος ἀδίκημα. GALL. Torcher, effuyer. ITAL. Nettare, pollire. GERM. Abwâschen/ abster-
 chen. HISP. Alimpiar. ANGL. To wype away. } Liu. 2. ab Vrbe,
 Inspectum vulnus absterfo cruore, omnia salubria esse. Senec. cap. 15.
 de tranquill. Ille abstergit meas lachrymas. Idem cap. 1. de Consol.
 ad Elv. Transfertur ad animum. Cic. in Topic. Tum exultantem in
 læticiam comprimens, tum agritudinem abstergens. ἀβιχος γένος ἀδίκημα.
 Idem abstergere metum, molestias, luctum, dolorem dixit.

ABSTERGĒO, es, ère, idem quod Abstergo. Plaut. in Afin. Tu labellum
 abstergeas potius quàm cuiquam illa suavium faciat palam. Cic.
 ad Quint. frat. Consolabor te, & omnem abstergebo dolorem.

¶ Absternit, abjicit, repellit. Isid. gloss. ¶

ABSTERSUS, a, um, Demptus, remotus. Cic. in Ant. Idem tamen quasi fu-
 liginè absterfa, reliquis diebus in Capitolio præclara Senatufcon-
 sulta fecisti.

ABSTERRĒO, es, Terreo, deterreo. } ἄβιχος γένος ἀδίκημα. GALL. Effrayer pour desfourner, effou-
 vanter. ITAL. Spaventare, metter paura per disturbare. GERM.
 Abschrecken. HISP. Espantar de algun lugar. ANGL. To feare, toskar.
 Cic. 4. Ver. Ut jam videamur non à pecuniis homines abstertere.
 Plaut. Menach. sc. 2. a. 5. Ut illos à me absterream.

ABSTINĒO, es, ex Abs, & tēoco, significat Tempero, contineo, cohibeo. ἄστυνη *hithapeck. ἀστυνη*. GALL. *Abstenir, se deporter.* ITAL. *Astenero.* GERM. *Enthalten/ sich mäßigigen.* HISP. *Se refrenar de tomar lo ageno, abstener.* ANGL. *To abstine, to be temperat.* Plaut. *Mofel. sc. 3. a. 1.* Nimis diu abstineo manum (i. non casaluto, nec ingredior.) Et *Menach. sc. 2. a. 5.* Utri saepe haud culpa abstinent. *Ibid. sc. 6. a. 1.* Culpa ut abstineam. Idem *Curc. sc. 3. a. 1.* Dum mihi abstineant invidere. Et *Menach. sc. 2. a. 1.* Quid olerē abstines. Et *Aul. sc. 1. a. 4.* Qui ea curabit, abstinebit bubula. Liu. 8. *ab urb.* Bellum ab innoxio populo abstineo. *Ibid.* Romano bello abstinuit. Liu. *lib. 1. decad. 1.* Constat duobus Aenea Antenoreque omne jus belli Achivos abstinuisse. Et *lib. 3.* Ab urbe consules se abstinebant. Idem *lib. 3. d. 4.* Abstinerē urbes liberas. Suet. *in Tiber. c. 23.* Non abstinuit ita praefari. Senec. *ep. 78. & cap. 22. de Consol. ad Mar.* Triduo abstinuit cibo. Idem *cap. 13. de Consol. ad Polyb.* Abstine ab hoc manus tuas, & *cap. 17.* Et jungitur cum accus. Terent. Non manum abstines mastigia? Aliquando cum ablativo sine praepositione. Justin. *lib. 1.* Contentique victoria, imperio abstinebant. Horat. *lib. 1. Car.* cum genitivo junxit. Mox ubi lusit faris, abstinet, dixit, irarum. Plaut. *in Amphit.* pro Arcere posuit. Nunc quando factis me impudicis abstines, id est, quoniam me arces & prohibes ab impudicitia. Abstinerē pro separare, & (quod dicunt) excommunicare. Cypr. *lib. 1. epist. 11. ad Pomponium:* Consultē & cum vigore fecisti frater charissime: abstineo diaconum, qui cum virgine saepe mansit. Abstinerē se, est cibo parcere, ieiunare, apud Sulpitium. Abstinerē, extat apud Tertullianum *lib. Apolog. cap. 6.* Nec usu verē latinitatis hoc modo caret. Sic enim Martialis *lib. 9. Epig. 77.*

*Languidior nostri si quando Paulus Atili est,
Non se convivis abstinet ille suis.*

Abstinētūr. Imperfonale, Liu. 5. *ab Vrbe.* Dictator edicere iubet; ut ab inermi abstineatur.

Abstinens dicitur, qui est suo contentus, non avaritia, non cupiditate elatus, continens, temperans. ἄστυνη *mitheappék, ἀστυνη*. GALL. *Abstinent.* ITAL. *Astinate, continente.* GERM. *Mäßig/ sich enthaltend von allerley bösen begirten.* HISP. *Continente.* ANGL. *Abstinent, temperat.* Cic. *ad Quint. Frat.* Esse abstinentem, continere omnes cupiditates, praclarum est, Colum. *lib. 2. cap. 1.* Somni & vini sit abstinentissimus, quae utraque sunt inimicissima diligentiae. Et *lib. 12. c. 4.* Non contrectentur pocula nisi ab impube, aut certē abstinentissimo rebus veneris.

Abstentus, qui tutoris autoritate ab adeunda haereditate revocatus est. Scrvola *l. pen. D. de autor. tut.* An secundum haec acta adolescens a bonis patris abstentus sit: respondit proponi abstentum. Hotoman. *in Lexico.* Utuntur & alii Iuriconsulti. Cyprianus pro excommunicato est usus.

Abstinētia, est virtus, qua ab alienis abstinemus, nihil cuiquam eripientes, ἄστυνη *ἀστυνη*. GALL. *Abstineuce.* ITAL. *Astinezza.* GERM. *Enthaltung/ mäßigung.* HISP. *Aquel refrenamiento de lo ageno, abstinecia.* ANGL. *Abstinece.* Differt autem a continentia, quod haec sit in viro temperante, illa verò innocente. Sallust. *in Jug.* Cum strenuo, virtute: cum modesto, pudore: cum innocente, abstinentia certabat. Nonnunquam tamen indifferenter ponuntur, ut apud Val. Maximum titulus est De abstinentia & continentia: ubi harum virtutum exempla promiscua sunt. Abstinentia convitiiorum, apud Senecam *Controver. 2.* Qui sibi abstinentiam convitiiorum imperaverunt.

Abstinenter, adverb. ἄστυνη *ἀστυνη*. GALL. *Sans faire tort à autrui.* ITAL. *Con astinenza, astinentemente.* GERM. *Mäßiglich.* HISP. *Con aquel refrenamiento.* Cic. *in Sal.* Modestē se gessit & abstinenter.

Abstir, pro abstiruit.

ABSTRO, as, abstiti, abstutum, & abstatum, significat longē sto. ἄστυνη *hircbik. ἀστυνη*. GALL. *Se tenir arriere.* ITAL. *Star lontano.* GERM. *Dawon stehen.* HISP. *Estar lexos de alguna cosa.* ANGL. *To stand afar.*

ABSTOLLO, apud Plautum, compositum ut attollo. Diomedes Grammat. *lib. 5.* Item Affero, attuli, quoniam & fero, tuli dicimus: quamquam & id perfectum quod est, attuli, ex alio verbo proficisci reperimus apud veteres, ex eo quod est Attollo, ut Nævius *in Tabernaria:* Dotem ad nos nullam attollat. Plaut. compositum efficit *in Rudente:* Ollas abstollas: ut sit instans abstollo. Pacuvius *in Medo:* Et custodite hunc vos ne quis eum abstollat, néve attingat.

ABSTINO, as, pro Abmitto: ut Destino, alicui quid mitto.

Abstlata, navis piratica. Turin.

Abstorquēo, vide Torquēo.

ABSTRĀHO, Abripio, avello, avoco, abduco. ἄστυνη *sachab. ἀστυνη*. GALL. *Entrainer, tirer par force.* ITAL. *Tirare per forza.* GERM. *Abziehen/ mit groast dawon ziehen.* HISP. *Sacar, & tomar por fuerza.* ANGL. *To drawe away.* Cic. *lib. 1. Tuscul.* Certē si tunc occidisset, mors nos a malis, non a bonis abstraxisset. Aliter usus est Caesar *7. belli Gallici:* Bona civium Romanorum diripiunt, caedes faciunt, in servitutem abstrahunt. Cic. aliō transtulit, *1. de Orator.* Repentē te quasi quidam aētus ingenii quāam procul a terra abripuit, atque in altum a conspectu penē omnium abstraxit. Hinc **Abstractus**, a, um. Cic. *Tusc.* Abstractus a ratione. Attraho, infra.

Abstractum, ab Abstraho, id dicitur quod ab alio trahitur. ἄστυνη *ἀστυνη*. GALL. *Tiré par force.* ITAL. *Tirato per forza.* GERM. *Abgezogen/ hingenomen.* HISP. *Tomado por fuerza.* ANGL. *That which is drawin fraane uter.* Definitur verò a Dialecticis hoc modo: Abstractum est, quod significat formam aliquam, cum exclusionē subiecti: ut albedo, verbum, cum hujus notionis est, minime Latinum. Concretum est, quod significat eandem formam cum subiecto: sive quod ex forma physica & subiecto per realem compositionem coalescit, ut Album: a Concreto, quod significat conjungor in aliqua re. Et haec aliter dicuntur Denominans & Denominativum, ut est apud Aristot. *in anteprod.*

ABSTRINGO, is, ere, xī, ctum, Soluo. ἄστυνη *pittāch, ἀστυνη*. GALL. *Defferrer, lascher ce qui est estraint.* ITAL. *Sciogliere.* GERM. *Ausbinden/ aufstnupfen.* HISP. *Desatar, afloxar.* ANGL. *To loose.* Liu. 3. *Decad. lib. 4.* Tanquam laxaret elatum pedem abstricto nodo, moratus turbam, &c.

ABSTRUDO, dis, ex Abs & trudo, significat Abcondo; abdo. ἄστυνη *histrir. ἀστυνη*. GALL. *Cacher & ferrer.* ITAL. *Abcondere, chiudere, ferrare dentro.* GERM. *Verbergen/ verstossen.* HISP. *Encerrar por fuerza.* ANGL. *To hyd.* Sed, Servio autore, differunt, quod Abcondere sit de industria? Abstrudere a natura. Virg. *1. Georg.*

Ut venis silicis abstrusum excuderet ignem.

Quae tamen differentia non semper observatur. Plaut. *in Prol. Aul.* Atque aulae timens domo sublatam variis abstrudit locis. Alicubi hanc abstrudam foris. Idem *Aul. sc. 5. a. 3.* Ibi abstrudam probē. Idem *ibid. sc. 3. a. 4.* saepe. Et *Curc. sc. 2. a. 5.* Quid? Ego sub gemmam abstrusos habeo tuam matrem & patrem? Abstrudere tristitiam. Tacit. *lib. 3.* Sed referendum jam animum ad firmitudinem, ut quondam divus Iulius amissa unica filia, ut divus Augustus creptis nepotibus, abstruserint tristitiam, id est, ab se repulerint.

Abstrūsus, a, um, nomen ex particip. ἄστυνη *nistrāy. ἀστυνη*. GALL. *Caché, celé.* ITAL. *Nascoso.* GERM. *Verborgen/ heimlich.* HISP. *Escondido, & enferrado por fuerza.* ANGL. *Heid, keipit close.* ut Abstrusa insidia, id est, penitus latentes. Cic. *4. Acad.* Sequitur disputatio copiosa illa quidem, sed paulō abstrusior. Abstrusus homo, qui secreta sua magnopere celat. Tacit. *lib. 1. Ann.* Haec audita, quamquam abstrusum, & tristissima quaeque maxime occultantem Tiberium, &c.

Abstulo, apud Diomedem legitur pro aufero, quasi a simplice tulo, unde tuli. Plaut. *Rud.* Aulas abstulat, pro auferat.

ABSUM, remotus sum, disjunctus sum, abhorreo. ἄστυνη *ἀστυνη*. GALL. *Estre absent.* ITAL. *Esser lontano.* GERM. *Abwesend/ oder nit zugegen tem.* HISP. *Estar ausente de lugar alguno.* ANGL. *To be absent.* ex Ab praepositione (quae mutat significationem in dictionibus, & plerumque facit significationem contrariam:) & sum, id est praesens existo. Terent. *in Eunuch.* Domini ubi absunt. Et, Oviū nullus usus si pastor absit. ἄστυνη *ἀστυνη*. Quo pro verbo admonemur ἀστυνη rem esse omnium perniciosissimam. Nihil rectē faciunt ministri, inutiles sunt discipuli, & populus, nisi herus, praceptor, & princeps adsint. Aliquando cum praepositione A vel Ab. Sallust. *in Jugurth.* Neque animus, neque corpus a vobis aberit. Sic Abeffe ab urbe, Abeffe ab domo, frequens est apud Ciceronem,

Amantes

*Non longē a charo corpore abesse volunt,
Catull. de com. Beren.*

nec abest facundis gratia dicitis,

Ovid. *13. Metam.*

Non debet dolor hinc, debet abesse pudor,

Idem *El. 3. lib. 4. Trist.*

Expediit studiis lumen abesse meis,

Idem *El. 8. lib. 1. Trist.*

quamvis longē regione remotus

Absum, vos animo semper adesse meo.

Idem *El. 4. lib. 3. Trist.* Aliud malum aderat, istud aberat longius,

Plaut. *Pseud. sc. 8. act. 1.* Longē abest a me? Idem *Curc. sc. 2. a. 1.*

Temporis aduersi sic mihi sensus abest.

Ovid. *El. 1. lib. 4. Trist.* Mihi animus etiam nunc abest, (de metu.)

Plaut. *Amph. sc. 1. a. 5.* Procul abesse amantem haud consentaneum est. Idem *Curc. sc. 3. a. 1.* procul abest, absitque semper talis fortuna, Liu. *lib. 34.*

absuit omne

Peccato facinus, consiliumque meo.

Ovid. *El. 4. lib. 4. Trist.* Abeffe de mortuis dicitur. Senec. *cap. 18. de Consol. ad Mar.* Ovid. *Eleg. 3. lib. 5. Trist.*

Nec mihi ius ē vis, nec mihi nomen abest.

Quid a verbo desum differat, illud Cic. *in Bruto* docet: Si (inquit) nihil utilitatis habebat, adsuit, si opus erat, defuit. Non abest quin sit lepidus, pro est lepidus. Gell. *cap. 9. lib. 9.* & Martial. *epigr. 19. lib. 6.* Abeffe furto pueros dixit. Aliquando sine praepositione. Cic. *de Natur. Deor.* Quod Diana quum in partu Olympiadis adesse noluisset, abfuisset domo, id est, a sacra aede, quae quidem totius Asiae celeberrima Ephesi colebatur. Ea nocte autem qua Alexander natus est, incendio conflagrasse dicitur. Liu. *lib. 3. belli Puniei.* Romana castra viginti millium spatio aberant. Virg. *11. Aeneid.*

nec longis inter se passibus absunt.

Aliquando cum dativo. Cic. *pro P. Syll.* Ut mirari Torquatus destinat, me qui Antronio abfuerim, Syllam defendere: pro, non adfuerim Antronio, sive non defenderim. Aliquando cum accusativo. Plaut. *Mof. sc. 1. a. 1.* Triennium hinc abest fenex. Terent. *in Heautont.* Clām me profectus menses tres abest. Cic. *pro Plan.* Qui cum abessent aliquot dierum viam. Aliquando cum genitivo, ut Abeffe bidui, tridui. Cic. *ad Attic. 10.* Quum in castra proficiscerer: a quibus aberam bidui, subaudi itinere, vel aliquid simile. Aliquando cum adverbis, Longē, Procul, Multum, Paulum, &c. Plaut. *in Truc.* Oves illius haud longē absunt a lupis. Caesar divisa compositione verbum hoc duabus dictionibus extulit. Qui erat (inquit) ab oppido millia passuum ciciter tria, pro Aberat. Dicimus praeterea, Culpam a nobis abesse, pro, Nos vacare culpa. Item, Culpam nostram a re aliqua abesse, pro eodem. Cic. *ad Cornificium.* Ego certē Reipub. non deero: & quicquid acciderit, a quo mea culpa absit, animo forti feram. Abeffe pro deesse, cum ablativa praepositione, aut adverbio loco ablativi. Plaut. *Epist.* At unum a praxura tua Epidice abest. Id est, una res deest praxurae tuae. Idem *Perfa.* Nummus abesse hinc non potest quod nunc dicam, id est ab hac summa, vel ab hoc pretio. Absit verbo invidia: modus loquendi apud veteres, ut quum quid erant dicturi, quod arrogans videri posset, quasi excusando dicerent, Absit verbo invidia: id est, odium. Livius.

Absens, ab Absum, sicut à Præsum, Præsens. ἄπειρος. GALL. *Absent.*
 ITAL. *Lontano discosto.* GERM. *Abwesend.* HISP. *Ausente de algun lugar.* ANGL. *Absent.* } Ulp. Absentem accipimus eum, qui non est in eo loco, in quo petitur. Non enim trans mare absentem desideramus. Et si forte extra continentiam urbis sit, abest. } Absens, pro mortuo. Vitruvius *proæmio lib. 7.* Ptolomæus verò cum animadvertisset, Poëtarum parentem, Philologiæque omnis ducem absentem vexari, &c. Cæterum usque ad continentiam non abesse videbitur, si loco latet. Abesse autem non videbitur, qui ab hostibus captus est, sed qui à latronibus detinetur. Paulus, Abesse res videbitur, si vestimentum scissum reddatur, vel res corrupta reddita sit, velut scyphi collisi, aut tabula, rafa pictura: quoniam earum rerum pretium non in substantia, sed in arte sit positum. Item si eam dominus rem, quæ sibi furto aberat, ignorans emerit, rectè dicitur res abesse, etiamsi id postea ita esse scierit: quia videtur res ei abesse, cui pretium abest. Abesse etiam scribit Caius, quæ in rebus humanis non sunt. } Quum autem dicimus, Absente nobis, & Præfente nobis, pro Absentibus & presentibus nobis, ἄπειρος dicitur, sicut Aperite aliquis acturum, apud Terent. in *Adelph.* Apud eundem in *Eunucho*: Nescio quid absente nobis turbatum est domi. Et Plaut. in *Amph.* Nec nobis præfente quisquam aliquid ausi sunt. Vide Nonium. Absentium & mortuorum comparatio. Senec. *cap. 19. de consol. ad Mar.*
To loquor absentem.

Ovid. *El. 3. lib. 3.*
 ————— *semperque colonus*
Absenti possit solvere vota tibi.
 Idem *El. 3. lib. 3. Trist.* Properato, absente me, comesse prandium. Plaut. *Menach. sc. 2. a. 4.* Fecisti funus absenti, &c. Idem *sil. sc. 2. a. 3.* Ut absente hero eius rem magis diligenter tutetur, quam si adsit. Idem *Menach. sc. 6. a. 5.* Et Gell. *cap. 9. lib. 20.* Hos verius absentes dixi, id est, memoriter recitavi.

ABSUMMO, mis, psum, ptum, consumo, traduco, extinguo, conficio. ἄβυσσος. GALL. *Consummer, mettre à fin.* ITAL. *Consumir, mettere al fine.* GERM. *Verzehren/ verthun/ vete brauchen.* HISP. *Gastar en mala parte.* ANGL. *To spend, or wast.* } Varius ac multiplex ejus usus est. Cic. *pro Quint.* Hortensius à me petit, ne dicendo tempus absumam. Ovid. *El. ult. lib. 4. Trist.*
Sic tamen absumo decipioque diem.

Liu. 10. *bell. Pun.* Lacescendo lenibus præliis diem absumpsit. Acon. *Pad.* Adeo ut in ejus impensas opes suas absumpserit. Terent. *Heaut.* Nam ut alia omittam, pitissando modò mihi, quid vini absumpsit? Plin. *Jun. in Epist.* Vastissimum incendium multas privatorum domos, & duo publica corpora, quanquam via interjaccente, Gerusiam & Istum absumpsit. Dicimus etiam absumi ferro, veneno, morte. Et absumpti fumus, pro periiimus, & act im est de nobis, ἀποφύπησεν. Plaut. *Most. sc. 1. a. 2.* Periiimus, mox absumpti fumus. Idem *Mostell. sc. 3. a. 1.* Nam ista quidem res absumpta erit. Idem *Amphitr. sc. 1. a. 5.* Corrupta sum atque absumpta sum, i. perii. Idem *Cure. sc. 2. a. 5.* Quam habui rem absumpsi celeriter. Et *Milite sc. 4. a. 2.* Dum te fidelem hero facere voluisti, absumptus es, i. periisti. & Suet. in *Casar. cap. 25.* Absumpta prope classe vi tempestatis.

Absumendo, inis, Consumptio, à verbo Absumo. ἄβυσσος. GALL. *Dispense, degast.* ITAL. *Consumamento, strusciamiento.* GERM. *Verzehrung/ verbrauchung.* HISP. *Gasto en mal.* ANGL. *wasting.* } Plaut. *Capt.* Quanta pernis pestis venit! quanta labe larido! quanta sumini absumedo! quanta callo calamitas!

Absurdus, a, um, minimè aptum, abhorrens, inconueniens, stultum, deformis, odiosum, iniquum, non consentaneum. ἄβυσσος. GALL. *Absurde, mal convenable.* ITAL. *Mal conveniente à se.* GERM. *Ungeschickt/ unbiquem/ nicht gezimmd.* HISP. *Absurdo, cosa digna de non ser oyda.* ANGL. *Aganis raison.* } Cic. in *Lelio*, Avaritia verò senilis, quid sibi velit non intelligo. Potest enim quicquam esse absurdus, quam quò minus viæ restat, eo plus viatici quærere? Fortasse autem facta hæc vox est, quod ab surdis profecta responsa, diversa sunt ab iis, quæ rogantur.

Absurdè, adverbium. ἄβυσσος. GALL. *Sottement, sans propos.* ITAL. *Pazzamente, sconciamente, goffamento.* GERM. *Unbeguemlich/ ungeburtlich.* HISP. *Con tal indignidad de non ser oydo.* ANGL. *Aganis raison.* } Cic. *de Finib.* Idque si ita dicit, non esse reprehendendos luxuriosos, si sapientes sint, absurdè dicit, Plaut. *Capt. sc. 1. a. 2.* Scio absurdè dictu.

Absus, Fluvius, vide *Abis.*
 Absynthium, & Absynthites, vide *Absynthium.*
 Absyrtides, ἄβυστιδης. Insulæ sunt in Adriatico mari, Illyrico adjacentes, à fratre Medæ ibi interfecto, nomine Absyrto, sic appellatæ, ut Plin. *scribit lib. 3. cap. 26.* & Strabo *lib. 7.*

Absyrtium, ἄβυστιον. Insula est maris Adriatici, non procul ab Issa, ut tradit Plin. *lib. 3. c. 21.*
 Absyrtus, ἄβυστος. Ætæ regis Colchorum & Ipsæ, sive, ut alii malunt, Idie filia Oceani filius, alio nomine Egialeus dictus, quem soror Medea cum Iasone discedens membratim discerptum circumquaque disjecit, ut sequentem se patrem in colligendis ossibus occupatum remoraretur, ne se à fuga retraheret: unde locus ille dictus est Græca voce ἄβυστος, vel τρυμνός, id est, incisio. Hæc Ovid. *lib. 3. Tristium, eleg. 9.* Plinius verò & Strabo, non apud Tomitas Absyrtum discerptum volunt, sed in insula quadam maris Adriatici, una earum, quæ ab illius exitio Absyrtides vocatæ sunt. Vide Plin. *lib. 3. c. 26.* & Strab. *lib. 7.* Fuit insuper Absyrtus, teste Suida, Nicomediensis quidam miles, qui quum sub Constantino ad Istrum militaret, librum utilissimum scripsit de medicandis equis, & de cura animalium, eumque pulcherrimum & emendatissimum habet Antonius Vicecomes Mediolanensis.

Abvacuatio, evacuatio, Hypercrisis, seu supervacuatio dicta. L.M. }
 Abudiacum, ἄβυδιον, urbs est Germaniæ, non procul ab Augusta Vin-
 delicorum, Prolomæo.
 Abuerto, ayerto, Plaut. }
 Abula, urbs Hispaniæ Prolomæo.

Abulæ, aquæ, Thermae, Gal.
 Abunculus, avunculus, Glossæ. Lex. gr. b. vide *Zio.*
 Abundo, as, ex Ab & undo, ut quidam aiunt: unde fiunt, Exundo, & inundo, affluo, redundo, circumfluo, magnam copiam habeo. ἄβυσσος. GALL. *S'esprendre par dessus, estre plein jusques à desborber, abonder.* ITAL. *Abondare.* GERM. *Überfüßig sein/ die völle haben.* HISP. *Abondar y ser copioso.* ANGL. *To abound.* } Tractum ab annibus, qui quò magis augmentur imbris, eò majoribus & crebrioribus undis tolluntur. Terent. in *Phorm.* Amore abundas Antipho. Dicimusque, Abundo pecunia, & Pecunia abundat mihi. August. *lib. confess.* Nam id furatus sum quod mihi abundat. Lucilius cum genitivo junxit. Quorum & abundemus rerum, & quarum indigemus. Virg. *lib. 4. Georg.* absolutè,
Rursus abundabat fluidus liquor.

Hinc Abundans pro divite, pecunioso, potente, profluente, ἄβυσσος. Inter abundare & redundare hoc discriminis est: Abundat non quod superfluum est, sed quod est copiosum ac cumulatam. Redundat quod supervacaneum est.

Abundantiâ, Opulentiâ, satietas, copia. ἄβυσσος. GALL. *Abondance, foison.* ITAL. *Abondanza.* GERM. *Überfüßigkeit/ die völle.* HISP. *aquella obra de abundar y ser copioso.* ANGL. *Abundance.* } Plin. *lib. 20. cap. 1.* Ad coercendam succi abundantiam.

Abundans, nomen ex part. Copiosus, circumfluens, affluens, ἄβυσσος. Inde abundanter, adverb. hoc est, copiosè, & cum quadam abundantia. ἄβυσσος. GALL. *Abondamment, amplement, à foison.* ITAL. *Abondantemente, largamente.* GERM. *Überfüßiglich.* HISP. *Copiosamente.* ANGL. *Abundantlie.* } Cic. *de Orat.* De qua copiosè & abundanter loquatur. Ex abundanti. Quintil. *lib. 4. cap. ult.* Egregiè verò Cicero pro *Milone*, insidiatorem primò Clodium ostendit: tum addit ex abundanti, etiamsi id non fuisset, talem civem cum summa virtute intersectoris & gloria, necari potuisse Nostrates Galli dicunt d' *abundant.*

Abundatio, onis, idem quod exundatio, quum aqua sese ripæ, aut littoris limitibus non continet. ἄβυσσος. GALL. *Desbordement.* ITAL. *Piena d'acqua.* GERM. *Überlaufung den ge wässers.* HISP. *Obra de rebossar, rebossadura.* ANGL. *Overstrooing, ofwaters.* } Plin. *lib. 3. cap. 15.* Omnia ex Philistinæ fossæ abundantatione nascentia.

Abundæ res, Abunda lavacra. Palm.
 Abundè, adverbium, ab abundo, Copiosè, satis superque. ἄβυσσος. GALL. *Grandement, assez, amplement, beaucoup.* ITAL. *In abundantia, piu del bisogno.* GERM. *Überfüßig/ reichlich/ gnugsamlich.* HISP. *Mas que assas.* ANGL. *Abundantlie.* } Sueton. in *Cas. Dict.* Se jampridem potentia gloriæque abundè adeptum. Abundè est, ἄβυσσος. Virgil. 7. *Æneid.*
 ————— *Terrorum & fraudis abundè est.*

Quo in loco habet genitivum, ut cætera adverbia quantitatis. Et Quintil. Abundè satis, Abundè satis. Abundè dixit bene quisquis rei satisfecit. Et Ovid. *El. 6. lib. 1. Trist.*
 ————— *Laudatus abundè.*

Salustius in *Iugurth.* sine casu posuit. Dein quod parentes abundè habemus. Usitatius cum nominibus adjunctis collocatur: ut eodem in loco, Abundè magna præfidia nobis in vestra amicitia fore.

Abundantissimè superlativus, Copiosissimè. Sueton. in *Augusto.* Cænam ternis ferculis, aut cum abundantissimè, senis præbebat.

ABVOLO, Volando discedo, Avolo. ἄβυσσος. GALL. *Voler de quelque lieu.* ITAL. *Volare & andare con prestezza.* GERM. *Himvestigen.* HISP. *Volar de algun lugar.* ANGL. *To flee away.* } Cic. *de Finib.* Fluit itaque voluptas, & prima quæque avolat. Alii legunt, avolat.

Abusus, Britannia fluvius maximus, Prol. sed rectius Abus legitur. Abusquè, adverbium, modò tempus, modò locum significans, & est poetica vox, pro usque ab. ἄβυσσος. GALL. *Depuis, jusques à.* ITAL. *Infino da.* HISP. *Dende hasta.* ANGL. *Prome thence unto.* } Plaut. *Amph.* Hæc illic est pugnata pugna abusque manè ad vesperum. Virgil.
 ————— *Siculo prospexit abúsque Pachyno.*

Abus, ἄβυσσος. Pars est montis Tauri supra Armeniam, ad viam quæ fert versùs Ecbatana. Vide Strab. *lib. 11.* Est etiam Abus Ptolomæo fluvius Britannia.

Abutonon, herba est Dioscoridi, quæ alio nomine Abrotonum vocatur, ἄβυσσος. Vide *suprà.*

ABVTÖR, In usum consumo, utendo consumo, conficio, extinguo. ἄβυσσος. GALL. *Gaster.* ITAL. *Godere, consumare, mal usare.* GERM. *Verbrauchen/ verthun.* HISP. *Gastar in uso.* ANGL. *To abuse, to consume.* } Cato *de re rust.* Linito usque adeo, donec omnem caseum cum melle abusus eris. Cic. *Verr. 3.* Nisi omnì tempore quod mihi lege concessum est, abusus ero, quærere. Sæpius tamen in malam partem pro Perperam, sive nimis licenter Utor accipitur. ἄβυσσος. GALL. *Abuser, faire degast.* ITAL. *Mal usare.* GERM. *Misbrauchen/ vbel brauchen.* HISP. *Usar mal de alguna cosa.* } Ut fit quum utimur aliqua re contra id ad quod est instituta: ut si in templo negotia forensia tractemus, dicimur templo abuti. Cic. in *Catil.* Quousque abutere Catilina patientiâ nostrâ? Donatus, Vtimur cum honore, abutimur cum injuria. Et Boëtius, Utimur his rebus quæ nobis utentibus permanent: Abutimur his quæ nobis utentibus percunt. Ex quo Usus, ἄβυσσος, & Abusus, ἄβυσσος, contraria; nam usui est ager, domus: abusui, vinum, oleum, & hujusmodi. Cic. in *Topic.* Non debet, inquit, ea mulier, cui vir bonorum suorum usum legavit, cellis viniariis plenis relictis, putare id ad se pertinere: usus enim non abusus legatus est. Per translationem verò, Tempore & labore dicimur abuti, quum frustra tempus in aliqua re magno cum sudore terimus. Cæc. *lib. 3. de bell. civil.* Abuti sanguine militum. Suet. in *Galb. c. 14.* Abutendum se illis permisit. Senec. *cap. 10. de consol. ad Mar.* Abutetur corporibus nostris, &c. Terent. in *Procl. And.* Nam in scribundis prologis operam

lib. 12. Antea per s tēte scribebatur , Ecademia. Erat autem Acadē-
 mia gymnasium inferius : quum superiori gymnasio , cui Aristoteles
 præerat, nomen esset Lyceum, *λυκείον*, quæ & inferior ambulatio, &
 superior dicebantur. Academia nostro tempore vulgò usurpatur pro
 urbis parte , in qua celebrantur studiorum gymnasia : ut Academia
 Parisiensis, quæ vulgò æquè *Vniuersitas* dicitur. Academia dici quo-
 que potest qualibet literarum schola insignior atque celebrior. Hu-
 ius nominis Academia, penultima producitur à Cicerone,

Inque Academia umbrifera, nitidòque Lyceo.
 Sic & in alio versu Laureæ Tullii,
Atque Academia celebratam nomine villam.
 Verùm alii eam corripunt, & communis usus seruat. Claud.
In Latium spectis Academia migrat Athenis.
 Sidonius,

Obruet & quanquam totis Academia sectis.
 Utrique rectè. Nam (ut suprâ diximus) modò *Acadēmia* , apud
 Græcos scribitur per *i*, pen. modò *Acadēmia* per *æ* diphthongum. Fuit
 etiam eo nomine villa Ciceronis ad Avernum lacum, non procul à
 Puteolis in littore sita, porticu & nemore insignis : à qua etiam Aca-
 demicis quaestionibus, quas in ea villa conscripsit, nomen imposuit.
 Extat de laude ejus villæ apud Plinium Laureæ Ciceronis liberti
 Epigramma : quod quia elegantissimum & dignum est, quod ubique
 & non ibi tantum legatur, hic adscripsimus.

*Quod tua Romana vindex clarissime lingua
 Sylva loco melius surgere iussa viret :
 Atque Academia celebratam nomine villam
 Nunc reparat cultu sub potiore vetus :
 Hic etiam apparent lymphæ non antè reperta,
 Languida quæ infuso lumina rore levant.
 Nimirum locus ipse sui Ciceronis honori
 Hoc dedit, hac fontes quum patefecit ope :
 Ut, quoniam totum legitur sine fine per orbem,
 Sint plures oculis qua medeantur aquæ.* Plin. lib. 3. t. cap. 2.

Academicus, a, um, adjectivum, *ἀκαδημαῖος* : ut, Sectæ Academicæ, hoc
 est, eorum qui Academicos sectantur.

Acadinus. Fons est Siciliae iuxta Delos lacus, Palicis fratribus sacros, ad
 quem iuramenti veritatem explorare ad hunc modum solebant. Iura-
 menti verba tabulis ligneis inscribebant, cæque in fontem deiicie-
 bant, quæ supernantes iuramenti integritatem, demersæ perjurium
 indicabant. Alexander ab Alexandro ex Arist. § Ita quidem ille, sed
 hæc esse falsa, & ex prava lectione Arist. verborum nata docent
 verba authoris, quæ subjiciemus, ne quis posthac hinc erret. *Ἔσθ' ἔτι
 πρὸς τὴν τῶν Παλικῶν τὴν Δελῶν ἀκίνητον, ἡντιν ἔτι ἀκαδημαῖος
 ὕδωρ, & quæ seq. lib. ἀπὸ τῶν ἀκαδημαῖων.* Ergo pro *ἀκίνητον*. ut habet
 Arist. legit *ἀκαδημαῖος*, malè, ut ex Stephano constat, qui eadem verba
 Arist. profert. Vide plura apud Macrob. 5. 19.

Acæna || *ἀκίνα*, spina, pastoricia virga stimulo præfixo. § Item || virga
 erat longa pedes decem, qua agros dimetiebantur, à Theffali, (ut
 scribit Apollonii interpret) primùm excogitata, *ἀκίνα*. Sic dicta, ab
 a vocali, quæ vim privandi habet, & verbo *κίναω*, occido : quod cæ-
 dibus, quæ quotidie ob limitum perturbationem fiebant, finem imponeret.
 Est etiam aratorum baculus, quo boves suos existimulant. Vide
 Cæl. Rhod. lib. 7. cap. 29.

Acalandrum Plinio, *ἀκαλανδρῶν* Straboni, fluvius est in sinu Tarentino,
 non procul à Metaponto oppido. Vide Plin. lib. 3. cap. 11.

Acalanthis, *ἀκαλανθῖς* Suidæ avis est, quam alii Acanthidem, alii
 Carduelem vocant. Vide *Acanthis*. Est præterea Acalanthis, can-
 nis nomen, dictum (ut putat Suidas) *ἀκάλανθῖς*, hoc est, ab adu-
 lando.

Acala, a, proxima violis, concolori amplitudine. Vincit numero fo-
 liorum marinam quinque foliorum numerum non excedentem, ab
 eadem odore superatur.

Acalyphæ, *ἀκαλύφη*, *ἀκαλύφη*. Herba est, quam nostri urticam vo-
 cant : dicta Acalyphæ, teste Athenæo, *παρατὸν ὅ μὴ ἔχῃ καρπὸν ἀφύον* :
 hoc est, quod tactui non sit jucunda. § *ἡ ἡρώδη charitil*. GALL. *Ortie*.
 ITAL. *Ortica*. GERM. *Nessel*. HISP. *Ortiga*. ANGL. *Anetile*. § Est
 etiam ex genere muscarum, apud Aristot. *de Animalib.* § Item
 piscis quoddam genus, quod & nostri Urticam appellant. Plin. lib. 9.
 cap. 45. inter *τὰ ζῴα* connumerat, hoc est, inter ea quæ mediam
 habent naturam inter animantia & plantas. Vide latius in dictione
Urtica.

Acallis, idis, *ἀκαλλῖς*, Minois fuisse filia creditur, & mater Oaxi. Steph.
de Urb. Oaxus (inquit) oppidum Cretæ est, ab Oaxo filio Acallidis,
 quæ fuit Minois filia.

Acamantis, *ἀκαμαντίς*, Insula est in mari Cilicio, quæ notiore nomine
 Cyprus appellatur : dicta Acamantis ab Acamante promontorio sito
 ad Occasum. Vide Plin. lib. 3. 1. § Fuit etiam Acamantis, una ex decem
 tribubus Atheniensium, ita dicta ab Acamante Thefei filio. Vide
 Suidam.

Acamantium, *ἀκαμαντιῶν*, urbs est in majori Phrygia, opus Aca-
 mantis Thefei filii, qui quum in expeditione adversus Solymos
 se strenuè gessisset, locum condendæ urbis à patre impetravit.
 Hinc fit gentile Acamantius, *ἀκαμαντιεύς*, & scæmininum Acaman-
 tis, *ἀκαμαντίς*, & possessivum Acamanteus, pen. prod. *ἀκαμαντιεύς*.
 Vide Stephan.

Acamantius, *ἀκαμαντιεύς*. Philosophus fuit Heliopolita. Vide apud
 Suidam.

Acamarchis, *ἀκαμαρχῖς*. Marinae Nymphæ nomen est, quam Oceani
 filiam fuisse volunt, cujus meminit Diodor. lib. 6.

Acamas, tis, *ἀκάμας*, Promontorium est saltuosum in Cypro insula,
 quod procul aspicientibus duarum mamillarum speciem præbet, à
 quo Cyprus antea Acamantis vocitata est, autore Strab. lib. 14. Mem-
 inuit præterea Homer. lib. 1. *Iliad.* Acamantis cujusdam Thracis,
 qui Trojanorum amicus, & in bello socius erat. § Fuit præterea Aca-
 mas, Thefei filius, à quo una tribuum Atheniensium Acamantis, *ἀκα-
 μαντίς*, nominata est : & oppidum Phrygiæ Acamantium : de quibus
 vide suprâ.

|| *Acamania, negligentia* : Lex. gr. b.

Acamatus, sine fatigatione media membrorum figura. L. M. laborem
 non sentiens. ||

Acannæ, *ἀκάνναι*, Emporium est ad mare rubrum, de quo Stephan.

Acantha, *ἀκανθα*, herba eadem est cum acantho. Vide *Acanthus*.

Acanthaleuce. § *ἀκανθαλευκή*. GALL. *Chardon sauvage*. GERM. *Meg-
 distel* oder *weiß megdistel*. ITAL. & HISP. *Cardo sylvestre*. § Herba
 est foliis aculeatis, & candidis maculis variegatis, quasi lacte consper-
 sis : unde & Latini Spinam albam vocant. Officinæ Punico nomine
 vocant *Bedegarim*.

|| *Acanthariola*, instrumentum educendis spinis è gutture. L. M.

Acanthio, spinosus, asper. Plaut.

Acanthion, cicadæ genus mutum. Item spinula albæ spinæ similis, cap-
 paris. Onom. m. ||

Acanthovola, *ἀκανθόβουλα*, Instrumenta chirurgorum spinis piscium
 educendis, quæ in gurgulione hæserunt, idonea.

Acanthiæ cicadæ, *ἀκάνθια κίττιδες*. Proverbium est in indoctos atque
 infantes, ac mutos, aliis doctè loquentibus, aut musicæ ignaros dici
 solitum. Tractum à muris quibusdam cicadis, quæ Acanthiæ vocan-
 tur, sive quòd ejusmodi iuxta Acanthum urbem inveniuntur, ut Ste-
 phano placet, sive (ut mavult Suidas) quòd tales sunt, quæ inter du-
 mos & spinas versantur.

Acantica mastiche, *ἀκανθική ἀκαθική*, Lachryma helxines herbæ, de qua
 sic Plin. lib. 21. cap. 16. Helxine rara visu est, neque in omnibus terris
 est : radice foliosa, ex qua media veluti malum extuberat, contactum
 sua fronde. Huius vertex summus lachrymam continet jucundi sapor-
 is, Acanthice mastichen appellatam.

Acanthion, sive Acanthium, thii, *ἀκανθίων*, herba est albæ spinæ similis,
 cuius meminit Plin. lib. 24. cap. 12. his verbis, Spinæ albæ similis est
 spina illa, quam Græci Acanthion vocant, minoribus multò foliis
 aculeatis per extremitates, & arantosa lanngine obductis : qua col-
 lecta, etiam vestes quadam bombyciniis similes fiunt in Oriente.

Acanthis, thidis. § *ἀκανθῖς*. GALL. *Chardonneret*, ou *chardonnerette*.
 ITAL. *Gardellino*. GERM. *Ein Distelfinck*. HISP. *Sirguerito*. ANGL.
Agoldfinche. § Avis stridula, quæ & Carduelis : ita dicta quòd spi-
 nis & carduis pascatur. Nam *ἀκανθῖς*, spina est : *ἀκανθῖς θῖς*, spinetum. Avis
 vocalis est, & in primis canora. Hinc proverbium à Calphurnio
Ecl. 6. usurpatum :

*Astyle credibile est si vincat acanthida cornix,
 Vocalem superet si turpis ædona bubo.*

Cornix quidem obstrepera est, sed minimè canora. Plin. lib. 10. c. 74.
 Et acanthis in spinis vivit : idcirco & asinos ipsa odit flores spinæ
 devorantes. Virg. lib. 3. Georg.

Littoraque halcyonem resonant, & acanthida dumi.

Quo tamen in loco Picius Acalanthida legendum contendit, itaque
 in vetustissimis exemplaribus legi asserit. Theod. Gaza pro *Acan-
 thide*, vertit Spinum & Ligurium, lib. Arist. 8. de hist. an. c. 3. § *Acan-
 this* Callimacho est genus herbæ, quæ Senecio dicitur, teste Plin.
 lib. 25. c. 13.

Acanthon, *ἀκανθών*, mons est Ætolix, cuius meminit Plin. lib. 4.
 cap. 2.

Acanthus, sive Acantha. § *ἀκανθῖς*, ἢ *ἀκανθῶν*. *Acanthe*, ou *branché
 urfine*. ITAL. *Acantho*. GERM. *Weiß bärentaw*, HISP. *Terva gi-
 gante*, *branca urfina*. § Herba est quam Officinæ à similitudine,
 quam eius folia cum anterioribus urforum pedibus habent, *Branchans
 urfinam* vocant. Plinius duo eius genera commemorat : quorum
 alterum aculeatum facit, & crispum : alterum læve, quod à qui-
 busdam Pæderota vocari asserit, ab aliis Melamphyllum. Dictum
 autem voluit Acanthum, ab Acantho puero in flore huius herbæ
 converso. Folia eius in columarum epistylis insculpi solent :
 unde & Marmorariam vocatam fuisse, autor est Dioscorides. So-
 lent quoque pocula huius sculptura decorari. Unde apud Virg. 3.
Ecl. Damocetas pocula ab Acanthi sculptura commendat, quum
 ait :

Et molli circum est ansas amplexus Acantho.

Ex acantho apparatus Pontici triumphi Cæsaris. Velleius. § Est præ-
 terea Acanthus, *ἀκανθῶν*, oppidum Macedoniae, situm ad Isth-
 mum eius Chersonnesi, in qua est Athos mons : de hoc Plin. lib. 5.
 cap. 11. Item alterum ejus nominis oppidum in Ægypto, trecentis
 viginti stadiis distans à Memphi. Vide Steph. § Item tertium in Asia
 ad Ninum fluvium : quod olim Dulopolis dicebatur. Vide Plin. lib. 5.
 cap. 28.

Acapteæ, *ἀκαπτεῶν*, populi sunt circa Mæotim : de quibus Plinius
 lib. 6. cap. 7.

Acipis, Fluvius Asiæ apud Lazos populos.

Acapni. § *ἀκαπνια*. GALL. *Bois sec*, qui ne fumo point. ITAL. *Legno
 secco che nell' ardere non faccia fumo*. GERM. *Durr vnd wol tructen
 holz das nicht riecht vnd dempft*. HISP. *Leña que no humea*. ANGL.
Dry trees which put in the fyre bes na reik. § Dicuntur ligna sic-
 ca, quæ igni admota & flammam facillè concipiunt, & quàm mini-
 mum edunt fumi. Unde nomen habent, ab a privativo, & *καπνός* fu-
 mus. De lignis eiusmodi videtur intellexisse Cato *de Re rust.* 130.
 his verbis : Codicillos oleaginos, & cætera amurca cruda perspergito,
 & in solo ponito, perbibant bene : ita neque fumosa erunt, & bene
 ardebunt.

Acapnon, *ἀκαπνον*. Mellis optimi epitheton est, quod ex fumo vitium
 non contraxerit. Vide Plin. lib. 1. cap. 16. Strab. lib. 9. mel *ἀκαπνον*
 vocat.

Acapnos, *ἀκαπνός*, majorana. Diosc. lib. 3. cap. 47.

|| *Acapnus*, a, um, unde ligna *ἀκαπνια*, fumo carentia, quæ nempe satis
 sunt exsiccata. ||

Acaptare, pro petere, captare, acquirere. Unde suum Itali *accattare*, &
achepter Galli.

Acara, *ἀκαρα*. Oppidum est in medio Pannoniæ. Est etiam alterum hu-
 ius nominis oppidum in octava Italiae regione, non procul à Regio
 Lepido : cujus meminit Strabo lib. 5.

Acarrassus, *ἀκαρασσός*. Oppidum est Lyciæ, in minore Asia : cujus me-
 minit

minit Steph. *de Urb.* ¶ Inde fit gentile Acarassius, ἀκαράσιος.
 Acaria, ἀκαρία, fons est in agro Corinthio, apud quem Iolas Eurytheo caput amputavit. Author Strab. *lib.* 8.
 ¶ Acaridius, Acariæus, ita pusillus, ut nec caput, nec pes appareat. Suid. ¶
 Acarne, ἀκαρνη. Oppidum est Magnesiæ regionis Thessaliæ, ut tradit Plin. *lib.* 4. *cap.* 9. ¶ Acarne quoque Theophrasto, herba quædam est aculeata, attractylidi simillima, spinam habens pro folio, colore rufo, & succo pingui. ¶ Est etiam Acarne Athenæo *lib.* 8. & Aristoteli ἀκαρνη, piscis marini genus, pagri vel erythrini forma, colore candido, squamis argenteis, oculis magnis aureisque. Linea recta à branchiis ad caudam ejus protenditur. Plin. *lib.* 32. *cap.* ult. Peculiaris autem maris accipenser, aurata, asellus, acarne, aphyæ.
 ¶ Acarus, sic vulgò. Sed Aristoteles de historia animalium *lib.* 5. *cap.* 32. dicit, ἀκαρία: est animalculum caseo, ceræ, & humanæ carni, in primis manibus innascens, & eas quasi fulcans, pruritibusque ingenerans, ab a & κέρηρονόμο, item seco, quod præ paruitate vix sit sectile. ¶ Est item frutex aculeatus, qui & Oxymyrine, & Chamæmyrsine, & Latine Ruscum appellatur. Vide Ruellium.
 Acarrha, geminato r, ἀκαρρη, urbs est Achaïæ, teste Steph. Vnde fit gentile Acharraeus, ἀκαρρηεύς.
 Acarnania, ἀκαρνανία, Epiri pars, quam Achelous ab Ætolia dividit. In hac, ut in Epiro, gignuntur equi corpore & viribus maximi, eximique pretii: hinc proverbium manavit, Equi Acarnici, ἀκαρνηῖοι ἵπποι. Conveniet uti de re quapiam eximia, aut insigni præmio. ¶ Est regio quædam parva in Ægypto dicta Acarnania, sicut scribit Servius in *lib.* 5. *Æneid.* Et civitas non procul à Syracusis (ut inquit Cic. in *Verr.*) in qua Olympii Iovis antiquissimum fanum fuit.
 Acarnan, anis, ἀκαρνηῖος, qui ex Acarnania est. Virg. 5. *Æneid.*
 ——— quorum alter Acarnan, Alter ab Arcadia Tegæa sanguine gentis.
 Plaut. *Amphit.* Acarnaces & Taphcos.
 Ἀκαρπία, ἀκαρπία, fructuum privatio dicitur: ἀκαρπία enim fructus est.
 Ἀκαρπός, ἀκαρπός, Latine infructuosus.
 Ἀκάριος, ἰ. ἑ. ἀκάριος. GALL. Petit ver qui naist dedans la cire, ou ciron. ITAL. Il tarletto, che nasce nella cera, & il pedicello, ò volgarmente ydochietto. GERM. Ein milb die im wachs wechst. HISP. El arador. ANGL. Amite. ¶ Tinea genus in cera nascens, quod omnium animalium minimum esse existimatur. Ex Aristot. *lib.* 5. *de Hist. animal.* *cap.* 33. dicitur à Græco ἀκαρπός, quod est indivisibile & insectibile, ab ἀ privativo, & κέρηρον.
 Acasta, ἀκάστη, Nympha Oceani & Tethyos filia. Apud Hesiod. in *Theogon.*
 Acastus, ἀκάστηος, Pelia & Thessalorum regis filius, venator sagittis clarus, cuius meminit Ovid. *lib.* 7. *Met.* Hic uxorem Creteidem, sive (ut Suidæ placet) Atalantam duxit, quæ quum Peleum amaret, neque ille contra huius amoris obsequi vellet, ultrò eum de stupri appellatione apud virum accusavit. Itaque Acastus Peleo ceu venationis causa in saltum Pelii montis abducto, ibique omnibus armis spoliato, feris lacerandum præbuit: verum Chiron, sive is Mercurius fuit, interveniens, accepta Vulcani machæra, Pelium liberavit: qui postea domum reversus, ab Argonautis adjunctus, Acastum cum uxore interfecit.
 Acatalectus, ἀκατάλεκτος, & Acatalecticus versus, cui nulla syllaba deest: cui opponitur Catalecticus, cui una deest syllaba.
 ¶ Acata palæstus, lucra insuperabilis. Plin. ¶
 Acatalēpsia, ἀκατάληψια, cum accentu in penultima. Latine incomprehensibilitas dicitur, si modò quis ita se loqui Latine putet. Cic. quidem Græca voce est usus *epist. ad Attic.*
 Acatalis, ἀκατάληπτος, bacca iuniperi, quia inter ἀκρότερος ἄκρον, i. e. inter acmina foliorum viret & nascitur. Alii parvam iuniperum vertunt, ab acuminibus, seu spinis; & acateram ἀκατάληπτον magnam iuniperum dicunt.
 Acataphractarii, milites hastati, auferentarii. Rhod.
 ¶ Acathistus, Hymnus erat, quem Clerus & populus Constantinopolitanus ob urbem Constantinopolim ter servatam à Barbarorum exercitu obsessam, B. Virginii Servatrici cecinit. Dicitur Acathistos, quod populus unâ cum clero totam noctem absque sessione, stando & canendo Deiparæ laudes & gratias concineret. Et inde viguit mos & pius animus fidelium in celebrando hoc hymno Deiparæ quorannis Sabbatho quintæ hebdomadis Quadragesimæ, ut habetur in Rituali Græcorum libro, & meminit Cypriolus *cap.* 12. ¶
 Acætiū, ἀκατίον, genus navigii actuarii. Plin. *lib.* 9. *cap.* 30. Aliam sibi in Propontide vitam esse concham Mutianus prodidit, acatij modo carinatam, inflexa puppe, prora rostrata. Iul. Pollux scribit, Acatium velum in navi maximum esse, sicut minimum Dolonem, & tertium quod retrorsum panditur, Epidromum. Vide Baysium *de re navali.*
 Acaustus, ἀκαυστός. Latine minime ustus dicitur, nam καίω est ardeo, ἀκαυστός calor intensus.
 ¶ Accalia, Laurentia festa Romæ. Iud. ¶
 Acca Laurentia, Faustuli uxor, quæ Romulum & Remum lactavit, & materna solertia gubernavit. De ea Gell. *cap.* 7. *lib.* 16. Plutar. in *Rom.* Hæc vocata est Lupa, eo quod nobile scortum fuerit: vocantur enim scorta, Lupæ, ob avaritiam, cujus causa pudicitiam prostituere; & cellæ earum Lupanaria. In honorem huius instituta sunt festa, quæ Romani testamento eius locupletati, Laurentalia vocabant, de quibus suo loco plura dicentur. ¶ Fuit & alia Acca Taruntia, sic dicta à Taruntio nobili quodam Tusco & diti viro, cui nupsit. Vide de his Accis quæ notat Scalig. *ad Varr. de LL.*
 ACCANTO, as, avi, are, iuxta canto, unâ canto. { ἀκάντω. GALL. Chanter sus, ou après. ITAL. Cantare appresso. GERM. Zusingen. HISP. Cantar cerca algun lugar. ANGL. To sing, to gether. } Stat. 4. *Syl.*
 Sumo animum, & magni tumulis accanto magistri.
 Calepini Pars I.

Equidem nemini autor sum, Statium in hoc verbo imitandi.
 Accabicitichia, ἀκαβιτιχία, populi sunt in Mauritania, non procul à monte Atlante: ita dicti ab oppidulo, cui ἀκαβιτιχίον τὸ ἄστυ, hoc est, Accabicus murus, nomen erat. Author Stephanus.
 Accaron, ἀκαράρον, Palæstinae urbs, quæ postea ab Herode instaurata, in gratiam Augusti Casarea appellata est.
 ACCEDO, is, Adeo, venio, appello. { ἔρχομαι ἰσχυρῶς, ἔρχομαι ἰσχυρῶς. GALL. S'approcher, se tirer près, s'adjoindre. ITAL. Accorrarsi, tirarsi appresso. GERM. Herzu gehn. HISP. Allegarse à lugar ò à otra cosa. ANGL. To come near. } Plaut. *Pseud.* *sc.* 3. *a.* 1. Accedamus hac obviam. Idem *Amph.* Dies è nocte accedebat (i. post noctem illucebat.) Idem *Menach.* *sc.* 1. *a.* 2. Eho accede huc. Constructionem eandem habet quam reliqua verba, quæ motum ad locum important: nimirum in nominibus propriis oppidorum, aut pagorum accusativum sæpius, nulla precedente præpositione. In reliquis accus. cum præpos. Cic. 12. *Philipp.* Poterone Ariminum tutò accedere? Terent. in *And.* Ad flammam accessit imprudentius. Cic. *pro Cecin.* Accedere in ædes suas. Idem *ad Attic.* Ne antè in Senatum accederent, quàm rem confecissent. Plaut. *Aul.* *sc.* 1. *a.* 2. Accessit animus in meam sententiam. Cum ad. Idem *Menach.* *sc.* 2. *a.* 5. Dabo malum si propius ad me accesseris. Et *Mosel.* *sc.* 2. *a.* 2. Quis homo ad ædes meas accessit propè? Idem *Asin.* *sc.* 3. *a.* 4. Ne Lena ad vinum accedat, & Accedam ad hominem (pro adibo.) Idem *Mill.* *sc.* 2. *a.* 2. Tibull. *lib.* 4.
 ——— Obscuras accessit ad oras.
 ¶ Per translationem sæpe pro assentiri, probare, recipere, ponitur: ut Accedere sententiæ. Quintil. *cap.* 4. *lib.* 9. Accedere alicui, pro assentiri. Accedere ad condiciones alterius. Terent. in *Procl. Phorm.* Voluntas vestra si ad Poëtam accesserit, hoc est, si Poëtae fuerit. { ἔρχομαι ἰσχυρῶς, ἔρχομαι ἰσχυρῶς. GALL. S'accorder, consentir. ITAL. Consentire, approvare. HISP. Consentir con otro. ANGL. To consent. } Interdum similitudinem quandam denotat, vel æqualitatem: ut, Hoc ad aliud accedit, id est, simile est. Et cum dativo. Cic. in *Brut.* Antonio Philippus proximus accedebat. ¶ Aliquando Accedere ponitur pro Aditi, vel adjungi, ut quum dicimus, Accedit ad hæc, pro Adjungitur ad hæc, πρὸς ταῦτα ῥητέ. Plaut. *Menach.* *sc.* 1. *a.* 1. Si ad malum accedit malum (pro accedit.) Cæsar *lib.* 1. *de bell. civil.* Accedo ad amicitiam. Vide *Aspuro.* Et in hac significatione iungitur aut dativo, Plaut. *Amphit.* 2. Alcmena num tibi stulticia accessit; aut superat superbiam Ovid. 13. *Metam.*
 Arguit incepto serum accessisse labori.
 Cic. *Attic.* Dolor accessit bonis viris. Aur accusativo, mediante præpositione, Ad. *Ibidem.* Ad calamitates hoc quoque malum accedit. Aut adverbis Huc, Eò, Eòdem, & similibus. Interdum etiam profusè absolute. Idem *de Orat.* Accedit, ut ne ipsum quidem Clodium meum insigne odium fuerit. Dicitur etiam, Accedit quòd. Cic. *pro Ros. Amer.* Accessit illa quoque causa, quòd à cæteris forsitan ita petitum sit, ut dicerent. Subauditur nonnunquam ipsum quòd. Terent. Accedere febris dicitur, cum per intervalla intenditur. Acceditur, Impersonale. Cic. *pro Cecin.* Ad eas cum accederetur, iste cum omnibus copiis præstò fuit. ¶ Accederat, pro accesserat. Pompon. Accessisset, pro accessisset, Scal.
 Accepta, genus navis, fortè Acatus. Scribè, Acceptor genus avis; est enim acceptor, is quem accipitrem vocamus. Infra, *Pipiunculus, Accipiter, acceptor.*
 Accessus, ab Accedo, pro Advenio, idem quod Accessio, pro adventu.
 Accessus, a, um, ἀκέρως, Participium. Ovid.
 Et non accessis in via fluminibus, pro inaccessis.
 ACCÉSSIO, incrementum, lucrum, adjectio. { ἄρσην τὸ ἐπέθε. ἀκέρως. GALL. Addition, surcroist. ITAL. Aggiunta. GERM. Ein zugang/ zugatz. HISP. Anadidura. ANGL. Et king or vantage. } Cic. *Offic.* Ad veteres necessitudines magnam attulit accessionem tua voluntas erga me. Idem *Offic.* Hanc Scaurus demolitus accessionem adjuvit adibus. Lepidus, alienæ semper dementiæ accessio. Senec. Et parva ruina ingentis accessio animæ. Idem *cap.* ult. *de Consol. ad Marc.* Item Accessio, i. appendix. Liu. *lib.* 1. *bell. Maced.* Minima accessio semper regno Macedoniae esset, idem *lib.* 5. *d.* 5. Propriè autem Accessionis nomine intelliguntur ea omnia, quæ ad legitimum, & certum alicuius rei numerum adduntur: ut quum à debitore ad sortem honoris causa creditori aliquid additur: vel ab aratoribus decumanis, ultra decumas aliquantum frumenti datur. Cic. *de Divinat.* Hæc decessio capitis, aut accessio, subitò fieri potest. Idem in *Verr.* Accessionem mille talentum esse factam. Idem *pro Rab. posth.* Non intelligo hoc quale sit, utrum accessionem decumæ centesima, an decessionem de summa fecerit. Hinc dicitur proverbium, Ne major tibi thylaco accessio, Mâ σοι μὲν ἐστὶν ἀκέρως τὸ πῶμα ἢ τὸ ἄλλο. Quo uti licebit quum digressio longior est quàm ipsa res. Transactum à millionibus, qui præter legitimum onus vascula quædam superimponunt. Tylacus enim est culeus, sive mantica parata gestandis oneribus. Vide Lucian. in *encomio Demosth.* Simile huic est, Accessio capite maior. Accessiones etiam fidei iussores vocantur à Paulo in 1. *si servum stipulatus, D. de verborum oblig.* Accessio est fidei iussor qui principali debitori accedit. ¶ Invenitur etiam Accessio pro adventu, sicut Decessio pro recessu. Cic. 1. *Offic.* Eorum neque accessione vitam meliorem fieri, neque decessione pejorem. ¶ Accessio in febribus dicitur morbi ipsius exasperatio, quum scilicet redeunte malo, ad pugnam irritatur naturæ vis: Græci paroxysmon, πνεύσαστος dicunt: accessio febris παραβολή, εὐσβολή πνεύσαστος. ¶ Accessus, Decessio, infra suo loco.
 Accessor, oris, verbale, ἀκέρως, qui accedit. Valerius *lib.* 5. *c.* 7. Nec accessor gloriose illius pompæ, sed auctor spectatus est.
 ACCÉLERO, ras, Propeto, festino, maturo, celero, celeritatem adhibeo. { ἔρχομαι ἰσχυρῶς, ἔρχομαι ἰσχυρῶς. GALL. Avancer, hastier. ITAL. Andare in fretta. GERM. Eysen/ schnell gehn. HISP. Apresurarse à ir ò venir. ANGL. To haist. } Cic. in *Castil.* Aureliâ viâ profectus est: si accelerare volent, ad vesperam consequentur.
 Accélératio, verbale, Festinatio, properatio. { ἔρχομαι ἰσχυρῶς, ἔρχομαι ἰσχυρῶς. B 2 ἔρχομαι }

significat, præter spem venire : & hoc tam in bonum, quam in malum. { קָרָא kará. ἀμύσειν, ἐπιδύτω. GALL. Il advient, il est advenu. ITAL. Gli è accaduto, gli è occorso. GERM. Es begibt sich / es tregt sich zu. HISP. Es acontecido. ANGL. It chanceth. } homini misero si ad malum accidit malum, i. accedit. Plaut. *Menach. sc. 3. a. 1.* & *Mostell. sc. 3. a. 1.* Insperata magis sæpè accidunt, quam quæ speres. Et *Pseud. sc. 3. a. 2.* Ubi bene acciderit, consilium laudamus. Terent. *And.* Interea aliquid acciderit boni. Cic. *de Amicit.* Nihil mali accidisse Scipioni putandum est. Ponitur etiam absolute, sequente particula Ut. Cic. *3. Verr.* Accidit quum iste à Cn. Dolabella efflagitasset ut se ad regem Nicomedem, regemque Sadalam mitteret, ut illo itinere veniret.

Accidens, { קָרָא mikreb. τὸ ἀμύσειν. GALL. Accident, une chose qui survient. GERM. Ein zufall / oder zufellig Ding. ITAL. & HISP. El accidente, quel che avviene & sopravviene. ANGL. A accident, à chance. } Vox est Dialecticis usitata, pro qualitate quæ adest & abest præter subjecti corruptionem : quod Cic. conjunctum, vel ad junctum vocat. Quint. *lib. 5. cap. 10.* Causa, tempus, locus, occasio, instrumentum, modus, & cætera sunt rerum accidentia : quanquam hæc Quintil. ea vocat accidentia, quæ aliis circumstantiæ, Gr. ἀεὶ ἔσσις. Accidentia quoque vocantur casus hominum. Quintil. Non molliri prosperis facile, non accidentibus frangi, id est, rebus adversis.

Accidentalibus, ab accidens, nomen adjectivum. Fab. Victorin. *in 1. Rhetor. Cic.* Illud præceptum est in faciendis generibus, & speciebus, & individuis, rem aut substantialem in omnibus esse servandam, aut accidentalem.

Accidentia, α, verbale ab Accidit. { קָרָא kerí. τὸ ἁποδοκίμα. GALL. Avantage. ITAL. L' avvenimento, la sorte, il caso. GERM. Zufal. HISP. Aquella obra de acontecer, de caer. ANGL. Eventure. } Plin. *lib. 32. cap. 2.* Esse verò illam naturæ accidentiam, quod magis miremur, etiam in locis quibusdam opposito occurrit exemplo.

Accio, accies, accivi, accitum. { קָרָא kará. ἐπιπέμπω, ἐπιπέμπω. GALL. Appeller, envoyer querir, mander. ITAL. Chiamare à se. GERM. Herzu beruffen. HISP. Llamar de lexos. ANGL. To call for. } Verbum rarum, idem significat quod Accio. Plautus *in Mil.* Vos modò curate, ego illum probe jam onerat huc acciebo.

Accingo, gis, xi, ctum, ex Ad & cingo : instruo, armo : ferè cum ablativo iungitur : ut, Accingere se armis, ferro, ense, &c. { קָרָא chaghâr. ἀεὶ ἔσσις, ἀεὶ ἔσσις, ἀεὶ ἔσσις. GALL. Se truffer & mettre à point, s' accoustrer, & preparer à quelque chose. ITAL. Apparecchiarsi, mettere à punto. GERM. Sich umbgürten oder anshun / sich rüsten. HISP. Ponerse à la obra, aparejarse à hazer alguna cosa. ANGL. To grid or prepare him self. } Virg. *2. Æneid.* Atque omnis facibus pubes accingitur atris.

Interdum aggredi, vel præparare. Habet autem vel dativum. Virg. *Æneid. 1.*

Illi se præda accingunt.

Idem *lib. 7.*

Accingunt omnes operi.

Vel accusativum, etiam in passiva significatione. Idem *Æneid.*

magicas invitam accingier artes.

pro, ad illas discedas præparari. Vel accusativum cum Ad, vel In. Livius, Proinde in hoc discrimen, si iuvat, accingere, id est, ad hoc periculum subeundum te para. Idem, Quin igitur ad hoc accingeris ? id est, cur hanc rem non aggredieris ? Accingere lumbos, de re quæ celeriter fieri debet. Itaque Helixæus ad servum Giezi : Accinge lumbos tuos, & tolle baculum meum in manu tua, & vade : tractum ab Hebræis, qui tunicis utebantur ad talos fluentibus, ut perinde impediebatur gressus. Itaque opus erat accinctione, ut celeriter irent. Unde accinctos vocamus, industrios, paratos, expeditosque. Contra, Discinctos, ignavos, incomptos, negligentisque. Sic Græcè ἀεὶ ἔσσις.

Accinge, pro accingere. Pomp. *Mævis geminis :* Ego jam adero : dum ego revertor, age antè accinge ad molas.

Accino, is, ere, accinui, accentum, ex Ad & cano. { ἀεὶ ἔσσις. GALL. Chanter avec quel qu'un, s' accorder avec luy. ITAL. Cantar insieme & d' accordo con altri. GERM. Zusingen / mitsingen. HISP. cantar suavemente con uno. ANGL. To sing with another, to agree. } Hinc accentus, us, ἀεὶ ἔσσις, de quo supra.

Accio, cis, civi, vel cii, citum, ex Ad & cio, significat advoco. { קָרָא kará. ἀεὶ ἔσσις. GALL. Appeller à soy. ITAL. Chiamare à se. GERM. Zu imberuffen / beschicken. HISP. Llamar. ANGL. To call upon. } Inde Accitus, advocatus. Virg. *lib. 11. Æneid.*

Spem si quam accitis Ætolium habuisti in armis.

Cic. *ad Attic.* Tu invita mulieres, ego accier pueros. *Tibul. lib. 4.*

Cum memor accitis semper dolor admonet annos.

Accire mortem conscientia, Velleius.

Accitus, us, ui, { קָרָא mikrá. ἡ μετακλήσις, μετακλήσις. GERM. Bes ruffung / forderung. ANGL. Calling. } Cic. *in Verr.* Magistratus accitus eius evocantur. Virg. *Æneid. lib. 5.*

Regius accitu chari genitoris ad urbem.

Accipio, pis, Capio, { קָרָא nasehá. קָרָא lakáth. λαμβάνω. GALL. Recevoir, prendre. ITAL. Pigliare, prendere. GERM. Annemmen / nemmen. HISP. Tomar. ANGL. To tak, to receive. } Plaut. *Capt. sc. 3. a. 5.* Argentum accipi, nihil curavi cæterum. Et *Pseud. sc. 2. a. 2.* Volo summos viros magnificè accipere (de conviviis.) *Ibid. sc. 1. a. 5.* In loco festivo festivè accipi sumus. Et *Mostell. sc. 4. a. 1.* Is me hilari ingenio & lepidè accipiet (de conviva.) *Aul. sc. 3. a. 2.* Hos ut accipiat coquos, (id est, admittat.) *Ibid. sc. 3. a. 4.* Ego te prestigiatore miseris accipiam modis. Et *Capt. sc. 1. a. 4.* Accipe à me hanc lætitiã quam fero tibi. *Amph. sc. 1. a. 1.* Accipi publicitus hospitio. *Ibid.* Ego te pro istis dictis & malefactis furcifer accipiam, id est, tractabo. *Ibid.* Comiter accipiet. *Gell. lib. 9. cap. 16.* Ædilis, qui convivia habebat, negat accipere, (i. approbare Ædilem renuntiatum.) Ovid. *Eleg. 1. lib. 5. Trist.*

Acceptoque gravi vulnere flere vetas.

Senec. *cap. 15. de tranq.* Accipere placidè oportet humana vitia. *Cæcilius Pars 4.*

Multi & varii usus est hoc verbum : interdum enim est audire. Cic. *in Catone,* Accipite veterem orationem Archyta. Interdum sentire. Terent. *in Heauton.* Clinia, aliter de amore tuo, atque est, accipis. Interdum cognoscere, intelligere. Cic. *1. de natura deorum,* Quum M. Catonem Græcas lecturas in senectute didicisse accepimus. Interdum concipere. Virgil. *8. Æneid.*

— alij veniosos follibus auræ accipiunt, redduntque.

Interdum recipere. Lucil. Sic, inquam, veteratorem illum veterera lupum Annibalem acceptum. Interdum tractare, tam in malum quam in bonum. Terent. *in Adolph.* Ego abs te miseris sum acceptus modis. Cic. Roga ipsum quemadmodum ego eum Arimini accipi, Interdum probare : ut, Accipere legem populus dicitur, quam iubet & probat. Liu. Accipere nomen, pro eo quod vulgus Gallicum dicit, *Recevoir à la monstre.* Idem *1. bell. Punic.* Itaque si suum nomen dictator acciperet, se comitiis intercessuros dicunt. Dicimus etiam accipere conditionem, colorem, fœdera, libertatem, &c. Hujus compositum est Præcipio. Accipere iudicium dicitur reus, cum patitur à prætore dari iudices in eam rem, de qua movetur controversia. Cic. *in Orat. pro Quintio.* Iudicium quin acciperet in ea ipsa verba quæ edebat Nævius, non recusare. Vide Hotomanni Lexicon. Accipere alia quadam significatione ferè in verbum Afficio resolui potest, & tum ad bona, tum ad mala pertinet : ut, Accipit lætitiã, dolorem, &c. id est, affectus est lætitiã, dolore. Inter accipere beneficium, & Recipere, discrimen est. Accipit ab aliquo beneficium, qui prius ei nihil contulit : Recipit, qui iam contulerat. Ex Seneca *de benefice.* Accipere in bonam, vel malam partem, est bene, vel malè interpretari dictum, aut factum alterius, quod ad nos pertineat : id est, de illo bene, aut malè iudicare. Huc pertinent, Accipere aliorum, aliter, in eam partem, & similia. Accipere mancipio, vide *Mancipium.*

Acceptus, nomen ex participio, Gratus, vel iucundus. Plaut. *Capt. sc. 3. a. 3.* Estne apud te is servus acceptissimus. Ovid. *3. Fast.*

Acceptus Geniis illa December habet.

Idem *Eleg. 1. lib. 2. Trist.*

Corruit hac igitur Muses accepta sub uno, Sed non exiguo crimine lapsa domus.

{ קָרָא nirséh. χρεώσις. GALL. Aggreable. ITAL. Quel ch' aggrada, & ch' è accettato. GERM. Angenem. HISP. Cosa rara y grata. ANGL. Acceptable. } Cæsar *1. bell. Gall.* Maximè plebi acceptus erat. Acceptum, accepti, absolute dicitur quicquid ab aliis accipimus, seu dono, seu mutuo, seu alio quovis modo. Plaut. *in Truc.* Hic ratio accepti scribitur. Datum, sive Expensum. Unde tabulæ accepti & expensi dicebantur libri mercatorum, in quas referebant tam ea quæ accepissent, quam quæ expendissent. Cic. *pro Roscio Comædo,* Si tabulas Fannius accepti & expensi profert suas in suam rem suo arbitratu conscriptas, quo minus secundum illas iudicetis, non recusato. Hinc, Acceptum referre, est pro accepto habere, & fateri se accepisse, etiam si nihil sit acceptum : scribere in tabulis se accepisse. { ἀεὶ ἔσσις, ἀεὶ ἔσσις, ἀεὶ ἔσσις. GALL. Tenir pour recen. } Plaut. *Mostell. sc. 1. a. 1.* Bene ratio accepti & expensi inter nos convenit. Sueton. *in Tiber. cap. 13.* Accepta referre legata peculio. Ovid. *Eleg. 1. lib. 2. Trist.*

Acceptum vesero vey sibus esse nocens.

Et notandum quod dicitur, Acceptum referre, non ferre : & rursus, Expensum ferre, non referre. { ITAL. Haver por ricevuto, confessare il ricevuto. GERM. Für empfangen haben. HISP. Confessar ser lo deudor. } Tracta est loquendi figura à civium Romanorum consuetudine, qui summa diligentia omnes tabulas accepti & expensi conficiebant, in quibus quid ab aliis accepissent, aut quid ipsi aliis credidissent, perscribere solebant, quemadmodum ex Verrina tertia, itemque quinta, & multis aliis locis intelligitur : de quo plura suo loco sumus dicturi. Hinc fit Acceptilatio, de quo infra. Dicitur etiam pro acceptum ferre, acceptum facere, & acceptum habere. *1. 7. de acceptilato.* A. Agerius Numerio Nigidio acceptum fecit. Accepto ferre rationibus aliquid, est quod Gallicè dicimus, *Concher sur le livre du recen* quædam res, ut *1. 91. §. 4. D. de leg. 3.* Accepto, vel acceptum rogare dicitur qui stipulatur an id quod promisit, creditor acceptum habeat. Contra accepto liberare dicitur creditor, cum debitori stipulanti respondet se acceptum habere. Præc omnia fufius apud Hotom. *in Lexico.*

Accepto, as, are, frequentativum ab Accipio : significat accipere soleo. { קָרָא kibbél. ἐπιδικάζω. GALL. Accepter, prendre volontiers & souvent. ITAL. Accettare, ricevere spesso. GERM. Oft nemmen / ohn vnderstas nemmen. HISP. Recebir muchas vezes. ANGL. To tak often. } Plaut. *in Pseud.* P. Quid dubitas dare ? R. Tibi ego dem ? P. Mihi herele verò, qui res, rationesque heri Ballionis curo, argentum accepto, expenso. *Ibid. sc. 2. a. 2.* Item acceptare mercedes. Quintil. Accepto idem frequentativum, quo antiqui usi sunt. Pacuv. *in Tenoro.* Haud sinam quicquid profari priusquam accepto quod peto. Ex Nonio. Sed aut errat Nonius, aut apud eum pro accipio est legendum accepto. Nam accepto pro accepere dixerunt veteres, non pro accipio ; ut levasso, pro levavero. Et in Pacuvii verbis haud sanè aliter accipi potest. Paulus Iurisconsult. *D. lib. 26. tit. 7. §. 44.* Sed si pupillus post pubertatem rationibus à tutore acceptis reliquationem ejus secutus usuras acceptaverit.

Acceptio verbale ab accipio. { קָרָא mikbáct. ἀέσις. GALL. Prise, recevoir. ITAL. Accettazione, ricevimento. GERM. Nennung oder empfangung. HISP. Aquella obra de recibir y confessar. ANGL. Receiving. } Cic. *in Top.* Nam neque deditioem, neque donationem, sine acceptioem intelligi posse. Vide supra verb. *accepta.*

Acceptor, aliud verbale. { קָרָא mekkabél. δέκτης, ἐπιδικάζω. GALL. Preneur, qui prend & reçoit. ITAL. Accettatore, chi riceve, & accetta. GERM. Ein empfaher. HISP. Revedidor. ANGL. A receiver. } Plaut. *in Trin.* Qui illorum verbis falsis acceptor fui. Idem quod Accipiter. Lucil.

— Rostra acceptoris & unguos.

Charif. lib. 1. glossar. Acceptor, iug. 2.
 Acceptricā, acceptricā. Plaut. *Trucul. lib. 2. c. 7.* Des quantumvis, nusquam apparet neque datori, neque acceptricā. A verbali Acceptrix, videtur formasse. Nomen est inusitatum & obsoletum.
 Acceptrilatio, *ἄκρη*. GALL. *Quittance, descharge par le creancier faicte au debiteur*. ITAL. *La quittance, & viceversa di qualche obligatione.* GERM. *Ein quittung/ ein betantnuß/ ein welcher man einen ledig sagt etner ansprach oder verbinding haben.* HISP. *Alvalá de fin y quitto.* ANGL. *An acquittance.* } Est liberatio (ut docet Modestinus) quæ fit per interrogationem & responsonem, qua debitor liberatur. Ut si dicam, Quicquid tibi per stipulationem promisi, vel ex stipulatu debui, habetne acceptum? Et tu respondes, Habeo, acceptumque fero, id perinde est, ac si accepissem abs te per veram solutionem. A pocha verò (inquit Ulpianus) non aliàs, quàm si pecunia soluta sit, appellari potest.
 Accipiter gen. fem. apud Lucret. lib. 4. Accipitres visæ. at Ovid. 2. met. Accipiter nulli avi satis æquus. } *ἄκρη*. GALL. *Oiseau de proie, comme esprevier, sacre, faucon, & autres.* ITAL. *Sparviere.* GERM. *Ein Raubvogel/ als Habich/ Sperber/ &c.* HISP. *Falcon, & a cor generalmente.* ANGL. *A falcon, or ony ravenous fowl.* } Genus est ad omnes aves rapaces: cujus species sunt sexdecim: præcipuæ tamen sunt, Buteo, Triorchis, Æsalon: de quibus vide Plin. lib. 10. c. 8. Dicitur ab accipiendo, hoc est, rapiendo. Terent. in *Phorm.* Non rete accipitri tenditur, neque miluio. Tantæ velocitatis hoc genus avium, ut inde hyperbolica parcemia orta sit, Ocyor accipitre, *ἄκρη* *ἰσχυρότερη*. Qua venustè utemur, si ad famam, aut nuncium, aut ejusmodi quippiam detorqueatur.
 Accipitret, pro laceret, Gell. cap. 7. lib. 19. lege, pro *Laceret*, ex Lævio Tragico.
 || Accipitrina, Hieracium, lactuca sylvestris. Jun. ||
 Accisi, populi sunt ad Mæotim, quorum meminit Plin. lib. 6. cap. 7.
 Accisso. } *ἄκρη* *ἰσχυρότερη*. GALL. *Estre hors du sens, dissimuler.* ITAL. *Inettire, dissimulare.* GERM. *Ungegeschichte und natürliche geberd treiben.* Item, nicht dergleychen thun. HISP. *Hacer de dezir necudades, dissimular.* ANGL. *To be out of the witt, or to dissemble, to be mad.* } Veteres dixerunt pro ineptire, delirare vel insani: item pro dissimulare ea, quæ maximè cupimus. Utrumque tractum est à moribus Accūs aniculæ ad eam ineptæ atque deliræ, ut & cum imagine sua in speculo reddita, tanquam cum altera muliere colloqueretur, & vestes nondum pertextas, à tela soleret detrahere, atque induere. Hinc proverbium manavit, In armis accissat, *ἄκρη* *ἰσχυρότερη*: in eum qui sibi placet, seseque quasi contemplatur in armis, ut traditum est de Accone muliere, quæ ad speculum ineptè sibi blandiebatur. Illud etiam in moribus habuit peculiare, ut recusaret quod maximè cupiebat. Unde ab ejus quoque nomine Accisium dictum volunt, *ἄκρη* *ἰσχυρότερη*, fictam dissimulationem, quum scilicet, quæ maximè cupimus, nos velle dissimulamus. Cic. *Attic. 2.* Hoc, opinor, certi sumus, periisse omnia: quid enim *ἄκρη* *ἰσχυρότερη* tandiu: hoc est, quid dissimulamus? De hoc adagio vide Lucianum & Olympiodorum.
 || Accitabulum, quasi accitum ferro sonabulum. Pap. ||
 Accitana colonia, *ἄκρη* *ἰσχυρότερη*, recensetur à Plinio in Hispania citiore, in conventu Carthaginensi. Vide Plin. lib. 3. c. 3.
 Accius, *ἄκρη*. Tragediarum scriptor fuit, tanta sententiarum gravitate, verborumque pondere, ut Decius Brutus vir amplissimus, templorum ac monumentorum suorum aditus illius carminibus exornaverit: habitus tamen est duriusculus, neque aliter fieri poterat in prima illa nascentis adhuc Poëtices ruditate. Vide Crintum de *Poëtis Latinis*. } Fuit & alter historicus, de quo Cic. *de leg. lib. 1.* Hinc Accianus. Gell. c. 16. lib. 3. Idem Accii, quod Titii.
 ACCLAMO, are, Exclamo. } *ἄκρη* *ἰσχυρότερη*. GALL. *S'escrier en la faveur, ou desaveu de quelqu'un, luy favoriser, ou contredire par cry.* ITAL. *Gridare in favore ò in disfavore d'una cosa.* GERM. *Zuschreyen mit ethebet stimm.* HISP. *Dar voces à las voces de otro, llamar dando voces.* ANGL. *To cry or shout to gane stand or agree beerying.* } Cic. *pro Cecin.* Populus cum risu acclamavit ita esse. } Acclamare alicui, pro In favorem alicujus. } Acclamare in aliquem, id est, Reclamare, ut indignantes faciunt.
 ACCLAMATIO, verbale. } *ἄκρη* *ἰσχυρότερη*. GALL. *Es cry, acclamation, hué.* ITAL. *Tu gridamento in favore ò disfavore.* GERM. *Zuschreyung.* HISP. *Aquella obra de dar voces assi.* ANGL. *Chouting.* } Cic. *Att. lib. 1.* Credo te ex acclamatione Clodii, &c.
 ACCLAMITO, frequentativum. } *ἄκρη* *ἰσχυρότερη*. GALL. *S'escrier contre ce que dit quelqu'un, ou en luy favorisant.* ITAL. *Gridar in favore ò contro spisso.* GERM. *Dil und oft mit lauter stimm zuschreyen.* HISP. *Llamar dando voces muchas vezes.* ANGL. *To shout of ten.* } Plaut. in *Amph.* Et quæ sunt facta, infecta esse acclamat. Alii legunt, *Infecta refert acclamat.*
 || Acclibanum, obliquum. Isid. Gloss. ||
 ACCLINĒ, adjectivum, Flexum, incurvatum, iacens, humile. } *ἄκρη* *ἰσχυρότερη*. GALL. *Incliné, panché.* ITAL. *Inclinato.* GERM. *Herzuhaltend/ neigend.* HISP. *Inclinado ò acostado hacia otra cosa.* ANGL. *which boweth or crooketh.* } Et propriè in descensu dicitur. Hier. Scabellum accline, & ex una parte obliquum. Dicitur & Acclinus, a, um, sicut & interclinus: quo usus est Ambros. in *Eges.* Civitas, inquit, prærupta undique propè erat, interclina rapibus.
 ACCLINO, as, Ad aliquid flexo, inclino. } *ἄκρη* *ἰσχυρότερη*. GALL. *Encliner vers quelqu'un, pancher.* ITAL. *Condescendere, inclinarsi.* GERM. *Herzuhalten/ oder neigen.* HISP. *Inclinar ò acostar hacia tra cosa, consentir con otro.* ANGL. *To incline, or bowe, to lean to any thing.* } Liv. 4. ab urbe, Haud gravatè acclinaturos se ad causam Senatus, pro Assensuros causæ Senatus. Ovid. 10. *Met.* *Acclinatâ que colla mollibus in plumis.*
 || Acclinus, Acclinis; declinus, declinis. Gloss. Salmat. ||
 ACCLIVUS, sive Acclivus, a, um, per u. Quod est leviter erectum, & ar-

duum, & propriè de ascensu dicitur, quasi in clivum acuminatum & sensim elevatum. } *ἄκρη* *ἰσχυρότερη*, *ἀνωπίος*. GALL. *Esle vé en montant, aigu par haut.* ITAL. *Ertò, alto, elevato.* GERM. *Obersich gehalten.* HISP. *Cosa cuesta arriba.* ANGL. *Stay.* } Cic. *Quint. frat. tri.* Ea via pars valde acclivis est. Ovid. 5. *Fast.*
 Leviter acclivo constituere jugo, & 2. *Metam.*
 Liv. lib. 8. d. 4. Placidè acclivi colles. } Declive, sive Declivum, quod est inclinatum, atque incurvum.
 ACCLIVITAS, } *ἄκρη* *ἰσχυρότερη*. GALL. *Le montant d'une terre, une legere roideur de montagne.* ITAL. *La montana, leerta.* GERM. *Das tinge aufsteigen eines buhels/ oder berggechtigen orts.* HISP. *Aquel recuesto, cuesta arriba.* ANGL. *The staynes of a hill.* } Cæsar, Ab eo flumine pari acclivitate collis nascebatur.
 ACCLUDO, is. Vide in dictione, *Cludo*.
 ACCO, accūs, *ἄκρη*, teste Plutarcho, nomen est mulieris cuiusdam, vel potiùs terculamenti, cujus metu solent matres pueros in officio continere, & à peccando detertere. Item aniculæ cuiusdam deliræ nomen, de qua vide plura in dictione *Accisso*.
 ACCOGNITO, notum, sive juxta colorem, Sirm.
 ACCOLO, lis, Apud, fivo juxta colo. Cic. *in Somn. Scip.* Ea gens quæ locum illū accolit. Plaut. *Saluto te vicine Apollo, qui ædibus propinquus nostris accolis.* } *ἄκρη* *ἰσχυρότερη*. GALL. *Demeurer auprès, estre voisin.* ITAL. *Habitare vicino, ò à canto.* GERM. *Wohnen/ nachwohnen.* HISP. *Morar cerca de lugar.* ANGL. *To duellie.* } Liu. lib. 4. Hi dimissis circa omnes populos legatis, qui Hetruscum mare, quique Tyberim accolunt, ad frumentum mercandum. Plin. lib. 4. Persæ rubrum mare semper accollere. Et lib. 3. c. 1. Accolitur dextra lævaque crebris oppidis. } Accollere vitem. Catul. in *Epithal.*
 ACCOLENS, accolentis, participium. *ἄκρη*. Plin. Ante has est sphinx vel magis miranda, qua sylvestria sunt accolentium.
 ACCOLĀ, Vicinus, ab Accolendo, id est, juxta habitando dicitur. } *ἄκρη* *ἰσχυρότερη*. GALL. *Habitant auprès, voisin à quelq'un.* ITAL. *Vicino, habitante.* GERM. *Nachbar/ Der nahe bey einem wohnt.* HISP. *El morador cerca algun lugar.* ANGL. *Aneighbour.* } Accola montis, qui propè montem habitat. Accola Padi, Accola campi: qui juxta Padum, juxta campum habet domum. Liu. lib. 1. Pastor accola eius loci, nomine Cacus, ferox viribus. } Aliquando idem significat quod popularem, sive concivem: ut 6. *Verr. & lib. 10.* apud Livium semel atque iterum. } Idem est quod colonus, in Marculfo. lib. 1. c. 13.
 ACCOMMODO, as, Adhibeo, adapto, adaptè colloco. } *ἄκρη* *ἰσχυρότερη*. GALL. *Accommoder, approprier.* ITAL. *Accommodare, adattare.* GERM. *Zufügen.* HISP. *Ayuntar una cosa à otra.* ANGL. *To mak feate.* } Cic. lib. 2. de *Orat.* Africano illi superiori coronam sibi in convivio ad caput accommodanti. Idem lib. 1. offic. Qui se ad Rempublicam, & ad magnas res gerendas accommodavere. } Et dativo, Accommodare animum majoribus negotiis. Suet. in *August. cap. 98.* Accommodare se alicui, & sequi eius partes. Idem in *Tib. cap. 48.* Accommodare se ducem & assertorem alicui. Suet. in *Galba, c. 9.* } Accommodare idem aliquando quod Commodare. Plaut. Cum ædes pauperi accommodasset. Senec. Accommoda mihi paulisper eloquentiam, i. commoda. Sed hoc rariùs. Itaque eleganter & doctè distinguit Corn. Front. Commodo & Accommodo. Comodat, inquit, aliquis mutuam pecuniam: Accommodat equo ephippium, id est, aptat. } Accommodare alicui de habitatione. Cic. *Mem. lib. 13.* Peto igitur à te maiorem in modum, quod sine tua molestia fiat, ut ei de habitatione accommodes. } Accommodare etiam Iurisperiti dicunt, pro benignè & ex æquo & bono contra summi iuris regulas concedere. } *filio, D. de rit. nupt.* Filio in libertatem paternam idem iuris quod ipsi patrono ex sententia legis accommodatur.
 ACCOMMODATUS, id est, aptus. } *ἄκρη* *ἰσχυρότερη*. GALL. *Propre, apte, convenable.* ITAL. *Acconcio, atto, accomodato.* GERM. *Zugefügt/ darzu fomlich.* HISP. *Ataviado, ayuntado.* ANGL. *Feate apte, meete.* } Cic. in *Orat. contra Rull.* Numeri singulis orationis generibus accommodati.
 ACCOMMODATĒ, adverbium, id est, Aptè. } *ἄκρη* *ἰσχυρότερη*. GALL. *Proprement, bien à propos.* ITAL. *Accommodamente, ben à proposito.* GERM. *Reumlich/ geschietlich/ bequem.* HISP. *Ayuntadamente.* ANGL. *Feate lie or apte.* } Cic. lib. 1. de *Orat.* Primum oratoris officium esse ad persuadendum accommodatè.
 ACCOMMODATIO, nis, ipse actus accommodandi. } *ἄκρη* *ἰσχυρότερη*. GALL. *Appropriation, application.* ITAL. *Accommodatione, adattazione.* GERM. *Reumlichkeit/ zufügung.* HISP. *Ayuntamiento.* ANGL. *Appliyng.* } Cic. de *Invent.* Elocutio est idoneorum verborum & sententiarum ad inventionem accommodatio.
 ACCOMMODUS, a, um, idem quod Accommodatus, aptus, idoneus. } *ἄκρη* *ἰσχυρότερη*. Virg. 1. *Æneid.*
 Est curvo anfractu vallis, accommoda fraudi.
 ACCREDO, is, ex Ad & credo, unà credo, credentibus accedo: sicut Assentio, sive Assentior, ad sententiam accedo. } *ἄκρη* *ἰσχυρότερη*. GALL. *Adjouster soy, croire à ce qu'on dit.* ITAL. *Consentire.* GERM. *Glauben geben/ mit eines glauben zustimmen.* HISP. *Consentir, creer à otro.* ANGL. *To consent, to beleve, that which one sayeth.* } Colum. lib. 2. Idque etiam non spernendus autor rei rusticæ Salsena videtur accreditisse. Hor. lib. 1. *Ep. ad Val.*
 Scribere te nobis, tibi nos accredere par est.
 Plaut. *Asin. sc. 3. a. 3.* Quisnam istuc tibi accredat Cinæde calamistræ.
 ACCREDĒDO, is, obsoletum verbum, idem quod accredo. Plaut. Neque divini, neque humani mihi posthac quicquam accreduas. Rectiùs tamen dixeris, accreduas, pro accredideris, esse à Plauto positum: ut & suas apud eisdem veteres, pro fueris, legitur.
 ACCRESCO, is, evi, ex Ad & cresco, idem quod Cresco, augeor. } *ἄκρη* *ἰσχυρότερη*. GALL. *Croistre, accroistre.* ITAL. *Accrescere, aumentare.* GERM. *Zufwachsen.* HISP. *Accrescentar ò augmentar.*

augmentar. ANGL. To growe, to increase. Cic. de Invent. Flumen subito accrevit. Sallust. in Cic. Quae si tibi falsa objicio, redde rationem, quantum patrimonii acceperis, quid tibi litibus accreverit. Plaut. Curc. se. 1. a. 2. Valetudo decrevit, tum accrescat labor.

Actretus. Cornel. Sæu. in Ætiam.

Et lapis accretus regendis ignibus aptus.

Id est durus, solidus, concretus, non spongiosus & punicus.

Accrementum, accrementi, idem quod incrementum. תרבותי tarbit. יבואתים, יפידות. GALL. Accroissement. ITAL. Accrescimento, crecimiento, aumento. GERM. Aufwachsung. HISP. Crescimiento. ANGL. Increase. Plin. lib. 9. c. 2. In mari autem late supino, mollique ac fertili accremento, accipiente causas genitales è sublimi, semperque pariente natura, pleraque etiam monstrifica reperiuntur.

Accretio, nis, Incrementum, ipse actus accrescendi. תרבותי. Marbél. Cic. I. Tuscul. Lunamque accretione & diminutione luminis, &c.

Accubo, iuxta cubo, adjaceo, accumbo, discumbo. שכבא שכבא. πρὸς κούβην, πρὸς κούβην, κατακλιθῆναι. GALL. Gesir auprès, estre couché jouxte. ITAL. Giacere sedere appresso. GERM. Beystigen, nâben einem sitzen. HISP. Asètarse cerca alguno como à la mesa. ANGL. To y by. Plaut. Accubat mecum. Sueton. in Cas. Me rogas quid agas? Accubas: an pro accubas, ab accumbo, is. Plaut. Most. Quin amabò accubas. Idem ibid. Ubi libet licet ire accubatum. Idem Men. se. 1. a. 2. Cum filio tuo libera accubat. Idem Ps. se. 2. a. 5. Cocta sunt, iube ire accubatum. Idem Menach. se. 4. a. 1. Ibid. se. 2. a. 3. Theatrum summæ magnitudinis, Tarpicio monti accubans. Cic. 4. Tuscul. Morem apud majores hunc epularum fuisse, ut deinceps qui accubarent canerent ad tibiam clarorum virorum laudes. Accubare in convivio, Suet. in Cas. Cicer. Vide Accumbo. Accubare, pro Iacere. Senec. in Hyppol. Hippolytus (heu me) flexibili voto accubat, hoc est, mortuus jacet, ut optasti. Et Suet. in Cas. cap. 71. accubuerit, pro jacuerit.

Accubatio, verbale. Cic. de Senect. Accubatio epularis amicorum. Idem in Officiis, Status, incessus, sessio, accubatio. שכבא שכבא. κατὰ κλίση. GALL. Assiette à table. ITAL. Il sedere à tavola. GERM. Ein beystigung. HISP. Assentamiento à la mesa. ANGL. Sitting at the table.

Accubitationes, accubita. Salmaf. ||

Accubitio, accubatio. Cic. lib. de senect. Bene enim majores accubitionem epularum amicorum, quasi vitæ conjunctionem haberet, convivium nominarunt. Alii legunt, Accubationem.

Accubitor cubiculi, qui caput est puerorum, qui sunt in cubiculo, Cubicularioque præest, & Procubitori cubiculi. Codin. Buleng. ||

Accubitum, accubiti, sive Accubita, accubita, lectus in quo cubatur interdum. Accubitorum usus non erat ante triclinia. Interpres Juvenalis. שכבא שכבא. mischchab. ἀνακλιτήριον. GALL. Petit lit sur lequel on dort le jour, lit de repos pendant le jour. ITAL. Letto dove si dorme di di. GERM. Ein gutschten oder lottetbeth/ auff dem man am tag schlafft. HISP. El lugar para se assentar à dormir de dia. ANGL. Abed to sleip on in day tyme. Unde apud Lampridium de Commodo scribitur, non accubuisse nisi in accubitis, quæ pilum leporinum non habuissent, aut plumas perdicum subalareis. Hæc alio nomine dicuntur Anaclinteria. Hinc accubitalia dicuntur stragula, quibus hoc genus lectuli solet operiri. Vide Cælium lib. 26. cap. 29. & lib. 27. cap. 25.

Accubus, & assidus, id est diligenter, quasi accumbendo & assidendo. || vox à Plauto ficta per iocum. Truc. lib. 2. c. 4.

Accubitus, hujus accubitus. Ipse accubandi actus. שכבא שכבא. mesab. ἀνάκλιση. GALL. Assiette, couchement. ITAL. Giacimento. GERM. Die beystigung. HISP. Assentamiento. ANGL. Liting, sitting. Plin. lib. 18. c. 2. Plerisque hominum tricliniis accubitu iere per lectos.

Accucula, acutus, solers. Ifid. Gloss. ||

Accudo, is, Cudendo addo, & proprie de pecunia dicitur. תרבותי תרבותי. ἰσχυρά, ἰσχυρά. GALL. Forger dessus, battre monnoye. ITAL. Battere dinari, martellar. GERM. Hingy schmiden. HISP. Herir à acuña. ANGL. To forge, to beate upon. Plaut. in Merc. Tres minas accudere etiam possum, ut triginta fient.

Accumbo, is, idem quod Accubo, τράκειμα. Et in hac significatione ferè habet dativum. Est etiam Accumbere, mensæ assidere sumendi cibi gratiâ, vel convivio interesse. שכבא שכבא. hitach. הלחם שכבא שכבא. el halléchem. ἀνακλιση. GALL. S'asseoir à table. ITAL. Sedere à tavola. GERM. Zu tisch sitzen. HISP. Assentarse à la mesa. ANGL. To ly, to sit at the table. Cubabant enim antiqui vescentes. Cic. Pato, Accubueram hora nona, quum id literarum exemplum in codicillis exaravi. Dicitur & Accumbere epulis. Cic. pro Mur. Qui quotidianis epulis in robore accumbunt, ἰσχυρά ἰσχυρά. κατακλιση. Plaut. Mostel. se. 3. a. 2. Melius est ire intrò atque accumbere. Et se. 3. a. 1. Ibid. Age, accumbere: puer appone mensulam.

Accumulo, as, amplifico, & quasi ad cumulum addo, atque coacervo. שכבא שכבא. tsabar. ἐπισημα. GALL. Amasser, accumuler, entasser, assembler en un monceau. ITAL. Amassare, ammontonare, ridurre in massa. GERM. Zusammen hauffen. HISP. Amontonar sobre monton. ANGL. To heap, to enlarge. Cic. pro leg. Agrar. Vix iam videtur locus esse, qui tantos acervos pecuniæ capiat: auget, addit, accumulât.

Accumulare vitem, arborem, radices, & similia, est quod vulgus Gallicum appellat, rechasser: cui contrarium est Ablaqueare. De hoc vide Plin. lib. 10. c. 19. lib. 18. c. 24. lib. 19. c. 5.

Accumulatio, verbale, apud Plin. lib. 17. c. 26. שכבא שכבא. kibbats. שכבא שכבא. ἰσχυρά ἰσχυρά. GALL. Amas, amoncellement. ITAL. Ammassamento, accumulazione. GERM. Aufhauffung/ zusammen hauffung. HISP. Amontonamiento. ANGL. Heaping. Communia arborum remedia, accumulatio, ablaqueatio.

Accumulatè, adverbium. שכבא שכבא. חמרין חמרין. ἐχομαριν ἐχομαριν. οὐχ ὄν. GALL. A monceaux. ITAL. Accumulamente. GERM. Hauffschtig. HISP. Amontones. ANGL. By he apes. Cic. Culleolo lib. 13. Cum diceret omnia te accumulativè & liberalissimè procuratoribus suis

Accuro, as, per simplex r, Curo, guberno. חרש חרש. ἡσίων ἡσίων. ἡσίων ἡσίων. GALL. Soigneusement faire ou penser de quelque chose, en prendre soing. ITAL. Diligentemente curare, acortamento operare. HISP. Obrar con diligencia. ANGL. To do any thing diligentlie, to tak care, in doing any thing. Plaut. in Bacch. Eho, pensum meum lepidè accuro, hoc est, curabo, ut efficiam quod mihi mandatè est. Idem Men. se. 3. act. 1. Scin' quid te volo accurare? E. scio: curabo quæ voles. Ibid. Iube prandium accurari. Idem Men. se. 2. a. 5. Illud præcavendum & accurandum est mihi. Cic. de Invent. Melius accurantur, quæ sine consilio administrantur.

Accuratus, Migna cura factus, meditarus, exquisitus. חרש חרש. ἡσίων ἡσίων. GALL. Fait soigneusement. ITAL. Fatto con grand accorgimento. GERM. Mit sonderbarem fleiß vnd sorg gemacht. HISP. Hecho con mucho cuydado y diligencia. ANGL. Done diligentlie. Li. 4. belli Macedonici, Sed oratione etiam longa, & accurata insectatus sit rogationem nostram.

Accurate, adverb. Diligenter, studiosè, exquisitè, ἡσίων ἡσίων. GALL. Soigneusement. ITAL. Accortamente. GERM. Fleißig/ sorgsamlich. HISP. Con mucho cuydado. ANGL. Diligentlie, with travell. Cic. ad Brutum. Literis tam accuratè scriptis. Accuratiùs ædificare, Cæf. de bell. Gall. lib. 5. Plaut. Capt. se. 1. a. 2. Accuratè, doctè, diligenter hoc agatur.

Accuratio, cura, diligentia. חרש חרש. ἡσίων ἡσίων. GALL. Soing. ITAL. Accortezza. GERM. Fleiß/ sorgsame. HISP. Cuydado. ANGL. Cure, diligence. Cic. de Clar. Oratoribus, At iuveniendis componendis que rebus mira accuratio.

Accurro, ris, per duplex r. Ad aliquid curro. Plaut. in Amph. Accurro ut sciscam. Cic. 2. de Divin. Ita nobis audientes sunt, ut simul ac velim accurant. ἡσίων ἡσίων. GALL. Accourir. ITAL. Correr à l'incontro à qualche cosa. GERM. Hingy lauffen. HISP. Correr hacia lugar. ANGL. To rinno, to assemble. Accurritur Imperfonale. Tacit. lib. 1. Annalium. Accurritur ab universis, & carcere effractis, solvunt vincula. Plaut. Men. se. 8. a. 5. Clamabas Deum atque hominum fidem, cum ego accurro atque eripio.

Accursus, huius accursus, verbale, ἡσίων ἡσίων. Apud eundem Tacitum lib. 1. Accursu multitudinis, quæ cum Druso advenerat, protectus est. Accusorum colonia, ἡσίων ἡσίων. Prol. Vrbs Allobrogum esse creditur, quæ postea à Gratiano Gratianopolis dicta est. Alias Acus, uno c.

Accuso, as, frequentativum est ab Accudo, sicut docet Priscianus. Componitur enim ex Ad, & cuso, quod à Cudo deducitur. Ex quo composita, Incusò, & Recuso. Quamquam non desint, qui dicant Accuso ex Ad, & causa, seu causor, componi. Sed magis audiendus est Priscianus, quia magis comoda fit compositio à cuso frequentativo verbi Cudo, quod cusum supinum facit. Imò ad causam dicendam voco, ut recuso & excuso. Plaut. Curc. se. 3. a. 1. Nequeo durare, quia herum accussem meum. Ovid. i. 3. Met. Accusòque Parin; prædæque Helenamque posco. Ibid. An falso Palamedem crimine turpe est accusasse mihi, &c. Plaut. Men. se. 2. a. 5. Si quid ille deliquerit, multò tantò illum accusabo, quàm te accusavi amplius, i. objurgabo. Est autem Accusare propriè (ut ait Valla) apud iudicem, vel alium, & aliquando apud illum quem accuses, ostendere peccatum. חרש חרש. ἡσίων ἡσίων. ἡσίων ἡσίων. ἡσίων ἡσίων. GALL. Accuser, reprendre. ITAL. Accusare. GERM. Anklagen/ beschuldigen. HISP. Acusar delante el que puede punir. ANGL. To accuse, to blame. Terent. in Procl. Andria. Qui quum hunc accusant, Nævium, Plautum, Ennium accusant. Dicimus autem, Accuso illi, apud illum, vel coram illo magni sceleris, aut de magno scelere. Cic. 4. Verr. Is apud C. Sacerdotem rei capitalis accusatus. Idem Attic. lib. 4. Non committam posthac ut me accusare de litterarum negligentia possis. Idem pro Sext. Roscio, Sexcenti sunt, qui inter sicarios & de veneficiis accusantur. Id observatum ferè comperi, ut quod peccati nomen exprimit, genitivo: quod minus, ablativo poneretur: ut, Te accusavi homicidii, aliòque nefario scelere. Incusare verò, est alterius mores reprehendere: & plerumque cum querela, quod ab illo injuria sis affectus, ἡσίων ἡσίων. Accusare, inquit Servius, & Incusare hoc differunt. Incusare propriè est superiorem arguere: ut in Terentio, pater ad filium, Quid me incusas Clitiphò? Accusare verò, vel parem, vel inferiorem: ut in eodem ad maritum hoc, me miseram, quæ nunc quam ob causam accuser, nescio. Et hoc proprietatis est, licet usus ista male corruptat. Hæc Servius Æneid. 1. Cæsar tamen ipse linguæ Latinæ magister hanc differentiam neglexit, 1. Comment. Omnium ordinum adhibitis ad id consilium centurionibus, vehementer eos incusavit, Accusare inertiam alicujus, pro culpâ, reprehendere, vituperare. Sic, accusare vitium, culpâ, aut crimen alicujus: hoc est, eum vituperare, & est figura Græca, quia Latine potius dixeris, accusare inertiam, aut de inertia.

Accusator, verbale, qui accusat. חרש חרש. ἡσίων ἡσίων. ἡσίων ἡσίων. ἡσίων ἡσίων. GALL. Accusateur. ITAL. Accusatore. GERM. Ein ankläger. HISP. Acusador. ANGL. An accuser. Cic. 1. de Finibus. Plerumque improborum facta suspicio insequitur, deinde sermo atque fama, tum accusator, tum iudex. Accusatrix, ἡσίων ἡσίων. GALL. Accuseresse, ou Accusatrice. ITAL. Accusatrice. GERM. Ein anklägerin. HISP. Acusadora. Plaut. Act. 3. se. 1. Tu mihi accusatrix ades.

Accusatio, verbale. חרש חרש. ἡσίων ἡσίων. ἡσίων ἡσίων. ἡσίων ἡσίων. GALL. Accusation, blâme. ITAL. Accusa, biasmo. GERM. Anklagung, beschuldigung. HISP. Acusation. ANGL. Accusation, blame. Cic. in Bruto, Accusationes factitare dixit, quod Tacitus exercere dixit. Cic. pro Cæcilio, inter accusationem & maledictionem quid intersit, docet. Accusatio, inquit, crimen desiderat, rem ut definiat, hominem ut nolet, argumento probet, teste confirmet. Maledictio autem nihil habet propositi præter contumeliam.

Accusatorius, adverbium, quod ad accusationem pertinet, ἡσίων ἡσίων: ut, Liber accusatorius, in quo continentur accusationes. Cic. pro Cluent. Non accusatorio animo, non ostentatione aliqua, aut gloria adductum. Quint. Accusatoriam vitam vivere. Et Liv. lib. 1. ab Urbe. Accusatorio spiritu causam dicere. Idem lib. 5. d. 5. Accusatoria voce.

Accusatorie, adverbium, ἡσίων ἡσίων. Cic. 4. Verr. Ne quis hoc me magis

gis accusatorie, quam liberè dixisse arbitretur. Idem 6. Verr. Liv. lib. 10. d. 4.

Accusabilis, adjectivum, ἀπειθεὶς, quod accusatione, aut reprehensione dignum est. Cic. 4. Tuscul. Quorum omnium accusabilis est turpitudine.

Accusatiuus, a, um, per quod quis accusatur, ἀποκαταστάς. Unde Accusativus casus dictus est, quia per hunc vel accusare, vel laudare solemus. Dicitur etiam Incusativus, vel Causativus, & Laudativus.

Accusatus, a, um, incusatus, reprehensus, in iudicium vocatus. Cic. de Orat. Æschines à Demosthene capitis fuit accusatus.

Ace, vide Aca.

|| Acedo, est negligo, contemno, fastidio, inusitatum Latinis, pro quo tamen usi sunt Acedio, hoc est, anxium esse. Ab hoc verbo est acedior, verbum deponens in sacris Bibliis tantum in usu, estque acedia affici, seu fastidire, & anxium esse.

Accedia ἀκαθία, Latinè pigritia, tristitia, tædium, anxietas. ANGL. Slouth, fulness, sluggishness. Vide Accidia.

Acedici, ἀκαθίκοι, populi fuerunt in quarta regione Italiae, qui olim Æquiculis paruerunt. Vide Plin. lib. 3. c. 12.

Acela, sive Acele, ἀκίλη, civitas est Lyciæ, ita dicta ab Acelo Herculis & Malidis Omphales famulæ filio. Vide Stephanum.

|| Acelibanum, obliquum. Idem. Gloss. ||

Acelum, ἄκελος. Oppidum Italiae in ora Venetorum. Vide Plin. cap. 19. lib. 3.

Acentra, ἀκέντρον, dicuntur, quæ sunt sine aculeis, centrifve, id est, punctis.

Aceteta, quæ & Acentra, dicuntur gemmæ, quæ læves sunt, & mucrones non habent, quasi sine punctis centrifve. Plin. lib. 37. c. 2. de crystallis. Quæ verò sine vitio sunt, puras esse malunt, Aceteta appellantes. Her. Barb.

Aceto, es, ui, Acidus sum, Acorem sapio. ἄκρος, ἄκρον, ἀκράτος, ἀκρόζωον. GALL. Estre aigre. ITAL. Acetire, essere agro. GERM. Saur oder effchtig sein. HISP. Ser azedo. ANGL. To besower. } Cato cap. 143. de re rust. Vini quadragenæ urnæ dabuntur, quod neque accat, neque muceat. Præterea usus est Vlp. l. 1. de peric. & comm. rei vend. Si vinum venditum acuerit, inquit, emptoris erit damnnum.

Acidus, a, um, adjectivum ab Acce, es. ἄκρος. GALL. Sur aigre, ou tirant sur l'aigre. ITAL. Agro, acetoso. GERM. Saur, effchtig. HISP. Azedo. ANGL. Sower tasted. } Propriè dicitur id quod acuit, id est, in acorem versum est, ut vinum acidum. Plin. lib. 10. c. 70. Culices acida petunt, ad dulcia non avolant. Virg. 3. Georg.

Hic noctem luco ducunt & pocula lati
Fermento, atque acidis imitantur vitea sorbis.

Acida lingua, id est, mordax, ac dicax. Seneca. Controvers. lib. 10. in 5. Hominem acidæ linguæ, & qui nimis liber erat: de Asinio.

Acidi fructus dicuntur, quibus jucundi acoris sapor inest. Col. lib. 5. c. 10. Et acidæ venæ fontium. Vitr. lib. 8. c. 3.

Acidulus, a, um, ἀκρόδης, aliqua ex parte acidum, quod subacidum dicitur. Plin. lib. 15. c. 15. post Autumnalia acidulo sapore jucunda. Dicitur sunt aquæ acidulæ, ut Lincæstis fluvii, vini modo inebriantes, teste Plin. lib. 2. c. 103.

Aciesco, is, Acidus fio. ἄκροζωο. GALL. S'aigrir, de venir aigre. ITAL. Agrirsi, inacetire, inagrire. GERM. Saur oder zu essig werden. HISP. Azedarse. ANGL. To waxe sower. } Horat. in Epistol.

Syncerum est nisi vas, quodcumque infundis, aciescit.
Colum. lib. 12. in c. 26. In quo agto vinum aciescere solet.

Acetum, Acere vinum. ἄκρον, ἀκρόζωον. GALL. Vinaigre. ITAL. Aceto. GERM. Essig. HISP. Vinagre. ANGL. Vinagre. } Colum. lib. de arb. c. 8. Vites quæ exiguum dant fructum, aceto acri cum cinere rigato. Suet. Calig. c. 37. Aceto liquefactus est. Gell. lib. 17. c. 8. Acetum omnium maximè frigorificum est, atque id nunquam tamen concrevit. Acetum pro Industria, venustè transtulit Plant. in Pseud. sc. 4. a. 2. Ecquod habet aceti in pectore. Et in Bacchid. sc. 3. a. 3. Nunc experiar, sitne acetum tibi peracre in pectore. Hoc est proverbii metaphora, num quid sit, vel acrimoniæ, vel indignationis. Nam acida palatum juvant, acutuntque & irritant stomachum. Horatius acetum pro mordacitate dixit. At Græcus postquam est Italo perfusus aceto, Persius exclamat. Quod & proverbij speciem habet, lib. 1. serm. 7.

Acor est sapor acidus, qualis est in aceto, & in fructibus quibusdam, qui ad aceti saporem accedunt. ἄκρος, ἀκρόζωον. GALL. Aigreur. ITAL. Sapor agro, brusco, gar. o. GERM. Saure. HISP. Agrura, azedura. ANGL. Swernesse. } Colum. lib. 7. c. 8. Lac requietum celeriter acorem concipit. Et lib. 12. c. 13. Cæci per acetum deportati acore vitiantur. Quint. lib. 9. c. 3. In cibis interim acor ipse jucundus est.

Acéphalus. ἄκεφαλος. GALL. Sans teste. ITAL. Senza capo. GERM. Der kein haupt hat. HISP. Sin cabeza. ANGL. without athead. } Latinè sine capite dicitur, ab ἀ, & κεφαλή, caput. Unde & Acephali versus, sine capite dicuntur, qui in genere heroico à brevi syllaba incipiunt. Et Acephali, vel Acephalita, hæretici quidam dicti sunt, quoniam nullus invenitur autor, à quo exorti sunt. Hi duarum in Christo substantiarum proprietatem negant, & unam in eius persona prædicant naturam. Et Acephali sacerdotes, qui sub nullius Episcopi disciplina gubernantur. Cælius lib. 3. antiquar. lect. cap. 12. Et Acephala fabula, id est, imperfectus sermo, vel fabula nondum absoluta, apud Platonem.

Acér, éris. Arbor est, formâ & magnitudine tiliæ non absimilis, verum cortice paulò scabriore. ἄκροζωον. GALL. Erable. ITAL. L'acero, l'arose. GERM. Ein Masholder baum, oder ein ahorn. HISP. El afe. ANGL. A maple tree. } Plin. lib. 16. c. 15. autor est, in hac arbore duo tubera inveniri, unum brusci nomine, alterum molusci: quorum illud intortum & crispum, hoc simplex & sparsum facit. Utrumque discurrantibus venis, aspectu jucundissimum est; speciosius tamen moluscum, adeò ut haud dubiè citro præferretur, si mensarum amplitudinem caperet. Est autem Acer neutrius generis, contra Priscianum, qui muliebris generis esse putavit. Ovid. in Eleg.

At quoniam vile fuistis acer.
Ex hac arbore fiebant mensæ, quæ proximam citreis dignitatem obtinebant. Corripit autem Acer substantivum primam syllabam, quum

adjectivum eandem producat.

|| Aceratum, lutum cum paleis mixtum. Festus, ab acus, aceris: vel propriè ab acero. In Onomastico est acero ἀκροζωο. ||

Acernus, a, um, quod ex acere confectum est, ἀκροζωον. Virg. 2. Æneid.

Præcipue quum jam trahibus contextus acernis
Staret equus.

Ovid. 3. Fast.

Prodit, & in folio mediis confedit acerno.

AcÉR, hæc acris, hoc acre, à quo Acrior & Acerrimus, propriè ad vinum, acetum, & huiusmodi quæ acida sunt, pertinet. Interpres Iuvenal. acre acetum, Sat. 10. Velleius, acer belli juvenis. Plaut. Men. sc. 2. a. 5. Hæc morbum acetem & durum. Ovid. El. 9. lib. 4. Trist.

— s'pargit tamen acer arenam
Taurus.

ἄκρον, ἀκρόζωον, ἄκρος, ἄκρον. GALL. Aigre, aspre. ITAL. Agro, brusco. GERM. Saur, scharff. HISP. Agrio, fuerte. ANGL. Sower. } Colum. lib. 3. Radice tenui vitem præscindito: plagam acri aceto pariter ac lotio permista terra linito, eodémque radices irrigato. Medici tamen, quorum est ex saporibus simplicium medicamentorum vires discernere, Acrem saporem, ἀκρόζωον, ab acido distinguunt, acria nimirum appellantes, quæ ori admota, & ab illo calefacta ipsam vicissim recalfaciunt, atque accendunt, & mordicant, præque levitate ac caput sublevata, obvia quæque incidunt: ut ex Platonis Timæo annotavit Galen. lib. 1. de facult. simp. med. Plin. lib. 11. c. 53. Difficiliter perficiuntur omnia in cibis acria. Acere vinum, quod in acetum degeneravit. ἀκρόζωον, vel potius ἀκρόζωον. Transfertur ad alia, & modò pro forti ponitur. Virg. Æneid. 9.

Haud acrem dubites in pralia pascere Turnum.
Modò pro veloci. Idem lib. 4.
At puer Ascanius mediis in vallibus acris
Gaudet equo.

Idem, — Calidumque animis, & cursibus acrem.

Modò pro acuto. Cic. Acri homo ingenio. Gell. c. 8. lib. 4. acri avaritia homo. Modò pro vehementi. Idem in Hortens. Aut Philippo brevius, aut Theopompo acrius. Sic acrem hostem dicimus vehementem, id est, durum, lævum. Modò pro diligente. Virg.

Iam tum acer curas venientem extendit in annum.
Cic. 1. Offic. Sic nos si acres, ac diligentes esse volumus animadversores vitiorum, magna sæpe ex parvis intelligemus. Suet. in Galb. c. 9. Acer & vehemens in coercendis vitiis.

Acerrimè, vehementissimè. Cic. Acerrimè cedere, vel reprehendere aliquem.

|| Acerbitudo, acerbitas. Gell.

Aceries, securis genus. Cat.

Acrimoniâ, est qualitas mordax, linguam calefaciens, qualis est in pipere, sinapi, alio & capra. מרורא merorah. ἀκρόζωον. GALL. Asprete, force & pointe, comme d'oignon, & choses semblables. ITAL. Apprezza, aggrezza, la punta & la mordacità di ogni ò altra cosa, acerbità. GERM. Scherpffe, rässe. HISP. Agrura, aspreza, fortaleza. ANGL. Schairpness that byteh the toungue. } Et propriè quidem usus est Cato de re rust. c. 157. de brassica Pythagorea. Et si ulcus acrimoniæ ejus ferre non poterit, farinam hordeaceam misceto. Et Colum. lib. 10. Abstineat omnibus redolentibus esculentis, ut falsamenta, & eorum omnia liquamina: item fetentibus acrimoniis, allii, vel caparum. Translatè verò ponitur pro vehementia. δεινότης. Author ad Heren. lib. 4. Hæc exornatio tum multum venustatis habet, tum gravitatis, & acrimoniæ plurimum. Item pro severitate, sive ea in vultu, sive in verbis, aut etiam in rebus consistat. Ibidem, Convenit igitur in vultu pudorem & acrimoniæ esse. Et paulò post, Licentia si nimium videtur acrimoniæ habere, multis mitigationibus lenietur.

Acritas, atis, denominativum ab adjectivo Acer, idem significans quod Acredo, vel Acrimonia. מרורא merorah. ἀκρόζωον. Gell. lib. 13. c. 3. Sicut autem nihil quicquam interest, suavitas dicas, an suavitas: acerbitudo, an acerbitas: acritudo, an (quod Accius in Neoptolemo scripsit) acritas: ita, &c.

Acritudo, inis, & Acredo, inis. מרורא merorah. ἀκρόζωον. } Idem quod acrimonia: tamen nonnunquam ἀκρόζωον pro aciditate, vel etiam acerbitate positum invenitur. Vitruv. lib. 8. cap. 9. Fieri autem naturaliter hoc ideo videtur, quod acer, & acidus succus subest in ea terra, per quam egredientes venæ intinguntur acritudine. Acritudo, ἀκρόζωον apud Gellium, vehementia, sive acritas. lib. 10. c. 27. In libris veteribus memoria extat, quod par fuit quondam vigor, & acritudo, amplitudineque. P. R. utitur eadem voce lib. 13. c. 2.

Acriter, adverbium ab Acer: vehementer. ἄκροζωον, ἀκρόζωον, ἀκρόζωον. GALL. Aigrement, asprement. ITAL. Fieramente, con vehemencia. GERM. Heftiglich, scharff dappeltlich. HISP. Agra, aguda y fuertemente. ANGL. Sowerlie, vehementlie. } Cic. in Pis. Acriter intelligere. Tacit. lib. 19. Satis patuit iis, qui principum offensas acriter speculantur. Plaut. Pseud. sc. 3. a. 1. Quid agitur? amatur, atque egetur acriter.

Acero, Aceratus, Acerosus, vide Acus, eris.

Acertitas, species est saporis, qualis est in fructibus immaturis, terrestri quadam substantia linguam contrahens, exsiccans, atque exasperans: non alia ratione differens ab Austero, quam quod vehementius adstringat, ut rectè docet Plato in Timæo, & post eum Galen. lib. 4. de simp. med. facult. c. 37. ἄκροζωον, ἀκρόζωον. GALL. Aigreur, asprete. ITAL. Acervità. GERM. Die herbe vnd seure oder bittere der vnzytigen fruchten. HISP. Agrura, amargura. ANGL. Egerness, or tartness. } Translativè ponitur pro asperitate & crudelitate. Suet. in Calig. c. 2. Acerbitate verborum afficere. Cic. 2. Fr. Iracundia exorabilis, ut in malis acerbitati anteposenda est. Idem, Nec acerbitatem sententiarum, nec differendi spinas probavit. Aliquando pro molestia, sive tristitia potius, ex miseria & calamitate contracta: ut, Syllam temporis acerbitatem subterfugere, apud Ciceronem. Idem in Catil.

Mihi hæc conditio Consulatus data est, ut omnes acerbitates, omnes dolores, cruciatibusque perferrem.

Acerbitudo, idem quod Acerbitas. Gell. lib. 13. c. 3. Ut nihil quicquam interest suavitas dicat, an suavitas, sanctitudo, an sanctitas, acerbitudo, an acerbitas, acritudo, an acritas.

Acerbo, as, Aspero, Exacerbo. { מר בומר. מר בומר, מר בומר. GALL. Enaigrir, r'engreger un mal. ITAL. Inacerbire. GERM. Verbittem. HISP. Hazer agro d' amargo. ANGL. To fear up to wrath. } Claudian. lib. 2.

Nec patruo cedunt, stimulat communis in arma Virginitas, eriménque feri raptoris acerbat.

Hoc est exasperat.

Virg. 12. Æneid.

Vel quum se pavidum contra me iurgia fingit, Artificis scelus & formidine crimen acerbat.

Hujus compositum est Exacerbo, quod est valde acerbe, vel asperè turbo.

Acerbus, a, um, propriè dicitur, quod sapore vehementer adstringente præditum est, linguamque gustatum contrahit, & exsiccat; ut post Platonem docuit Galen. lib. 1. de facult. simpl. medic. { מרירי meriri, מר mar. מרירי. GALL. Revésche, qui agace les dents. ITAL. Acerbo. GERM. Bitter/ herb/ vnzeytig/ rauh. HISP. Agro, amargo. ANGL. Eger or sower taised. } Differtque ab Asperò, ut majus à minori. Nam quæ vehementer adstringunt, Acerba, מרירי, dicuntur: quæ mediocriter, Austera, מרירי. Et quæ acerba sunt, ita gustatu miserè fauces afficiunt, ut iterum gustare nolimus. Hinc locus proverbio, Post acerba prudentior, מרירי מרירי מרירי מרירי. Congruet in eum, qui suo malo redditus est cautior. Uva primò est peracerba gustatu, deinde matura dulcescit. Cic. de Senect. Translatè ponitur pro vehementi, duro & aspero: & tam ad res, quàm ad personas refertur. Ovid. El. 5. lib. 1. Trist.

malè fidus rebus acerbis, (i. duris.)

Et 4. Fast.

Et petus ante diem partus edebat acerbos.

Et 2. Fast.

in partus mater acerba suos.

Unde Acerbus vulnus, Acerba mors, מרירי מרירי. Virg. lib. 6.

Abstulit atra dies, & funere mersit acerbo.

Plaut. Amphit. Qui multa Thebano populo objecerunt funera. Et Asin. sc. 3. a. 3. Acerbum funus filia faciet si te cendum est. Senec. c. 9. de Consol. ad Mart. Acerba funera infantium. Ibid. c. 17. Nullum non acerbum funus est quod parens sequitur. Ibid. c. 16. Acerba mors Livii, Drusi. Tractum à fructibus immaturis, quæ nimia acerbitate gustui molesti sunt & injucundi. Cic. Fam. 1. Eo die acerbum habuimus Curionem. } Acerba pro Acerbè adverbio. Lucret. lib. 5.

Asper, acerba tumens immani corpore serpens.

Acerbum, substantivum. Ovid. lib. 5. Tristium, Eleg. 2.

Detrahat ut multum, multum restabit acerbi.

Acerbè, acerbius, acerbissimè, adverb. Asperè. { מרירי. GALL. Aigrement, asprement. ITAL. Aspremente, duramente. GERM. Bitterlich/ hartlich. HISP. Agramente, duro, severo, aspero. ANGL. Egorlie, tartlie. } Cic. 1. Offic. Ea bella minus acerbè gerenda sunt. Idem 1. Tusc. Acerbius exigere dixit.

Acerri, Arcula, in quam thus reponi solet, quo diis sacrificatur. Festus. { מרתח mactah. מרתח. GALL. Encensoir. ITAL. Casseta de l'incenso, navicella. GERM. Ein Rauchfass. HISP. El vaso d' navexilla del encienso. ANGL. Aship which was used in the, churche topur frankensence in. } Thuribulum vulgò dicitur. Festus putat esse aram, quæ ante mortuum poni solebat, in qua odores incendebant. Cornutus scribit esse pateram in qua libatur. Virg.

plena supplex veneratur acerri.

Acerri, acerrimè, oppidum est in sexta regione Italiae, in tractu Umbriae. Vide Plin. lib. 3. c. 14. } Est & alterum hujus nominis oppidum mediterraneum Campaniæ, ad Clanium amnem, cujus frequentia inundatione penè est exhaustum. Ad quod alludit Virg. lib. 2. quum ait,

vacuis Clanius non equis Acerriis.

Hujus incolæ dicti sunt Acerriani, quorum meminit Plin. lib. 3. c. 5.

Acerscômès, { אכרסקומס. GALL. Qui n'est point tordu. ITAL. Zazzeruto, chi basta zazzerato. GERM. Unbeschoren/ der vil haar hat. HISP. El que tiene la cabelladura, no tresquilado. ANGL. Unshorne. } Idem quod intonsus, sive capillatus. Iuven. Sat. 8.

si nemo tribunal

Vendit acerscômès.

Hoc epitheto apud Græcos insignis est Apollo, quemadmodum & apud Latinos Intonsi cognomine. Dicitur autem Acerscômès { מרירי מרירי, hoc est, ab intonsa coma.

Aceruus, Cumulus: & ut Valla vult, propriè minutarum rerum, ut frumenti, leguminis. { מרירי. GALL. Un monceau, un tas. ITAL. Cumulo, mucchio, massa. GERM. Ein hauff sümewltch Heinel Dingel/ als Korn/ erbs/ &c. HISP. Monton de cosas menudas, como sal. ANGL. An heap. } Pass. Ab aggerendo puto, velut Agervus. Tib. lib. 4.

Latiore eluxit structos super ignis acervos.

Plaut. in Pseudolo, Quibus cunctis montes, maximi acervi frumenti sunt domi. Aliquando tamen majorum: ut, Acervus scutorum. Accipitur etiam translatè pro rerum affluentia: ut, Acervus bonorum, מרירי מרירי, quum opes non pondere, neque numero, sed acervatim congestas, & ipso cumulo infusas intelligimus. } Simile huic est, Bos apud acervum, מרירי מרירי, de splendide ampliterque viventibus. Aut, ut ait Suidas, de iis qui in media rerum copia constituti, non sinuntur bonis presentibus frui. Strues autem est præcipue lignorum: Strages cadaverum intersectorum, uno in loco jacentium, sive humanorum, sive brutorum: Sarcina utensilium.

Aceruatim, Summatim, per accervos, conjunctim. { מרירי מרירי. GALL. Par monceau. ITAL. L'uno adosso l'altro & senza alcun ordine. GERM. Pauffchtig/ mit hauffen.

HISP. Amontones. ANGL. By heapes. } Caesar, Plerique acervatim se de vallo præcipitaverunt. Colum. lib. 9. c. 13. Quum enim ejusmodi pestis incescit, sub favis acervatim enectæ reperiuntur. Acervatim dicere, quasi promiscuè & nullo servato ordine. Cic. Cluen. Acervatim iam reliqua dicam Iudices.

Acervuo, as, Accumulo, { מרירי מרירי. GALL. Amonceler, entasser mettre en untas. ITAL. Accumolare, amassare. GERM. Hüffen men häuffen. HISP. Amontonar. ANGL. To heap. } Plin. lib. 6. c. 4. Plura undique acervabimus. Quintil. lib. 9. c. 3. Nec verba modò, sed sensus quoque idem facientes acervantur.

Acervuatio, verb. { מרירי מרירי. GALL. Amas, amoncellement. ITAL. Amassamento. GERM. Hüffung. HISP. Amontonamiento. ANGL. Heading. } Plin. lib. 11. cap. 53. Acervuatio saporum pestifera.

Acervualis, & hoc acervale. Cic. 2. de Divin. Argumentationes, quas Græci Soritas vocant, acervales appellant, his verbis: Aut quemadmodum Soriti respondeas: quem si necesse sit, Latino verbo liceat acervalem appellare: sed nihil opus. Ut enim ipsa Philosophia, & multa verba Græcorum, sic soritis satis Latino sermone tritus est.

Aces, אכס, fluxus est in Asia, Chorasmiorum, Parthorum, Hyrcanorum, Sarangæorum, & Thomaniorum regiones irrigans, de hoc Herod. lib. 3.

Acesæ, אכסאי, oppidum est Macedoniae, cujus cives dicuntur Acesæi, אכסאי. Vide Stephanum.

Acesamene, אכסאמני. Oppidum est Macedoniae, conditum ab Acesamene, uno eorum, qui in Picria regnaverunt. Vide Steph. Gentile est Acesamenius, אכסאמני.

Acesco, vide Acoo.

Acesus, Patareus acupictor nobilis fuit, qui cum Helicone Carystio, Palladis, quæ Athenis in arce colebatur, peplum pinxit. Unde etiam nobilia opera & insigni arte confecta, vulgato proverbio Acesei Heliconis opera dicebantur. אכסאי מרירי מרירי.

Acesias, אכסאי. Nomen est imperiti medici apud Diogenianum, qui magis augebat morbos, quàm tollebat. Hinc fit, ut in proverbium abierit, Acesias medicatus est, אכסאי מרירי: quando quo magis malo nitimur occurrere, tantò magis ingravescit. Autor Diogenianus. Vide Eras. in Adrag.

ACESINVS, אכסין. Fluvius Orientalis, qui in Indum fluvium cadit, magnus & navigabilis: circa quem ferunt arundines tantæ magnitudinis nasci, ut singula internodia incolis præstent vicem navigii. Estque gemmifer. Plin. lib. 4. cap. 12. & lib. 6. cap. 20. Strabo Acesinam vocat.

Acesium, Apollinem apud Heleos, eundem Pausanias putat, quem Alexicaon vocant Athenienses, Cæl. Ant. lib. 9. c. 19. & id ratio nominis confirmat.

Acesis, אכסין, genus est chrysolocæ, diversæ ab orbitide. Vide Plin. lib. 33. cap. 5.

Acesius, אכסין. Novatianorum Episcopus fuit, sub Constantino Imperatore: de quo vide Suidam.

Acesæus, אכסין. Nauta ignavissimus, qui semper lunam accusabat, ut parum navigationi opportunam. Hinc locus Adagio, Acesæi luna, אכסין מרירי. Itaque Acesæi dicti sunt comperendinatiores, quibus nunquam ad bene agendum tempus est opportunum. Diogenianus.

Acesta, אכסין. Stephano. Vrbs Siciliae, ab Aceste rege sic nominata, quæ eadem postea Segesta dicta est, ut inquit Servius Virg. 5. Æneid. Vrbs appellabunt permissio nomine Acestam.

In ea partem suorum reliquit Æneas, quum peteret Italiam.

Acestes, אכסין. Filius fuit Crinisi fluminis Siciliae ex Egesta Trojana muliere, ut testatur Servius Virg. 5. Æneid.

occurrit Acestes

Horridus in iaculis, & pelle Libystidis vrba.

Hic jam senex, primò Anchisen & Æneam Italiam petentes suscepit hospitio, & mortuum Anchisen in Eryce montem Siciliae sepelivit. Demum iterum à Carthagine redeuntem Æneam, quò illum venti impulerant, suscepit: abeuntem vino, & aliis muneribus, memor veteris amicitiae, liberalissimè profecutus est.

Acestides, אכסידס, fornaces sunt ferreae, prægrandesque, in quibus fit cadmia. Dioscor. lib. 5. in c. de cadmia.

Acestis, is. Fluvius Indiae navigabilis: iuxta quem Alexander Macedo Bucephalam urbem condidit.

Acestium, Acestii. Nomen mulieris proprium, apud Pausaniam.

Acetabulum, ab accipiendo dicitur, ut Hermolao placet: seu potius ab Aceto. Mensuræ genus est, quod Græci ἀκταβουλον appellant, Cotylæ quartam partem continens, hoc est, trachmas xv. } Acetabula quoque in corporibus dicuntur pyxides (ut Anatomici vocant,) quibus coxendices infinguntur, & circa quæ vertuntur ossa coxarum, מרירי מרירי. Plin. lib. 28. c. 11. Item ossa ex acetabulis pernarum, circa quæ coxendices vertuntur. } Acetabula item sunt veluti quidam caliculi in iis piscibus, qui molles appellantur, ut in polypo. Plin. lib. 9. c. 30. Præterea negat esse ullum atrocius animal ad conficiendum hominem in aqua: luctatur enim complexu, & sorbet acetabulis, ac numeroso suctu detrahit eum. } Acetabula sunt etiam præstigiatorum vascula, sive caliculi, quibus astantium oculos præstringunt. Seneca lib. 6. epist. Ista sine noxa decipiant, quomodo præstigiatorum acetabula & caliculi, in quibus me fallacia ipsa delectat. } Latini etiam herbam quandam vocant hoc nomine, quam & Græci κατοληδύρα appellant, quòd folia habeat concava, & quodammodo in acetabuli formam tornata: alio nomine Umbilicus Veneris dicitur. } Acetabulum abusive dici potest de rebus aliis, quæ similitudinem quandam referunt acetabuli, quod in corporibus esse, supra dictum est. Quintil. lib. 8. c. 6.

Acetare, dicebant veteres quod nunc dicimus agitare. Festus.

Acetaria, à quibusdam dicitur herba, seu cibaria, quæ ex sumuntur ad excitandum cibi cupiditatem, quales sunt herba virentes, quas aceto, oleoque guttatim instillato concinnamus. } GALL. Vinaigrettes, sallades, ou autres choses en vinaigre. ITAL. Cose composte in aceto.

aceto. GERM. *Salach* die Reuter so man auß Esig isset. *Hisp. Costas compuestas con vinagrio, como ensalada.* ANGL. *Salletis.* } Fiunt & ex herbarum radicibus acetaria. *Plin. lib. 20. cap. 20.* Stomachum in acetariis sumpta corroborat: de portulaca loquitur. Græci, *ἀέταρα* appellant, quasi aceto tinctum, *πικρὸν τὸ ἀέταρον ἐστὶν ἐλάττω.* } Acetaria dici quoque possunt carnes minutim concisæ, quæ ex aceto sumuntur.

¶ Acetosa, oxalis, herba. *Iun. ||*

Acetum, vide *Aceto, es.*

Acum, oppidum est Colchidis in ripa Phasidis.

Achai, *Ἀχαιοί*, Ponti accolæ, Orchomeniorum colonia.

Achæmènes, cum diphthongo, *Ἀχαιμῆνης*. Nomen primi Persarum regis (ut scribit Herodotus,) à quo reges omnes usque ad Darium descenderunt. Hinc Persæ dicti sunt Achæmenii, & Achæmenidæ. Fuit alius, Xerxis frater, hoc nomine. *Luc. lib. 2.*

— conjuret in arma

Mundus, Achæmeniis decurrant Medica Sufis Agmina.

Achæmēniā, *Ἀχαιμῆνια*, pars Persidis, ab Achæmone Ægei filio. Autor Stephanus. ¶ Inde Achæmenius, id est, Persicus, vel Parthicus. *Lucanus,*

Passus Achæmeniis longè decurrere campis.

Achæmenides, *Ἀχαιμῆνιδης*. Fuit unus ex sociis Ulyssis, Ithacus, Adamasti filius: à quo apud Cyclopas relictus, vitam in sylvis aliquandiu radicibus fructibusque sylvestribus sustinuit, donec eodem delatus Æneas, navigationis suæ comitem eum assumpsit. Vide apud *Virg. Æneid. 3.*

Achæorum portus, *Ἀχαιῶν λιμὴν*. Portus est in Troade, sub promontorio ejusdem nominis: ita dictus, quod ibi Græci classis suæ stationem habuerint, quo tempore Troianis bellum inferebant. Hujus meminit *Plin. lib. 4. cap. 12.*

Achāiā, *Ἀχαιία*, propriè dicitur Peloponnesi regio Septentrionalis secundum littus sinus Corinthiaci, ab ipso Isthmo, usque ad Araxum promontorium & Eliciorum agrum ad Occidentem extensa: ita dicta ab Achæo Xuthi filio, ut tradit *Strab. lib. 8.* Hæc & Ægialus dicta, quod penè tota littoralis sit, præcipuasque suas urbes habeat secundum mare extensas. In hac urbes fuerunt, Bura & Helice à mari absumptæ: item Sycion, Ægira, Ægion, & multæ aliæ, quas enumerat *Plin. lib. 4. c. 5.* Hanc *Protomæus*, ut ab *Hellade* distinguat, *Achaiam* propriè dictam appellat. *Plin.* verò hanc solam *Achaiæ* nomine dignatur. *Protomæus* verò *Achaiæ* nomine (quoties nihil addit) latissimam regionem intelligit extra Peloponnesum, quæ à *Plinio* *Hellas*, sive *Græcia* dicitur: quæ quidem ab Occidente *Epirum*, à Septentrione *Macedoniam* habet, & partem Ægei maris: ab ortu quoque partem Ægei maris usque ad *Sunium* promontorium: à Meridie *Ionium* mare iuxta littus, quod ab *Acheloo* amne usque ad *Isthmum* extenditur. Hujus partes sunt *Attica*, *Bœotia*, *Locris*, & reliquæ, quæ enumerantur à *Plin. lib. 4. c. 7.* & *Ovid. 13. Metam.*

— auxilium promittit Achaia.

Achæus, vel Achivus, *Ἀχαιεύς*, propriè dicitur, qui ex *Achaia* oriundus est. *Ovid. 4. de Pont.*

Nec potes infectis conferre Charybdin Achais.

Sæpe tamen uno nomine accipitur pro quibusvis Græcis. Idem *13. Metam.*

— quos vobis semper Achivi

Profuit, &c.

Ibidem,

— vires subduxit Achivis.

Horat. in epist. ad Loll.

Quidquid delirant reges plectuntur Achivi.

¶ Fuit etiam Achæus, poëta quidam Eretrienfis, Tragediarum scriptor, paulò junior Sophocle, qui fabulas 44. docuit: unâ autem vicit. ¶ Fuit & alter ejusdem nominis Tragicus poëta, *Syraculis* oriundus, qui & ipse decem fabulas edidit, quemadmodum auctor est *Suidas.*

Achæicus, a, um, *Ἀχαιεύς*, id est Græcus. *Virg. 2. Æneid.*

Et Danaum solita naves, & Achæica castra.

¶ Et *Achaicum* mare dicitur quod *Achaiam* Græcorum provinciam ad Meridiem & Occidentem alluit.

Achæiās, dos, *Ἀχαιίης*. *Ovid. Epist. 3.*

Inter Achæiadas longè pulcherrima matres.

Sunt qui legant *Achæiadas.*

Achæis, dis. *Ovid. 5. Metamor.*

Per tot Hamonias, per tot Achæidas vrbes.

Achæis, *Ἀχαιίς*, oppidum est situm ad Orientalem plagam maris *Hircani*, non procul ab *Oxo* amne, quod antea *Heraclea* dicebatur, donec ab *Antiocho Seleuci* filio instauratum, *Achæias* cœpit appellari. Vide *Plin. lib. 6. cap. 16.*

Achana, fluvii nomen in *Arabia*, non procul ab *Euphrate*: de quo *Plin. lib. 6. c. 28.*

Achane, *Ἀχαιή*, genus erat mensuræ frumentariæ, apud *Persas*, capiens *medimnos Atticos 45.* *Gell. lib. 8. cap. 9.* docet esse vasis genus, in quo comæatus eorum includebatur, qui ad *Theorias* mittebantur. Vide *Suidam*, *Eustath.* & *Arist. schol.*

Achani, *Ἀχαιῆς*, populi sunt *Scythiæ*, qui & *Acharni*, *Ἀχαρνοί*, dicuntur à *Theopompo*. Autor *Stephanus.*

Achar, nomen civitatis, quæ nunc *Nizibis* appellatur.

¶ Acharistus, beneficii accepti immemor.

Acharistia, ingrata memoria, animus ingratus.

Acharista medicamenta, quibus satis gratiæ referri nequit. *Cels. ||*

Acharitanum, *Ἀχαρῖτῶν*, oppidum liberum est in *Africa* propriè dicta: ab ea parte, qua spectat tractum *Cyrenaicum*. *Plin. lib. 5. c. 4.*

Acharnæ, *Ἀχαρναί*, civitas est *Græciæ*, in *Attica* regione, totius ejus tractus olim potentissima, teste *Thucyd. lib. 2.* ¶ Verba *Thucydidis* sunt, *ἕως ἀφ' ἧς ἐστὶν ἡ ἀχαρναία χερὸν μέγιστον τὸ ἑστίν, τὸ δὲ μὲν καλεῖται ἰ.* Donec *Acharnas* pervenerint locum agri *Attici* maximum, unum de his, quos vocant *pagos*. Vide *Stephanum*. Exant igitur qui

aliam in *Græcia* civitatem ab hoc pago collocant.

Achateon, vide *Acatium.*

Achātēs, { ἄχαιος ἄστὴρ. } Gemma est versicoloribus venulis ita distincta, ut nemorum, & fluviorum, & montium nonnunquam, & iumentorum & curruum speciem referat. Hanc primùm repertam fertur ad *Achatem* *Siciliæ* fluvium: unde & nomen accepit. Postea & in *India*, & in *Phrygia* inventa est. Insignem *Achatem* *Pyrrhus* *Epirotarum* rex habuisse traditur, in quo novem *Musæ*, & *Apollo* *citharam* tenens spectabantur, non arte, sed naturæ solertia ita discurrentibus maculis, ut *Musis* quoque singulis sua redderentur insignia. Vide plura de hac gemma apud *Plin. lib. 37. cap. 1. & 10.*

Achātēs, fluvius est *Siciliæ*: & apud *Virgilium*, assiduus *Æneæ* comes, *δῶς ἔσθ' ἄχαιος*, hoc est, à cura dictus, quæ perpetuò *Reges* comitatur.

Achedorus, vide *Echedorus.*

Achēlōus, *Ἀχελῷος*, *Ætoliæ* rex, à quo fluvius ejusdem nominis, qui à *Pindo* oriens, & *Ætoliam* ab *Acharnania* dividens, in *Malacum* sinum defluit. *Theas* antè appellabatur.

Achēlōūs, a, um, *Ἀχελῷος*, quod modò possessivum est, modò pro *Aqueus* ponitur. *Virg. Georg. 1.*

Peculâque inventis Acheloiâ miscuit uvīs.

Veteres enim aquam omnem *Acheloum* nuncupavere, quod primus post diluvium erupisse terra fertur: sive quod *Acheolus* in *Græcia* (ubi tot ingenia floruerunt) omnium fluviorum celeberrimus fuit. De hoc *Macrob. lib. 5. c. 18.* Hinc *Acheloides*, *Ἀχελῷιδης*, *Nymphæ* dictæ sunt.

Achemon, sive Achmon, *Ἀχμῶν*, ἢ *Ἀχμῶν*, unus fuit *Cercopum*, qui unâ cum fratre *Passalo*, nullo non injuriarum genere in obvium quemque debacchabatur. *Hisce* erat mater nomine *Sennonis*, mulier fatidica, quæ filios cavere iussit, nequando in *Melampygam* incidere. Evenit deinde, ut *Hercules* aliquando sub arbore quadam dormiret, armis in eandem reclinatis. Accesserunt *Cercopes* fratres, & *Herculem* dormientem ipsius armis aggredi tentarunt. At ille protinus insidias sentiens, correptos ac vinctos de clava à tergo suspendit leporum ritu, atque ad eum modum gestabat. Caputibus itaque pendentes deorsum demissis, posticum *Herculis* nigris pilis horridum, atque hispidum viderunt, non *Lydorum* more læve ac depilatum. Quapropter materni moniti memores, hac de re inter se confabulabantur. Quod simul ac audisset *Hercules*, cognomine delectatus, & in risum solutus, vinculis eos liberatos dimisit. Hæc *Erasmus* in proverbio, Ne in *Melampygam* incidas. Meminerunt hujus fabulæ & *Suidas*, & *Gregorius Nazianzenus.*

Achēron, ontis, masculini generis, *Ἀχέρων*, *Epiri* fluvius est iuxta *Pandofiam* urbem, ex *Acherusia* palude *Theprotiæ* profluens, multisque fluviiis auctus in sinum *Ambracium* influens. Quem qui traicerit, nunquam redire à poëtis fertur. Ad quod alludens meretrix apud *Plautum*, amanti reposcenti quæ dederat, respondet: Nam itidem ut *Acheronti* hîc ratio accepti scribitur, Intrò receptum, quando acceptum non potest ferri foras. Sentit, nihilo magis ad amantem redire quod in meretricis domum est delatum, quam redeunt ab inferis mortui: unde, ut *Catullus* ait, negant redire quenquam. *Plaut. Capt. sc. 4. a. 5.* Vidi multa quæ sub *Acheronte* fierent, sed nullus, &c. *Ibid. sc. 5. a. 3.* Facito ut *Acheronti* ducas gloriam. Abi ad *Acherontem* *Venefice.* *Amph. sc. 4. a. 4. & ibid. sc. 1. a. 5.* Nec secus est quam si ab *Acheronte* veniam. ¶ Item *Acervus*, idem *ibid. sc. 2. a. 4.* *Vlmorum* *acervus.* ¶ Est & alter *Acheron*, teste *Strabone*, in agro *Brutio*, ubi *Alexander Molossorum* rex à *Lucanis* trucidatus est, *Dodonæo* deceptus oraculo, quo iuebatur *Acherusiam* aquam, *Pandofiam*que urbem cavere. ¶ Dicitur autem *Acheron*, non ut quidam somniant, ab a, & *χαιρων*, (sic enim diphthongo scriberetur: quod fieri non potest, quum penultimam semper corripiat,) sed potius *δῶς ἔσθ' ἄχαιος*, ἢ *ἰα*, quasi doloris fluvius. Vnde etiam poëtæ fluvium inferorum esse finxerunt. *Virg. 7. Æneid.*

Flectere si nequeo superos, Acheronta movebo.

¶ Ab *Acheron* fiunt adjectiva *Acherusius*, a, um, *Ἀχέρουσιος*, & *Acherontius*, *Ἀχέρωνιος*, ἢ *Ἀχέρωντιος*. *Aristophani*, & *Acherons* apud *Plautum*. Verum enimverò nullus adæquè est *Acherons*. Accipitur etiam pro infero loco.

Achērōntiā, *Ἀχέρωντιαι*, populi sunt in agro *Brutio* juxta *Acherontem* fluvium habitantes, quorum meminit *Plin. lib. 3. c. 5.*

Achērōis, *Ἀχέρων*, peculiari epitheto vocatur *populus alba*, sive quod ad ripam *Acherontis* fluvii nascebatur, sive quod inter infelices arbores, quæ diis inferis sacræ erant, soleret numerari: sive, ut *Pausanias* refert, quod *Hercules* huius apud inferos conspectæ ramum ad *superos* attulerit. *Aristoteles* contrâ, *populum* nigram ita cognominatam refert. Vide hæc latius apud *Ruellium lib. 1. c. 119.*

Achērōntiā, civitas parva *Apuliæ*, in monte sita: quam ob hoc nidum appellavit *Horatius*, quia parva est, & in montis constituta summitate, sicut nidi avium in summis arboribus. *Horat. lib. 2. Car. 3.*

Mirum quod fores omnibus

Quicumque celsa nidum Acherontia, &c.

Acheruns in *scem. gen. Plaut. Capt.* Verum enimverò nulla adæquè est *acheruns*, atque ego ubi fui. ¶ *Acheruns* *ulmorum*, pro acervo in quo conteruntur ulmi.

Acherunticus, capularis senex. *Plaut. Merc. Quid tibi ego ætatis videor? Acherunticus senex, vetus, decrepitus.*

Achērūsia palus, *Ἀχέρουσια λίμνη*, inter *Capuam* & *Aversam*, per aperta plana ad ipsas usque *Cumas* penè diffusa. *Diod. lib. 2. Bibl.* agens de sepulchris *Ægyptiorum*, qui *Heliopolim* accolunt, tradit paludem esse *Acherusiam*, in quam inmittantur cadavera in ulteriorem ripam deferenda: navim verò ipsam qua trajicitur, *Barim*, hoc est onerariam appellari: inde natam de *Charonte*, qui animas tranveherebat *Stygem*, fabellam. ¶ *Acherusia*, item specus est iuxta *Heracleam* urbem, ab *Hercule* conditus in littore maris *Euxini*, ad *Manes* usque (ut fama fert) pervius, & ex eo *Cerberum* ad *superos* tractum incolæ memorant. De hac *Ovid. lib. 7. Met.*

— specus est tenebroso cæcis hiatus,

Acidus, quod natura acidus esset.

Acidulus, pontis nomen in agro Venefrano: ita dictus, quod aquas haberet acidulas, idest, subacidas. Plin. lib. 31. cap. 2.

Acifensēs, olim populi erant in Latio, qui una cum reliquis Latinis carnes in monte Albano solebant accipere. Plin. lib. 3. cap. 5.

Acieres, genus securis. Non. Isid. gloss.

Acieris, securis aerea Sacerdotum sacrificantium, Fest. ||

Acies, tria significat. Primò acumen falcis, gladii, & similitum quæ fecant. { צור } sur, פּי החרבּ pi ha'cheréb. ἀκμή, ἀκμή. GALL. L. 1. pointe ou taillant d'une espee ou autre glaive. ITAL. Il taglio ò punta di cotto, & cose simili. GERM. Die schneiden oder scharffe eines eisens. HISP. Hilo ò punta de cosa aguda. ANGL. The edge of a sword. Et δὲ ἀκμῆς dicitur: sive à Latino verbo Acuo, unde & Acumen deducitur. Cic. in Verrem act. 4. Iam antè aciem securium tuarum viderat. Columella lib. 4. Obtusa enim, hebetisque & mollis falx putatorem moratur, eoque minùs laboris efficit, & plus laboris affert vinitori. Nam sive curvatur acies, quod accidit molli: sive tardius penetrat, quod evenit in retuso & crasso ferramento, majore nifu est opus. Virg. 2. Georg.

Ipsa acies falcis nondum tentanda, sed uncis. Carpenda manibus frondes.

Aciem ferri exterere, est adhibita cote acueri. Plin. lib. 26. cap. 3. Alii, quoniam vis eadem in morte esset, quæ cotibus ad ferri aciem deterendam. Aciem trahere, proprium est aquæ, quum ferrum acuitur. Secundò, Exercitus instructus. Vegetius cap. 13. lib. 3. Acies exercitus instructus. Tibull. lib. 4.

Adversisque parant acies concurrere signis.

Idem ibidem,

Seu sit opus, quadratum acies consistat in agmen.

Plaut. Milit. sc. 1. a. 1. Splendor clypei oculorum perstringat aciem in acie hostibus. Velleius, Directa acie, vel agminibus pugnare. Idem, Nemo nisi acie consumptus civis. Idem Velleius, Acies Labienum abstulit. Plaut. Curc. Ita me clypeus & machæra iuvent pugnantem in acie. Idem Pseud. sc. 2. a. 2. Hostes vivos rapere ex acie folco. Ovid. 23. Metam.

in quantum Marte feroci, Inque acie valet.

Vell. Acie concurrere. Quint. Acies ut instruenda. { πικρὰ } πικρὰ. ANGL. The fere part of a meye. & quum ad diuicandum paratus est: vel quod acuto ferro, armatus sit: vel certe quod acuta fronte soleat collocari. Virg. Georg. 2.

Et campo stetit agmen aperto Directaque acies.

Et acies quidem instructa his vocabulis vocari solet, Frons, subsidia, cuneus, orbis, globus, alæ, turres, cornu, & quibusdam aliis. Atque interdum pro ipso conflictu & prælio sumitur. Tacit. lib. 20. Prima acie fulsum, victum, vincitumque Romanum. Et lib. 14. Vincendum illa acie, aut cadendum. Ovid. 13. Met.

Post primas acies, id est, prima prælia.

Cæ. lib. 1. bell. civ. Aciem triplicem ducere. Ibid. Acies pro singulis exercitus partibus, ut Acies prima, secunda, tertia. Idem, Acies in re navali. Ibid. Hinc locus proverbio, in acie novacula, ἐπι τῆς ἀκμῆς, hoc est, in summo discrimine. Hom. Iliad. 1.

Νῦν γὰρ δὴ πάλαιον ἐπὶ ξυρῆ ἵσταται ἀκμῆς ἢ μῆλα λυρῆς ἀλεθροῖς ἀγαθῶν, ἢ βίονα.

id est, Nunc etenim cunctis sita res in acie novacula est, Vivantne, an tristi exitio absumentur Achivi. Vide Sophoclem in Antigone.

Tertiò, oculi lumen, γλῶσση κῆρ. ANGL. The sight of the eye. Cic. de Somnio Scipionis. Radiis Solis acies nostra, sensusque vincitur. Idem 2. de Nat. deorum, Acies ipsa, qua cernimus, quæ pupilla vocatur. Per translationem, Acies sumitur pro ingenii perspicacitate. Cic. in C. Antoni. Nónne nobis videtur animus, qui plus cernit & longius, videre se ad meliora proficisci: ille autem cujus obtusior sit acies, non videre? Acies orationis. Plaut. Epid. Orationis aciem contra conferam. Orationis aciem ioco dixit de acutissima atque acerrima oratione. Acies autoritatis: id est, vis autoritatis. Cic. in Caril. 2. Hujus genitivum veteres tam Acie quam Aciei extulerunt. Sallust. lib. 1. Historiarum, referente Gellio, Dubitavit acie pars, pro aciei.

Acila, ἀκίλη, emporium est maritimum Arabiæ, distans (autore Plin. lib. 6. cap. 28. in descriptione navigationis Indiæ) triginta dierum navigatione à Berenice Trogloditarum urbe.

Acilisena, ἀκίλησση, regio est Asiæ, inter Taurum, & Euphratem, de qua Strabo lib. 11.

Aciliorum Romæ nobilis fuit familia, ex qua fuit Acilius ille Glabrio, cui devicto Antiocho statua oblata est aureis bracteis incrustata, ut annotavit Cælius Rhod. lib. 29. cap. 24. Item Acilius prænomine Marcus, quo consulatum gerente cum C. Portio, lacte & sanguine pluisse, autor est Plin. lib. 2. cap. 56. Fuit & Acilius cognomine Buta, cui post amplissimum patrimonium absumptum, inopiam suam confitenti, nihil aliud à Tiberio responsum est, quam illum serò expectatum esse. Vide Suet. in Tiberio.

Acilius, vel habens nasum aquilinum. Pap. ||

Acimero, oppidum ulterioris Hispaniæ, in tractu Celtico, iuxta Lusitaniam in conventu Hispaniæ: de quo Plin. lib. 3. cap. 1.

Acina, ἀκίνα, oppidum est interioris Æthiopiæ, ultra Syenem, cuius meminit Plin. lib. 6. cap. 29.

Acinacis, gladius Persicus. Horatius lib. 2. Carm. Vino & lucernis Medus acinacis, Immane quantum discrepat. Valerius Flac. Insignis manicis, insignis acinace dextra.

Pollux Acinacem esse interpretatur Περσικὸν ἐπιτελιόν π τῶ μνηστῶ σπονηρῶσαι, hoc est, Persicum quendam gladiolum, qui à femore suspendebatur. Herodotus quoque lib. 1. 5. autor est, Pantheam Abradate uxorem, acinace quem habebat, sibi iugulum aperuisse. Suidas verò Acinacem esse ait μετὰ τὸν δόρυ Περσικόν, hoc est, parvam Persarum hastam. In qua etiam sententia Arianus fuisse videtur: omnibus tamen hoc convenit, ut nominativus ἀκίνακῆς offeratur. Unde & apud Lati-

nos Acinaces per secundam vocalem, non Acinacis per tertiam, Iugendum videtur.

Acinari, tricari, in paruo morari. Isid. gloss.

Acinaticum, acidum. Suppl. Antiq.

Acineta, immobilia. Tertull. ||

Acinūs, ἀκίνη, Dioscoridi, herba est tenuibus sicis que furculis, ocymō similis odoratu, sed hirsutior, ex qua coronæ factitantur. Quidam ex vulgo, Sylvestre basilicum vocant, Latini Ocymastrum, quod planè Ocymum imitetur. Plin. lib. 20. cap. 16. hanc herbam & coronarum & ciborum causa ab Ægyptiis feri asserit: & alio nomine Epitretōn vocari, & nunquam florere.

Acinūs, i, masculini generis, & Acinum neutrius, teste Nonio, in uva id dicitur quod vulgus granum appellat. { צרן } charisfan. ἰαξ. GALL. Un grain de raisin. ITAL. Acino, grano d'uva. GERM. Nördlin in den Trauben. HISP. El granillo de razimo. ANGL. A kerneil in grapes, or in other such frutes. Neque solum uvæ, sed hederæ, sambuci, tribuli, mali punici grana, acinorum vocabulo continentur. Acina ebriosa, pro acino. Gell. cap. 2. lib. 7. Atque in hoc à bacca differt (ut Valla vult lib. 4. cap. 28.) quod acini fructus minutiores, arborum fruticumque densius nascuntur; bacca verò dispersius & rarius, ut fructus lauri, oliuæ, corni, loti, lentilci, bacca melius, quam acini dicuntur. Nonnunquam tamen indifferenter ponuntur. Virg. in Gallo.

Sanguineis ebuli baccis, minioque rubentem.

Hoc Acinum, Varro apud Non. Colum. lib. 12. cap. 43. Quo tempore crassa, variæque sint acina. Idem lib. 12. cap. 39. Uvam præcoquam brevi maturam legere, acina arida, & vitiosa rejicere. Ibid. Ubi satis erunt corrugata acina demito. Et Cato lib. 12. Si quæ acina corrupta erunt, expurgato.

Acinacēus, sive Acinatitius, Palladio lib. 1. cap. 6. ἰαξ: ut, Vinum acinacēum, quod ex acinis aqua maceratis expressum est: ita dictum ad differentiam vini factitii. Vlpian. l. si quis vinum, ff. de tritico, vino, vel oleo legato. Acinacēum planè vino continebitur. Huius conficiendi rationem leges apud Cassiodorum lib. 12. var. epist. ad Canonic. Venet. & Plin. lib. 14. cap. 9.

Acinari, tricari, in paruo morari, fortè Aginari. Festus, Agina est, qua inferitur scapus trutina, id est, in quo foramine trutina se vertit. Unde aginatos dicuntur, qui paruo lucro morantur.

Acinosus, a, um, ab Acinus dicitur, quod multos habet acinos. { παρῶδες } GALL. Graineux, plein de grains, raisineux. ITAL. Cosa piena d'acini d'uva. GERM. Das voll korn in ist. HISP. Cosa llena de aquellos granillos: ANGL. Which is full of kernels or grains. ut, Uva acinosa. Dicitur etiam de aliis plantis, quæ semen habent ita dispositum, ut in uva acini. Plin. lib. 12. cap. 13. Afari semen acinosum, saporis calidi ac vinosi. Idem lib. 14. cap. 3. Columbinæ uvæ acinosissimæ.

Acipensēs, & Acipensis apud antiquos piscium nobilissimus est habitus, qui unus omnium squamis ad os versis contra aquam nando meat. Hunc Plin. lib. 9. cap. 17. testatur suo sæculo nullo fuisse in honore, quod semirari ait, quum esset rarissimus. A quibusdam, eodem Plinio teste, Ellops, ἑλωψ, vocatus est. Alii Callionymon, alii Anthiam, nonnulli etiam Callichthyn appellavere. Huic olim tantus habebatur honos, ut à coronatis ministris cum tibiis in convivium soleret inferri: ut in Saturn. testatur Macro. lib. 3. cap. 16. De hoc pisce extat distichon Martial. lib. 3. in Xenis,

Ad pallatinas acipensem mittite mensas, Ambrosias ornent munera rata dapes.

Aciris, ἀκίρας, fluvius est in ea Italiæ parte, quæ olim Græcia magna dicta est, iuxta Heracleam & Metapontum. Plin. lib. 3. c. 5.

Acis, ἀκίς, fluvius Siciliæ, ex Ætna procedens: ex cujus ripis fertur Polyphemus saxum in Vlyllem iam fugientem eiecisse. Acis, insula una ex Cycladibus. Plin. lib. 4. c. 12. Acis etiam adolescentis Siculi nomen fuit, Fauni & Simæthidis filii, qui quum Galatheam Nympham adamaret, à Polyphemo rivale suo est occisus, & deinde in fontem sui nominis mutatus. Vide Ovid. 3. Metamorph.

Acifularius, lapicida. Suppl. ||

Acitani, ἀκίτανι, Hispana gens, simulacrum Martis radiis ornatum maxima religione colens, quem Necyn, id est, Martem vocant. Macro. Saturn. lib. 1. Vide Strab. lib. 4. initio.

Acitavones, Plin. lib. 3. cap. 20. numerat inter populos Alpinos.

Acithius, ἀκίθιος, fluvius est Siciliæ, non procul à Lilybeo promontorio, in mare influens. Autor Ptolomæus.

Acito, agito. Propter cognationem & affinitatem inter se literæ c, & g, commutabantur. Fest.

Aclassis, tunica ab humeris non confuta. Festus.

Acclerūs, ex hæres, qui hæreditate privatus est, ἀκλήρως, quasi ἀπὸ κλήρου. ITAL. Desheredato. GALL. Desherité. GERM. Enterbt. HISP. Desheredado. ANGL. Disherted. Hoc est, sine sorte, parte, vel hæreditate. Bud. in Comment. lingua Græca.

Acleti, ἀκλήτι, adverb. Græcum, quasi dicat, citra vocationem, citra invitationem. Proverbi loco dicitur quoties invocatus quis accedit ad convivium, quod & amici cœniperæ faciunt. Hermol. Plin. lib. 35. cap. 11.

Acclidēs, ἀκλίδες, sunt tela quædam antiqua aded, ut nusquam memorentur in bello. Legitur tamen quod sint clavæ quædam breves eminentibus hinc & hinc acuminibus quibusdam, quæ ita in hostem iaciuntur religatæ loro, vel lino, ut peractis vulneribus, possent redire. Virg. lib. 7.

teretes sunt acilides illis

Tela: sed hac lento mos est aptare flagello.

Acmatifca, seu homotona febris, ἀκμαστικὴ πυρετός, febris ab initio ad finem usque similis. Epacmastica, sensim invalescens, sive quæ continuo crescendo procedit. Paracmastica, quæ decrescendo remittitur. Galen.

Acmata, Arabiæ regio, Steph.

Acme, ἀκμή. Vox Græca est, Galeno familiaris, quam Theodorus Gaza modò vigorem, modò florem ætatis interpretatur. Est etiam mulieris nomen, apud Catullum.

Acmoda, ἀκμόδα. Septem sunt insulae post Hyberniam, non procul ab Orcadibus. Vide Plin. lib. 4. cap. 16.

Acmonia ἀκμόνια. Stephano urbs est Phrygiae in conventu Synnatico: cujus meminerunt Ptolom. & Steph.

Acmonienſes, ſive ut apud Plin. Nat. hiſt. lib. 5. cap. 25. legitur, Acmonienſes: ἀκμόνιοι. Stephano populi ſunt Acmoniae urbis.

Acmon. ἀκμόν. Latine incus. GERM. Ein Amboſ. ANGL. An anvil. } unde Pyracmon unus fuit ex Vulcani famulis; quod a calenti incude nunquam diſcederet. Virg. 8. Aeneid.

Brontesque, Steropesque, & nudus membra Pyracmon.

Acmonides, ἀκμόνιδης, inter Vulcani miniſtros numeratur: dictus δὲ ἀκμόνιος, hoc eſt ab incude.

Acnotheton, ἀκνοθητόν, truncus ille, qui impositam ſuſtinet incudem.

Acna, menſurae genus, quo rura antiqui metiebantur, ut tradunt rei ruſticae ſcriptores.

Acetes, ἀκίτης, apud Ovid. lib. 3. Metamorph. naucae pauperis nomen eſt, quod & ipſum vocis compositio indicat: ἀκίτις enim apud Graecos ſonat, ſine cubili.

Aceton, ἀκίτων, a Plinio lib. 11. cap. 15. optimum mellis genus appellatur, quod per ſe manat: quodque nihil habeat retrimenti, aut ſedimenti admixtum. Dictum ἀκίτων, quaſi ſine cubili. Nam ſedimentum in vino, aliſque rebus liquidis, ruſticorum nonnulli etiam hodie vocant cubile.

Acolaſtus, ἀκολαſτος, prodigus, intemperans, immoderatus, laſcivus, libidinoſus, inſanis, immoderatus. Gell. lib. 19. cap. 2. negat Latine verti poſſe: ſonat ad verbum, impunitus, vel incoercitus, ut ſit qui cupiditates non puniat, veluti injecto freno, ab a privativa particula, & κολαζω, emendo, corrigo, caſtigo, coercere. Nec ſolum de hominibus, verum etiam de rebus dicitur, ut ἀκολαſτος γλάριος, lingua inſanis. Acolastus homo, homo nihili, neque rei, neque frugis bonae. Gell. lib. 7. cap. 11. Budaeus in Comment. proterum proprie ſignificare putat, & qui ſibi circa libidines temperare non poteſt. Unde Acolasti dici poſſunt, quos Latine genecones, vel decoctores vocamus.

Acolitanum, ἀκολιτανός, oppidum liberum eſt in Africa proprie dicta, ab ea parte, qua tractum Cyrenaicum ſpectat. Vide Plin. lib. 5. cap. 8.

|| Acolor, mus. Pap. ||

Acolyti, ἀκολυτιοί. Dicti ſunt qui nullis minis ab inſtituto poterant revocari. Unde Stoici acolyti dicti ſunt, qui turpe putabant mutare ſententiam. Inde Acolyti in Eccleſia olim dicebantur ſacerdotum adminiſtri, quaſi comites: inter inferiores ordines in canone enumerantur.

|| Acoluthia, ordo, ſequentia. ||

Acolumbus, ἀκόλυθος. Latine Conſequens dicitur, δὲ ἀκόλυθος, id eſt, a ſequendo.

Acone, ἀκόνη, { ἰνῶν miſceaz. ἀκόνη. GALL. Queux à aiguifer. ITAL. Cota. GERM. Harte ſtein oder ſchrofen. HISP. Piedra para aſlar herra- mientas. ANGL. whyt ſtone. } Latine cotem ſonat, vel cautem. Eſt etiam Acone, ut apud Plinium legitur, ſive ut eſt apud Stephanum, Aconae, ἀκόναι, nomen oppiduli, vel portus Mariandinorum, non procul ab Heraclea Pontica, ubi magna in copia provenit aconitum, quod (ut quibuſdam placet) ab hoc loco nomen accepit. Plin. lib. 6. cap. 1. Portus Acone, veneno aconito ditus.

Aconiti, ἀκόνιτι. Latine idem ſonat quod ſine pulvere, hoc eſt, citra negotium & laborem. Quod eleganter expreſſit Horat. 1. Epiſt. Sine pulvere. Quae ſit condicio vilis ſine pulvere palma. Plin. lib. 35. c. 11. Alcimachus inquit Dioxiſſimus, qui Pancratio Olympiae citra pulveris iactum (quod vocat Aconiti) vicit. Aconiti Nemaea, proverbii loco dicitur de eo, qui ſine ſudore victor evadit: ab athletis ſumptum, qui pulverem inſpergebant corporibus, ut ſe facilius comprehendere poſſent. Ovid. lib. 9. Metamorph. Eadem forma dicimus ἀκόνιτι, ſine ſudore: & ἀκόνιτι, ſine ſanguine.

Aconitum, ἀκόνιτον. GALL. Reagal Aconit. ITAL. Aconito, Napello. GERM. Wolfsmilch / wolffſtraut. HISP. Contella. } Herba, quae Cerberi ſpumam conſperſa, venenum efficaciffimum contraxit, quo tempore cum Hercules ab inferis traxit. Dictum Aconitum, δὲ ἀκόνιτι, hoc eſt, a cote, ſeu caute. Ovid. Metamorph.

Qua quia naſcuntur dura vivacia caute, Mortales Aconita vocant.

Sunt quae Aconite, ſeu oppidi Mariandinorum deducant, juxta Heracleam Ponticam, ubi copioſiſſime provenit. Illinc enim non longe abeſt Acheruſia ſpecus, per quam Hercules Cerberum ad ſuperos fertur pertraxiſſe. Alii Aconitum dictum putant, quod ἀκόνιτι, hoc eſt, ſine pulvere, aut terra proveniat. Plin. lib. 27. cap. 3. Naſcitur Aconitum in nudis caſtibus, quas Aconas vocant. Et ideo Aconitum quidam dixere, quod nullo, ne pulvere quidem nutriente proveniat. Alii δὲ ἀκόνιτις derivant, quod eſt accelero, quia mortem acceleraſt. Alii, quoniam vis eadem in morte eſſet, quae cotibus ad ferri aciem deterendam, ſtatimque admota velocitas ſentiretur. Haec Plin. Alio nomine dicitur Pardalianches, παραλιανής, quod pantherae co guſtato ſtatim ſtrangulantur.

|| Aconomintus, qui nulli communicat. Pap. ||

Aconteus, ἀκόντιος, venator egregius, ut docet Statius lib. 7. Thebaid.

— donec flammatus Acontens.

Strage virum, cui fama ſeras proferere virtus.

Acontiae, ἀκόντιαι. GALL. Cometes. ITAL. Cometa. GERM. Ein Comet wie ein ſtejn. HISP. Cometas del cielo. ANGL. Cometes ſtarres ſo called. } Sunt ſtellae crinitae, ſeu impreſſiones: dictae δὲ ἀκόντιαι, hoc eſt, a iaculo: quia (ut Plin. ſcribit lib. 2. cap. 25.) iaculi modo vibrantur ocyſſimo volatu. Ex his quaſdam breviores, & in micro- nem ſtagiſſatas, Xiphias vocare, quae ſunt omnium pallidiſſimae, & quodam gladii nitore ſine radiis.

Acontia, ἀκόντια. Serpentes quidam duorum cubitorum magnitudine, figura circa caput craſſa, paulatim in tenuem abeunte, colore viridi, alio minutis quibuſdam maculis conſperſa, quae quandam granorum milii ſimilitudinem repraeſentant. Unde & Cenchrades, κενχρίδες, & a Latinis nonnullis Miliaria vocantur. Acontia autem ἀκόντια, & ἀκόντιοι,

hoc eſt, a ſimilitudine iaculi. Mira enim celeritate progrediuntur, non flexuofis ſpiris, ut reliqui ſerpentes, ſed recto quodam tramite ſeſe quodammodo eiaculantes. De his Aetius lib. 13. cap. 27. & Lucretius lib. 9. Vide infra in dictione Cenchrades.

Acontio, ἀκόντιον, oppidum eſt Arcadiae, nomen habens ab Acontio Lycionis filio. De hoc Steph.

Acontius, ἀκόντιος, Bœotiae mons eſt, teſte Plinio lib. 4. cap. 7.

Acontius, ἀκόντιος. Adoleſcentis nomen eſt ex Cea Corycii maris inſula oriundi, qui quum in Dianae templo Cydippen conſpexiſſet, eius amore captus, devovit ad pedes eius malum huiusmodi carmine inſcriptum, Me tibi nupturam (felix eat omen) Aconti, Iuro quam colimus, numina magna Dea. Poſtea a patre alteri deſponſa, quum periculoſiſſima febre eſſet correpta, rata perjurium morbi ſui cauſam eſſe, maluit Acontio nubere, quam Dianae iram ulterius experiri. Extant hac de re duae Ovidii epiſtole, una Cydippes, Acontii altera.

Acopa, Medicamenta laſſitudines & fatigationes levantia, imposito ex re vocabulo ἀκοπα, confortativa. Plin. lib. 29. cap. 3. Ad omniaque quae acopis curantur, unguentumque pariter & medicamentum eſt.

Acopis, gemma nitro ſimilis, pumicoſa, aureis guttis ſtellata, cum qua oleum ſubſervectum perunctis laſſitudinem ſolvit, ἀκοπις. Plin. lib. 37. cap. 10.

Acopus, ἀκοπος. Dioſcoridi herba eſt frutiſoſa, gravi odore, flore ho- leris: quae & Anagyros vocatur a Plinio; a Dioſcoride etiam Anagyris, ἀνάγυρις. Vulgus ob odoris gravitatem Lignum foetidum appellat. Huius ſemen, quod in oblongis corniculis habet, commanducatum vomitiones ciet. Unde factus eſt locus proverbio, ἀνάγυρις κούει, Anagyrim movere, quo utimur in eos, qui obſtura ſibi commovent.

Acor, vide Acoo.

Acorna, herba eſt ex genere acanacearum, ſpinam habens pro folio, vernaculo cneco ſimilis, colore tamen rufo, ſuccum pinguem & ſanguineum fundens, ἀκορνά. De hac Plin. lib. 20. cap. 16.

Acorum, ἀκορον Dioſcoridi. GALL. Galange. ITAL. & HISP. Acoro. } Plinio Acoros, herba eſt folia habens Iridis, radicelique illi non abſimiles, guſtu acres, odore non ingratis, eaſque complicatas, nec in rectum, ſed in obliquum actas. Eſtque verus acorus Galanga craſſa, teſte Amato Luſitano in Dioſcor. qui Galeni, & Plinii, & Dioſcoridis de eo locus optime conciliavit. Alii volunt eſſe Calamum aromaticum officinarum, non vero Galangam, ſed earundem acorum, βύτρονον Theophrasti, & Careta Virgilii. Vide Carex. Galangam vero eſſe ſpeciem Cyperi Babylonicum cenſent.

Acosmus, idem eſt quod inornatus, ἀκοσμος. Nam κοσμος, apud Graecos ornatum, vel ornamentum ſignificat. Lucr. lib. 4. hac voce utitur, ſed Graece ſcripta.

Acquiesco, rei alicui quietis & otii gratia innotor. { ἄκουσθαι, ἄκουσθαι, ἄκουσθαι, ἄκουσθαι. GALL. Se reposer. ITAL. Riposarsi, Acquetarsi. GERM. Ruſſ einer ſach bes ruhen. HISP. Deſcanſar o ſentir con otro. ANGL. To reſt. } Seneca, nihilo miſerior ero, ſi laſſa cervix mea in manipulo ferri acquieſcat. Nonnunquam accipitur pro ſimplici ſuo quiete, & legens tua. Ibid. Cic. Attic. lib. 7. Acquieſco enim, & ad te ſcribens, & legens tua. Ibid. Vitandi caloris cauſa Lanuvii tres horas acquieveram. Interdum tranſumitur Acquieſcere pro eo quod eſt, cum animi tranquillitate voluptateque in re aliqua verſari. Ibidem: Nulla eſt reſpublica quae me delectet, aut in qua acquieſcam. Senec. de conſol. ad Polyb. Multos habes, in quibus acquieſcas. Idem Gell. cap. 3. lib. 5. Petiit ut acquieſceret, i. paululum conſiſteret. Plaut. Aſin. ſc. 2. a. 2. Placide unumquidque rogitat, ut acquieſcam. Non vides me anhelitum ducere. Nonnunquam etiam pro eo quod eſt in re aliqua quietem ſuam & ſpem repositam habere. Idem de Amicit. Libenter enim ſenes in adoleſcentulum charitate acquieſcimus. Acquieſcere rei alicui, pro aliqua in re. Senec. epiſt. lib. 14. Ut meliora tibi proponas, & acquieſcas ſpei blandae. Senec. de Conſol. ad Polyb. Acquieſcerem praeteritis. Suet. in Tyber. c. 31. Acquieſcere honori. Ibid. cap. 56. Conſpectoribus Graeculis acquieſcebat.

Acquiro. Quæro, comparo, adipiſcor, conſequeror: ab Ad, & quæro. { ἄκουσθαι, ἄκουσθαι, ἄκουσθαι, ἄκουσθαι. GALL. Acquerir. ITAL. Acquistare. GERM. Erlangen / vbertommen. HISP. Alcanſar lo deſſeado. ANGL. To purchaſſe. } Cic. de Amic. Semper aliqui acquirendi ſunt, quos diligamus, & a quibus diligamur. De malis etiam rebus dicitur: ut, Acquirere inimicitias. Plaut. in Milit. ſc. 3. a. 2. Quis eſt qui inimicitias ſibi magis acquirat, quam tu? Interdum Acquiri, pro Augeri, vel conciliari. Plin. lib. 15. cap. 17. Quo genere & vino odorem acquiri putant.

Acra, vicus eſt Panticapenſis agri, ad oſtium Mæotidis, 70. ſtadium freto a Corocondamo oppoſita ſibi urbe diſcretus, ἀκρά. Eſt & Acra cognomento Iapygia, promontorium extremum Salentinorum, quo quam longiſſime, ut inquit Plin. lib. 3. cap. 11. in mare excurrit Italia: Iapygiae cognominis diſcriminis gratia additum eſt. Nam Graeci quaelibet promontoria Acras, ἀκρας, vocant. Unde & pleraque urbes in promontoriis ſitae, Acræ appellatur. Vide Stephanum, qui decem huius nominis urbes enumerat.

Acrabathena, una eſt ex decem Iudaeae toparchiis, ἀκραβαθηνά. Vide Plin. lib. 5. c. 14.

Acradina, vel potiùs Achradina, Stephano ἀκράδινα, vide ſuprà Achradina, & infra in dictione Syracuſa.

Acrae Iuno, ἄκρα ἡ ἀκράια, dicta fuit a Corinthiis, quod ἐν ἀκράια, hoc eſt in promontorio quodam inter Lechaum & Agas, non procul a Corintho coleretur: ubi & vetuſtum eius exſtabat oraculum. Strab. lib. 8.

Acræpala, ἀκράειπάλαι, ab Hippocrate dicuntur ea omnia, quae crapulae obſtitunt, quemadmodum Adipſa, ἀδίψα, quae ſitim prohibent. Inter Acræpala numerantur amygdalae amariores.

Acraphia, ἀκράφια, urbs eſt Bœotiae, quae ab Homero Arne vocatur, dicta Acraphia, ab Acraphæo Apollinis filio, ut Stephano placet.

Acragas,

Acragas, Nobilis artificis nomen est, qui in auro argentoque cælando plurimum præstitit: cuius etiam Plinii ætate Rhodi in templo Liberi patris opera quædam extabant, Bacchæ scilicet & Centauri in scyphis cælati, *ἀκράγας*. Vide Plin. lib. 33. cap. 12. ¶ Est item Acragas, *ἀκράγας*, Stephano mons Siciliæ, non procul à Pachyno promontorio, cum oppido eiusdem nominis, quod à Latinis Agrigentum dicitur, teste Plin. lib. 3. cap. 8. Virg. *Æneid.*

Arduus inde Acragas ostentat maxima longè Mœnia.

Stephanus existimat hanc urbem, ut pleraque in Sicilia, à præterlabente fluvio nomen accepisse. Alii ab Acragante Iovis & Asteropes filio dictam putant. Quatuor præterea alias hujus nominis urbes commemorat Stephanus, quarum primam in Thracia ponit, alteram in Eubœa, tertiam in Cypro, quartam in Ætolia. Scribitur & Acragas per quintam consonantem in secunda syllaba. Hinc deducitur gentile Acragantinus, *ἀκράγαντινος*. Lucret. lib. 1. Quorum Acragantinus cum primis Empedocles est. Hos Latini vocant Agrigentinos.

Acrotōchōnēs, *ἀκροτόχωνες*. Dicti sunt homines vinosi, & meraciùs bibentes: quasi dicas, vini meri pocula: *ἀκρατόν* enim merum est; *κώχωνες* autem inter pocula numerantur. Vide Cæl. lib. 27. cap. 27.

Acrotōphōrum. *ἄκροτοφρον*. *אַשכּיִשְׁחָב*. *ἀκροτοφρόν*. GALL. *Cruche, coquemart, broc*. ITAL. *Orciuolo*. GERM. *Ein tübel, oder trug*. HISP. *El arcaduz, para sacar vino*. ANGL. *A pitcher or pots for watter*. ¶ Urceolus Latine dicitur. Cic. 3. de Fin. Et tamen puto concedi nobis oportere, ut Græco verbo utamur, siquando minus occurreret Latinum, ne hoc ephippiis & acratophoris potius quam *ἀκροτόφρον*, & *ἀκρατόφρον* concedatur.

¶ Acratophorus, merum ferens. ¶

Acratus, *ἀκράτος*, Bacchantium Genius qui Athenis spectabatur, cui os duntaxat extra parietem extabat. Autor Paulanias in *Attic.*

Acravisci, *ἀκραϊσίοι*, populi sunt Pannoniæ inferioris, iuxta Discos: de quibus Plin. lib. 3. cap. 25.

Acredo, inis, idem quod acrimonia, & acritudo. Vide *Acer*.

Acredulū. *ἀκροδύλον*. GALL. *Rosignol*. ITAL. *Rosignuolo*. GERM. *Ein nachtigall*. HISP. *Ruyseñor*. ANGL. *A woodlark*. ¶ Putatur Luscinia avis, sive (ut aliis placet) avis illa quam vulgò *Ravatium* vocamus. Cic. de *Divin. ex Arato*, Et matutinis Acredula vocibus instat: Instat, & assiduas vocum jacit ore querelas, Cum primùm gelidos rores aurora remittit.

¶ Acrementum, omphacium. Onom. Med. ¶

Acrenses, *ἀκραινοί*, populi sunt Siciliæ, stipendiarii Romanorum, non procul ab Acesta oppido, de quibus Plin. lib. 3. cap. 8.

Actia, *ἀκτία*, oppidum est Hispaniæ in conventu Hispalensi: de quo Plin. lib. 3. cap. 1. Item alterum in Peloponneso, ad ostium Eurotæ fluvii in sinu Laconico: de quo Ptolomæus.

Acribodicæi, *ἀκριβοδικαίοι*, teste Budæo, ab Aristotele appellantur Iurisconsulti, qui neglecta æquitate, summo iure, hoc est, verbis ipsis nituntur, sic dicti, quod nimium exactè legis rigorem, quem vocant, observarent. Et strictum illud ius Acribodicæon, *ἀκριβοδικαίων*, appellatur.

Acriphagi, *ἀκροφάγοι*, populi sunt inter Æthiopes, veloces cursu, vita verò aded brevī, ut annosissimus quadragesimum annum non excedat: solis ferè locustis victitant, à quibus & nomen invenerunt. Nam Acridas, *ἀκρίδας*, Græci dicunt, quas nos Locustas. Vide plura de his apud Diod. Siculum lib. 4. cap. 3. Et Matthæus Ioannem Baptistam refert locustis usum, cap. 3.

Acrifolium, arbutula est, quæ à Macrobio inter arbores infelices numeratur, *λωτός*. Creditur eadem esse, quæ Lotos alio nomine, à Gallis autem, *Alysa*, vel *Alyserum*, *Alyster*. Vide Ruellium.

Acrilla, *ἀκρίλλα*, oppidum est Siciliæ, non procul à Syracusis: cuius incolæ dicuntur Acrillæi, *ἀκρίλλαιοι*. Vide Steph.

Acrimoniâ, vide *Acer* adjectivum.

Acro, onis, Locrus, Philosophus fuit Pythagoricus, cuius meminit Cic. lib. 3. de *Finib.*

Acris, *ἀκρίς*, locusta. ¶

Acrisia, *ἀκρυσία*, est absentia iudicii & rationis. Bud. in *Commentariis*.

Acrisius, *ἀκρίσιος*, filius fuit Abantis, & pater Danaës, qui Præto fratris in regnum Argivorum successit. Hic cum oraculo monitus esset, fore ut à nepote vita exueretur, filiam suam unicam munitissimæ turri inclusit, eo consilio, ut perpetua virginitate damnata, omni qui à posteritate impendere videbatur, metu solveretur. At Iupiter Danaës amore captus in speciem imbris aurei se transtormavit, & per impluvium in puellæ gremium descendit, vorique compos factus ex ea Perseum genuit. Quod ubi Acrisius animadvertit, filiam unâ cum infantulo recens nato in arcam impositam, in mare abiecit: quæ ad litus Apulum appulsa, & à piscatoribus excepta, ad Pilumnium regem deducta est: qui & forma eius & genere adductus, eam sibi uxorem delegit. Porro Perseus simul ac adolevit, adversus Gorgonas expeditione suscepta victor evasit: nec ita multò post Argos venit, laxificum Medusæ caput ferens: in quod quum fortè Acrisius incidisset, in lapidem tranmutatus est. Hæc ex Ovidio & aliis. Fuit & Acrisius alter Vlyssis avus paternus, quem alii Acrefium legunt apud Ovidium *Metamorphoseos* lib. 13. ¶ Verba Ovidii sunt:
Nam mihi Laertes pater est, Acrisius illi, [al. Arceusius.] Iuppiter huic.

Acristōnēs, a, um, adjectivum, *ἀκρίστονός*. Virgil. 7. *Æneid.*
— hanc dicitur urbem Acristioneis Danaë fundasse colonis.

Acristionides, Acristionidæ, Patronymicum mascul. gen. *ἀκρίστονιδής*, Perseus Acrisii ex Danaë nepos. Ovid. 4. *Metamorph.*

Vertit in hunc Harpen madefactam cada Medusa Acristionides, adigitque in pectus.

Acristione, *ἀκρίστον*, patronymicum foem. ab Acristio deductum, quo significabatur Danaë filia Acrisii, & Persei mater.

Acritas, Acritudo, Acriter. Vide *Acer* adjectivum.

Acritas, Peloponnesi promontorium iuxta Malæam & Tænarum. Autor Pompon. Mela lib. 2. & Plin. 4. 5. & 13.

Acroamata, *ἀκροαματῶν* Græci auditiones, sive auscultationes vocant: *ἀκροῶν*, enim audire est, seu Auscultare. Aristoteles Acroamata nominavit commentationes suas, quas auditoribus tradebat, in quibus Philosophia remotior, subtiliorque agitabatur. Huic disciplinæ, quæ Acroamatice dicitur, tempus dabat in Lycco gymnasio matutino. Vide Plutarch. in *Alex. & Gell. cap. 4. lib. 20.* Alii appellant Acroamata, festivas recitationes, ludicrasque narrationes. Quod significat Cic. *Ver. 6.* Hic quasi festivum acroama, ne sine corollario de convivio discederet, ibidem convivis inspectantibus, emblemata avellenda curavit. Et Suet. c. 47. de *Augusto* scribit, Acroamata, hoc est, narrationes recitationesque ludicras & mimicas ab Augusto interponi solere convivis, ad conviçtores oblectandos. Lampridius accipere videtur pro ipsis hominibus acroamata recitantibus, quum ait in Alexandro, Alexandrum nanos & nanas, & moriones, & vocales exoletos, & omnia acroamata, & pantomimos populo donasse. Similiter Plin. in *Epist.* Interdum, inquit, audiebam acroamata, interdum iucundissimis sermonibus non ducebatur.

Acroamā, mos erat apud veteres, qui hodie nullus est, ut in fabulis agendis actionem histrionum musica symphonia commendaret. Unde illud: Tibiis dextris & sinistris, aut paribus & imparibus, aut Serranis & Phrygiis. Erat igitur in voce histrionum actio, erat in musica symphonia, quod Acroama dicebatur: inde scilicet, quod fabulæ pars auribus perciperetur, & auditio quædam esset, animum leniente musico concentu, sicut illa quæ ad actionem histrionum pertinebat, spectantium oculos oblectabat. Atque hanc fuisse Acroamatis significationem, loci demonstrant quos in antiquorum scriptis observavimus. Nam in oratione pro *Archia*, distinxit Orator inter Acroama & vocem, id est, cum qui fidibus, & eum qui voce caneret: Cum (inquit) ab eo quaeretur, quod Acroama, aut cujus vocem libentissimè audiret? Respondit, eius à quo virtus optimè predicaretur. Et in *Verrem*: Acroama pro homine potius quam pro re, planè constat esse usurpatum. Sunt enim hæc verba: Hic quasi festivum acroama, ne sine corollario discederet, emblemata avellenda curavit. Sed nusquam apertius quam apud Macrobiū quid Acroama sit, intelligitur. Saturn. lib. 11. inquit: Delectatus inter cœnam erat Augustus pueris symphonicis Turionii Flacci mangonis, atque eos frumento donaverat, cum in alia acroamata fuisset liberalis nummis, eisdemque postea Turionius æquè inter cœnam quaerenti Casari sic excusavit: Ad moles sunt. In oratione autem pro Sextio, de P. Clodio: Ipse ille maximè Ludius, non solùm spectator, sed actor & acroama. Quod ideo dixit Cicero, quia Clodius utrumque munus, & histrionis, & musici obiret.

Acroamaticus, a, um: idem quod Auscultatorius, *ἀκροαματικός*. Aristoteles in epistola quadam ad Alexandrum, logos acroamaticos appellat libros de recondita Peripateticorum disciplina editos. Gell. lib. 20. cap. 4.

¶ Acroasis, *ἀκροασις*, auditio, auditorium. Varro. Cic. ad *Att.* Ejus litteras vel in acroasi audebam legere.

Acroaticus, a, um, *ἀκροατικός*, idem quod Acroamaticus.

Acroathon, *ἀκροάθων*. Oppidum est Thraciæ, in vertice montis, qui Athos dicitur; situm; unde & nomen habet. Pomponius Mela lib. 2.

¶ Acrobaticum, machina scanforia, portatilis ad dealbandos muros, &c. Vitruv. ¶

Acroceraunii, orum, vel Acroceraunii montes, *ἀκροκεραύνια*. Montes sunt in fronte Epiri, Ionium mare ab Adriatico dirimentes, ita dicti quod propter immensam altitudinem vertices habeant fulminibus maximè obnoxios, *ἀκρον* enim verticem significat, & *κεραυνός* fulmen. Horat. lib. 1. *Carm. ad Virg.*

*Qui sicis oculis monstra natantia,
Qui vidit mare turgidum, &
Infames scopulos Acroceraunia.*

Plin. lib. 3. cap. 23. Inde initium Epiri, montes Acroceraunii. Idem in *proœmio* lib. 4. Item *eiusdem libri* cap. 1. Non defuerunt qui & iuxta Armeniam montes Acroceraunios collocarent: verum illi nominis vicinitate lapsi sunt. Siquidem illi Ceraunii montes appellantur, non Acroceraunii: de quibus vide Plin. lib. 5. cap. 27. & *infra suo loco.*

Acroceraunium, *ἀκροκεραύνιον*, est primum Epiri promontorium, eaque Acrocerauniorum montium pars, quæ mari imminens secundum Europæ sinum à tertio, hoc est, Adriaticum mare ab Ionio dividit: distatque à Lacinio, extremo Italiæ promontorio 75000. pas. Vide Plin. lib. 3. cap. 11. & 29.

¶ Acrocheria, ligatura articularum. Pap. ¶

Acrochiristæ, Athletæ, qui summis manibus depugnant inter sese.

¶ Acrochiron, summa manus. Onom. M.

Acrocolia, trunculi, extrema membrorum, & edulia ex trunculis. Item à pomis. Poll.

Acrochordon, *ἀκροχόρδων*. *אַקרוֹכּוֹרְדוֹן*. GALL. *Verruë, cor*. ITAL. *Porro che nasce per le mani, bruchio*. GERM. *Wargen die vnden auff der haut also klein seind wie ein saittlin*. HISP. *Vn genero de verruga que duele*. ANGL. *A wart*. ¶ Tubercula sunt in cute excrescentia, dura, & exigua, ima sui parte aded angusta, ut veluti chordarum nexu summa in cute suspendi videantur: unde & nomen habent. A quibusdam Verruæ pensiles appellantur. Vide Galenum *Methodi* lib. 2. cap. 11. & Manard. *epist. lib. 7.*

Acrocōmæ, *ἀκροκόμει*. Populi sunt Thraciæ, à capillorum longitudine dicti, quod antias in fronte mulierum more demissas gestarent. Autor Homerus. ¶ Sed apud eum *ἀκροκόμεις* appellari *ἰσθητικὸς* Thracæ, satis constat: idque non quod antias in fronte demissas gestarent, sed quod in summo capite capillos alerent: i. e. *τῶ ἀκροῦ τῆ κεφαλῆς*. Vide Eustath. & Herod.

¶ Acrocōmia, brachii prominens summitas. Onom. M.

Acrocōmus, longas habens comas anteriores. Opisthocōmus, posteriores. Rhod. ¶

Acrocorinthus, *ἀκροκόρινθος*, mons Peloponnesi, inter duo maria, Ægeum scilicet, & Ionium, stadiorum trium & dimidiati altitudine ad perpendicularum, sub cuius radice in plano instar mensæ, iacet oppidum

pidum Corinthus. Strabo *lib. 8.* autor est, montem hunc mœnibus ita fuisse circumdatum, ut arcis usum præberet: quod fit, ut minimè mirum videri debeat, Acrocorinthum à Plinio arcem appellari, quem Strabo montem vocat. *Plin. lib. 4. cap. 4.* Medio hoc intervallo, quod Isthmi appellavimus, applicata colli habitat colonia Corinthus, antea Ephya dicta, sexagenis ab utroque litore stadiis, à summa sua arce, quæ vocatur Acrocorinthus, in qua fons est Pyrrhene.

Acrocorium, Bulbi species est. *Plin. lib. 19. cap. 5.* ἀκροκόριον.

Acrodrya, Caius hoc nomine omnem fructum arborum significari dixit: propriè tamen Acrodrya vocantur fructus arborum, qui lignosos cortices habent, quales sunt castanæ, glandes, amygdalæ, iuglandes, & similes, ἀκρόδρυα. Quod genus appellatur Nucum, apud Latinos continetur. Et contra, Opera dicuntur quæ molli sunt putamine, ἀκρόδρυα. Vide Ruellium *lib. 1. c. 97.* & Budæum.

Acrolemia, cubiti summitates. Item retiorum pars superflua, fimbria illorum. Poll.

Acrolissus, ἀκρόλιος, arx est in colle supra Lissum Illyrici urbem, cuius meminit Strabo *lib. 7.*

Acrolithum, summum saxum, statua, summus lapis. Vitruv.

Acrolochas, ἀκρολοχίας. Promontorium est Ægypti ad Pharon. Strabo *lib. 17.*

Acromium, ἀκρόμιον, ἀκρον ὄμιον, i. e. humeri summitas, ubi cum scapulis humeri committuntur.

Acromphalum, ἀκρόμφολλον, ἀκρον ὄμφαλον, umbilici medium: ||

Acron, ἀκρον. Fuit Ceniensium rex eo nomine, quem Romulus singulari certamine vicit, ejusque arma Iovi Feretrio dedicavit. ¶ Acron præterea medicus Agrigentinus fuit, qui Athenis unà cum Empedocle philosophatus est. Antiquior fuit Hippocrate. Scripsit lingua Dorica de victu salubri librum unum, autore Suida. Vide Laërtium in *Empedocle*. ¶ Acron item fuit nobilis Grammaticus, qui Horatium poetam editis commentariis enarravit.

Acronius lacus; ἀκρωνία λίμνη, olim dictus, qui aliis nominibus & Podamicus, & Brigantinus nuncupatur. Hodie à Constantia urbe imminente, Constantiensis dicitur. Pomp. Mel. *lib. 3.* Rhenus ab Alpibus decidens propriè à capite duos lacus efficit, Venetum, & Acronium.

Acroomeni, auscultantes, Pœnitentium ordines in Ecclesia Orientali. Lex. gr. ||

Acronyctæ, ἀκρονύκται, stellæ vespertino tempore orientes, quum sol vergit ad Occasum. Nam ἀκρόνυξ à Græcis dicitur, quod nos Crepusculum vespertinum vocamus. Vide Cæli. Rhod. *lib. 21. cap. 5.*

Acrophysum, ἀκροφύσιον, ἀκρος φύσις, extrema follis pars, quæ fornicis, aut fusorii infundibuli ori inferitur: rostrum follis, spiramentum, vox Thucydidis. ||

Acropolis; Arx dicitur supra oppidum in edito loco sita, cujusmodi olim Athenæ habuerunt, Minervæ delubro insignem; ἀκρόπολις.

Acropsilum, in summo glabrum. Hipp.

Acrorei, urbs Triphylia. Steph.

Acrostichis, dis, dicitur quum primis aliquot versuum literis nomen alicujus, vel alia quævis dictio, aut oratio exprimitur, ἀκρόστιχος. In hoc genere Plautus luit aliquot argumenta Comædiarum, quæ primis literis fabulæ nomen indicant. Sic Cic. *de Divinat.* citat Acrostichia Sibyllæ, quæ adhuc in libris Sibyllinis extant. Cæli. Rhod. *Antiq. lect. lib. 13. cap. 39.*

Acrostolia, orum, ἀκροστολία, sunt extremæ partes navis, quæ facile evellebantur, quum collibitum fuerat, ut constat ex Diodoro Siculo *lib. 20.* Latini (ut putat Baysius) rostra vocant, & si quæ similia. Erat autem in more positum apud antiquos, ornari naves victrices acrostoliis captivarum.

Acrotadus, ἀκροτάδης, insula est in sinu Persico: de qua Plin. *lib. 6. c. 23.*

Acroteleutium, extremus versus, finis. Iuni.

Acrotēmo, suprema pars temonis. Poll. ||

Acroteria, dicuntur pinnacula in summitate ædificiorum prominentia. Item in corpore humano extremitates etiam Acroteria dicuntur, quales sunt in manibus & pedibus illæ partes digitorum, quæ sub unguibus latent. { 23 γὰρ ἀκροτέλια. ANGL. Pinnacles in the high partes of buildings. } Vide Vitruvium & Bud. in *Comm.*

Acrothinia, primitiæ frugum sunt, quæ de summo acervo solent tolli, ἀκροθίνια. Ἄκρον enim summum sonat, θίνια autem frumentorum acervi dicuntur. Vnde ἀκροθίνια Græci dicunt, pro eo quod est, Summa delibare, vel primitias consecrare.

Acrothion, vide *Acroathon*.

Acrotilia, articuli. Pap.

Acrumæruina, utensilia ampliora. Fest.

Acroustica, frigida, atque coercencia. Cæli.

Acroxonia, axis cujusque extremitates. Poll. ||

Acti, æ, substantivum nomen, & Græcum, ultima depresso accentu. { ἄκτις choph. ἀκτι. GALL. Le bord & rivage de la mer. ITAL. Lito, GERM. Ein gestad. HISP. La orilla del mar, ò tierra cerca della. ANGL. The shoare & sea coaste. } Littus secretum & amœnum. Virgil. *lib. 5.*

At procul in sola secretâ Thronos acta
Anchisen stebant. Servius.

Cic. in *Verr.* Uxorem non poterat in acta tot diebus habere.

Acta, orum, vide *Ago*.

Actæa, herba est, sive frutex grani foliorum odore, caulibus anisi geniculatis, semine nigro, ut hederæ, baccis mollibus. Nascitur in opacis & asperis & aquosis. Hæc Plin. *lib. 26. cap. 8.* Ruellius hanc eandem esse putat, aut certè simillimam illi, quæ à Dioscoride ῥομαϊκή, à Latinis Ebulum vocatur.

Actæon, ἀκταίων, cum diphth. Aristri & Autonoes filius, à Diana in cervum conversus, & à suis canibus dilaceratus. Vide fabulam apud Ovid. *lib. 3. Metamorph.* & Fulgentium, atque etiam in Commentariis Apollonii *lib. 4.*

Inscius Actæon vidit sine veste Dianam
Præda fuit canibus non minus ille suis.

Ovid.

Actania, ἀκτανία, insula est in mari Germanico, cuius meminit Plinius *lib. 4. cap. 13.*

Actasta, vide *Acasta*.

Acte, es, ἀκτι. Græciæ regio nobilissima, quæ postea ab Attide Granai regis filia, Attica nominata est. Dicta Acte, vel ab Actæo quodam rege indigena, ut refert Stephanus: vel potius, quod maxima sui parte littoralis sit, & ad mare extensa. Nam ἀκτιὸς Græci littus vocant. Plinius *lib. 4. cap. 7.* In ea prima Attica, antiquitus Acta vocata, ἄκταίς, a, um, id est, Atticus, ἀκτιῶς, Ovid. *Metamorph.*

Separat Ionios Actais Phocis ab aruis.

Acte, frutex arborefcens, quem Latini Sambucum vocant. { ἀκτι. GALL. Sureau, ou susseau. ITAL. Sambuco. GERM. Holderstraud. HISP. Sabuco. ANGL. An elder tree. } Vnde Chamæacte, ἡμιάκτις, dicitur, quod Ebulum à Romanis appellatur, quasi pumila sambucus. Vide infra in dictione *Sambucus*.

Actiæ, ἀκτιᾶ. Stephano ludi erant in Actiæ Epiri promontorio quinto quoque anno celebrari soliti in honorem Apollinis, qui & ipse Actius cognominabatur. Hos ludos vetustissimos fuisse constat, utpote quorum & Callimachus meminerit. Summo tamen apparatu ab Augusto instaurati fuerunt, postquam Antonium & Cleopatram navali prælio ante Actium superasset: cura eorum deinceps Lacedæmonis mandata. Hæc Strabo *lib. 7.* Stephanus tertio quoque anno celebratos fuisse tradidit: tribusque certaminibus fuisse insignes, gymnico, equestri, & navali. Horum meminit & Servius in illud Virgil. 3. *Æneid.*

Actiæque Iliacis celebramus littora ludis.

Actin, ἀκτιὸς, ἡ, radius Solis: unde Ecclesia actinosa, quasi radiosa dicitur, quæ fide operibusque resplendet, apud Ambrosium *de interpret. David.* ||

Actio, Actionarius, vide *Ago*.

Actiosus, vide *Actiosus*.

Actis, teli genus. Novar. ||

Actilanes, ἀκτιλάνης, Rex Æthiopiæ, qui Amasim Ægypto depulit, quod nimis immoderate tyrannidem exerceret, regnumque ejus occupavit. Vide Diodorum *lib. 2. cap. 1.*

Actium, ἄκτιον, Epiri promontorium, ubi Augustus, devictis navali prælio Antonio & Cleopatra, urbem condidit, & Nicopolim à victoria nominavit.

Actius, & Actiacus, a, um, ἀκτιῶς. Virg. 3. *Æneid.*

Actiæque Iliacis celebramus littora ludis.

Ovid. *ep. 21.* Sappho ad Phæonem.

Cur non Actiacus miseram me mittis ad eras?

Actius Navius, inclytus Tarquinii Prisci temporibus Augur fuit, quem inspectante rege, cotem novacula discidisse fabulantur. Vide Livium *lib. 1. ab Urbe.* Alii malunt scribere *Accius*.

Actius, five Accius, fuit Tragædiarum scriptor, natus libertinis parentibus, & inter Colonos Pisaurum deductus, à quo & fundus Actianus juxta Pisaurum dictus: inscribendis Tragædiis, sententiarum gravitate, verborum pondere, personarum autoritate clarissimus extitit. Vide supra *Accius*.

Actito, Activus, Actor, vide *Ago*.

Actor, qui agit: in specie, qui agit in judicio: item is qui fabulam agit. Vide *Ago*.

Actor, ἄκτις. Comes fuit Herculis in expeditione contra Amazones, in quo bello vulneratus, quum domum redire vellet, in itinere moriturus est. ¶ Actorides, ἀκτιοειδής. Patroclus, nepos Actoris. Is enim ex Ægina, quam ei Iupiter à se vitiatam, uxorem dederat, Menæcium genuit: Menæcius autem relicta Ægina, Opuntem in Locros se contulit, & ibi Patroclum genuit. Legend. Ovid. *Eleg. 8. lib. 1. Trist. Actoris urbs.* Idem *Eleg. 9. lib. Trist. & Met.*

Repulit Actorides sub imagine tutus Achillis
Troas.

¶ Fuit & Actor quidam Auruncus, cuius meminit Virg. *lib. 12. Æneid.*

validam vi corripit hastam
Actoris Aurunci spoliū, &c.

Actiālis, Macrob. *Comment. lib. 2. cap. 17.* Hic à feriatis remotus, emittet tamen actualium vigore virtutum.

Actito, Activitas, Actiuncula, Activus, Actualis, actor. Vide *Ago*.

Actiārius, Actuosus, Actum est, Actus adjectivum & substantivum. Vide *Ago*.

Actuarius, ἀκτιῶς. Medici Græci nomen, qui plurimis scriptis voluminibus artem suam illustravit: ex quibus etiam hodie sunt in manibus septem libri de urinarum ratione.

Actuarius, limes est, qui primus actus est ab eo quintus quisque, quem si numeres cum primo erit sextus: quoniam quinque centurias sex limites cludunt. Actuarii autem extra maximos D, & K, latitudinem habent pedes XII. Per hos iter populo, sicut per viam publicam debetur; ita enim cautum est lege Sempronii & Cornelia, & Julia. Quidam ex his latiores sunt XII. pedibus, ut hi qui sunt per viam publicam militarem acti, habent enim latitudines viæ publicæ. Hæc tradita sunt ab Hygino in *lib. de limitibus constituendis*.

Actuariæ naves, quod facile agantur. ἰκτιῶν. Sisen. *lib. 3. hist.* Quibus occisis, actuarias ad viginti, naves item complures onerarias intendunt. Non. Salust. *hist. lib. 2.* Ad hoc pauca piratica actuaria navigia.

Actus agrestis, mensuræ genus fuit, de quo dictum est in dictione *Mensura*.

Actūtum, vide *Ago*.

Actilæus, stimulus. { 277 darban. κίττος. GALL. Pointe ou aiguillon. ITAL. Pugnolo, ago. GERM. Ein spin oder angel der Wespen vnd Bienen. HISP. El aguison della arveja ò abissa. ANGL. A pike or sting. } Col. *lib. 1.* Nec paludem quidem vicinam esse oportet ædificiis, nec junctam militarem viam: quod illa caloribus noxium virus eructat, & infestis aculeis armatos culices, muscas, tabanos, quæ in nos densissimis agminibus involant. Cic. 3. *de Fin.* Vespas aculeis uti videmus, Idem 2. *Tuscul.* Quum liquefcimus, suavisque mollitia, apud aculeum

aculeum ferre non possumus. ¶ Dicuntur & in herbis aculei, spinulae quaedam in folii caule, aut flore eminentes: ut in carduo, tribulo, leucacantha, & similibus. ¶ Cic. *de optimo dicendi genere*, transtulit ad orationem. Horum oratio, inquit, neque nervos, neque aculeos oratorios, ac forensis habet. Infixo aculeo fugere: Metaphora proverbialis, ubi quis dicto convitio, vel maleficio quopiam peracto, statim subducit sese, ne vel tueri cogatur quod dixerit, aut ne mutuum recipiat. Translatum videtur ab apibus, aut vespis, quæ infixo aculeo, statim aufugiunt. Quadrabit & in eos qui velut oracula quaedam pronunciant, & intellectu difficilia, aliis conjectandi materiam ministrantes, ut qui non interpretentur quamobrem ita senserint. *Etaslin. in Chilia 1.*

Aculeolus, diminutivum, quo utitur Martial. *Epigr. lib. 8. v. 10.*
 Aculeatus, a, um, quod aculeum, sive acutum quiddam aculei instar habet. ¶ *κινηστος*. GALL. *Pointu, picquant*. ITAL. *Chi ha tal ago*. GERM. *Spizig/ scharf*. HISP. *Cosa que tiene punta d aguzon*. ANGL. *Any thing that hath a sting or prick*. ¶ *Plin. lib. 11. cap. 26. de cicadis*. Sine ore, est pro eo quiddam aculeatum linguis simile, & hoc in pectore, quo rorem lambunt. ¶ Per translationem quoque oratio, aut epistola aculeata dicitur, quæ veluti aculeis quibusdam munita, animum quodammodo mordet ac pungit. *Cic. ad Attic. lib. 14.* Satis aculeatas ad Dolabellam litteras dedi.

Aculus ministerialis domus regia. Forre, *acolatrus*, est qui probet *Aulicus*, est que *Agulus*, ita dictus ab agendo videlicet. *Isid. gloss.*

¶ Acumba, accubitus. Acumbisima, fulcrum. *Lex. g. b.* ¶

Acuncula, vide *Acus*.

Acuo, is, ui, utrum, Aciem rei alicui induco, exacuo. ¶ *שחף latâsch, שחף schanan, אוויו, סוף, סוף, סוף*. GALL. *Aiguifer en tranchant, affiler, faire aigu*. ITAL. *Dare il fle, affilare, aguzzare*. GERM. *Scherpfen/ wehen/ spigen*. HISP. *Aguzar*. ANGL. *To sharpe, to mok sharpe*. ¶ *Colum. lib. 3.* Quoties falcem acueris, pelle aciem detergit, atque ita putare incipio. ¶ Interdum ponitur pro excito, hortor, &c. *Terent. in Adelph.* Attentiores sumus ad rem omnes, quam sat est: quod illos sat atas acuet, id est, docebit. *Virgil. 1. Georg.* in simili significatione animo tribuit,

Curia acuens mortalia corda.

Cic. in Topic. viris apposuit. In excitando autem, & in aciendo plurimum valet, si laudes illum, quem cohorteris. *Gell. cap. 26. lib. 2.* Acuere & quasi incendere colorem. *Livius lib. 10.* Acuit hoc curam patribus. Item acuere iram. *Et lib. 3. offic.* Dux res quæ languorem afferunt ceteris, illum acuebant, otium & solitudo, id est, incidebant. *Virgil. 7. Aeneid.* in malam partem accipit, pro instigare, incendere, irritare.

Postquam, inquit, visa satis primos acuisse furores.

¶ Huius verbi composita sunt, Exacuo, & Præcua: quorum significata vide suis locis.

Acutus, a, um, proprie de ferro dicitur, quod aciem habet, & bene fecat. Cui opponitur Hebes, vel obtusum. ¶ *שחף mellutâsch, שחף schanan, סוף*. GALL. *Aigu, aiguise*. ITAL. *Acuo & appuntato*. GERM. *Spizig/ scharpf*. HISP. *Cosa aguda d aguzada*. ANGL. *Sharpe made sharpe*. ¶ *Plaut. in Milit.* Vide, ut tibi istic sit acutus Cario culter probè. Item quod in mucronem, sive acumen definit, ut *Acutus palus, Acutus angulus, Acutum rostrum*. ¶ Per metaphoram autem ponitur pro subtili, vel acii, aut perspicaci: ut *Acutum ingenium, Acutus sophista, Acuta vox, δειφωσις*. Item acuti oculi, id est, clarè cernentes, *δειφωσις*. *Plaut. Capt. sc. 4. a. 3.* Macilento ore, naso acuto. *Et in Pseud. sc. 7. a. 4.* Magno capite, acutis oculis (an argutis?) *Senec. ep. 83.* Acuta sunt ista argumenta: Nihil aristâ acutius. *Acutum cernere*, *Horatius, δειφωσις*. *Acutæ aures*, *Horatius, δειφωσις*. *Acuti cibi*, *δειφωσις*. *Xenophon, Levia studia, sed tamen acuta, δειφωσις*. *Gaza ex Cicrone.*

Acuti, clavi, aut gomphi. *Pelag. lib. 15. n. 48.* Sicut impossibile est navim fabricari sine acutis.

Acutè, adverbium. ¶ *δειφωσις*. GALL. *Aigrement, ingenieusement*. ITAL. *Acutamente, ingeniosamente*. GERM. *Spizig/ scharf/ subtil*. HISP. *Agudamente, ingeniosamente*. ANGL. *Sharplie, ingeniouslie, quicklie*. ¶ Quod quamvis primò de acie ferri dicatur, sepius tamen ad animum refertur, idemque significat quod ingeniosè, vel subriter. *Cic. pro Calio.* Si mihi acutè, argutèque responderit. Idem *in Lelio*, Multa responsa acutè ferebantur. Interdum de voce dicitur: ut, *Vox acutè sonans*, apud eundem *de somnio Scipionis*, & graviter sonans. Nonnunquam & de visu, pro Clarè, perspicaciter. Pro quo etiam legitur *Acutum*, ut *Horat. lib. 1. Serm. Sat. 3.*

Quum tua pervideas oculis mala lippus ipanctis, Cur in amicorum vitis tam cernis acutum?

Acutulus, diminutivum, idem quod subacutus. ¶ *δειφωσις*. GALL. *Acutement aigu ou subtil*. ITAL. *Alquanto acuto d sottile*. GERM. *Ein wenig subtil oder scharpf*. HISP. *Vn poco agudo d sutil*. ANGL. *Somewhat sharpe*. ¶ Breves & acutulas conclusiones.

Acumèn, idem quod aculeus, seu cuspis. ¶ *δειφωσις*. GALL. *Pointe ou aiguillon*. ITAL. *Acuteza, acume*. GERM. *Ein spiz*. HISP. *Agudeza d aguzadura*. ANGL. *Asting or prick, sharpness of mitt*. ¶ *Cic. in Arati Phenomenis*. Tergaque Centauri, atque Nepai portat acumen. ¶ Accipitur & pro ingenii perspicacitate, quod quæ in acutum terminant, interius magis penetrent, quomodo solent perspicacia ingenia penetrare. ¶ *δειφωσις*. GALL. *Subtilité, finesse, astuce, cautelle*. ITAL. *Cauteza, astucia*. GERM. *Scharpf/ sinitgeit/ geschwindigheit*. HISP. *Agudeza d astucia de ingenio*. ¶ *Cic. de Nat. deor.* Epicurus homo sine acumine, sine ullo lepore. *Col. in prefatione*, Facillimam esse, nec ullius acuminis rusticationem. ¶ Item pro rostro avium, ex quibus si quid sibi caderet, auspicia ex acuminibus augures captare dicti. *Cerda.* ¶

Acumino, as, acutum facio. ¶ *שחף litâsch, שחף schanan, סוף*. GALL. *Aiguifer, faire aigu*. ITAL. *Aguzare*. GERM. *Spizig oder scharpf machen*. HISP. *Aguzar, d hazer agudo*. ANGL. *To mak*

sharpe. ¶ *Lact. de Opific.* In quadrupedibus autem contextum spinæ à summo capite deductum, longius extra corpus eduxit, & acuminavit in caudam.

Acuminatus, a, um, quod acumen habet. ¶ *שחף melutâsch, שחף schanan, סוף*. GALL. *Aigu, pointu*. ITAL. *Aguzzo*. GERM. *Scharpf gemacht/ oder gespizt*. HISP. *Cosa hecha aguda*. ANGL. *That which hath a sting or prick*. ¶ *Plin. lib. 11. cap. 2.* Ita reciproca generavit arte, ut fodiendo acuminatum, forbendoque fistulosum esset.

Acupediis dicitur, cui præcipuum est in currendo pedum acumen, *δειφωσις*, *Festus*.

¶ Acupediarii cursores, quasi acutis pedibus, Acupedes, accipides, quasi acuti pedes in currendo, *Salma.* ¶

Acupedium, in Glossario, *δειφωσις*.

Acupictores, qui acu pingunt. ¶ *שחף rokem, שחף/ סוף*. GALL. *Brodeurs, ou tapisriers*. ITAL. *Ricamatori*. GERM. *Schneidsticker*. HISP. *Bordadores, d bastadores*. ANGL. *Brodurers*. ¶ Alio nomine Phrygiones appellantur, à Phrygia regione Troia, ubi primùm inventa hæc ars dicitur.

¶ Acupictile, Phrygium opus. *Cod. ll. ant.* ¶

Acus, aci, generis masculini. Genus piscis, qui & acicula dicitur. *Martial. lib. 10.*

Et satius tenues ducere credis acos.

Hic etiam Belone dicitur. ¶ *δειφωσις*. GALL. *Esguille*. ITAL. *Angusticola*. GERM. *Ein langer Meersfisch*. HISP. *Aguja para pescado*. ¶ *Plin. lib. 9. cap. 51.* Acus, sive Belone, unus piscium, deliscente propter multitudinem utero parit. ¶ Est & acus minoris piscis genus, cui rostrum tubæ modo edentulum, quod descriptioni *δειφωσις* Aristotelis magis congruit.

Acus, aceris, generis neutrius, purgamentum frumenti. ¶ *שחף mbrs, סוף*. GALL. *Paille, ou balle*. ITAL. *La loppa d mondatura di grano*. GERM. *Spreuwer*. HISP. *Las granças d abechaduras de pan*. ANGL. *Casse*. ¶ *Col. lib. 8.* Nam in suburbanis lactens porcus acere nutricandus est.

Acero, as, are, Paleis inficere, *δειφωσις*.

Acératus, adj. Et. Acere plenus, aut permixtus. ¶ *שחף*. GALL. *Pailleux, comme le pain bis*. ITAL. *Pieno di paglia*. GERM. *Das voll spreuwer oder fleyen ist*. HISP. *Gransoso embuelto en granças de pan*. ANGL. *Full of stasse*. ¶ Inde Lutum acratum, autore Festo, quod paleam habet admixtam.

Acérōsus, adject. idem: ut, Panis acerosus, qui confectus est ex frumento parum purgato, acerèque non satis diligenter excreto.

Acus, quartæ declinationis, generis feminini. Instrumentum est quo vestes sarcuntur. ¶ *שחף machat, סוף*. GALL. *Esguille d coudre*. ITAL. *Ago*. GERM. *Ein nadel*. HISP. *Aguja para coser*. ANGL. *Adneedle*. ¶ *Plantus in Menach.* Acum credo invenisses, si acum quæreres. Proverbialis hyperbole de re diligenter vestigata. Nam acus inventu difficillima, quod ob exiguitatem facile fallat oculos quærentis. Rem acu tetigisti, apud eundem *Plautum in Rudente*. Id est, rem ipsam divinasti, nihil aberrans, q. d. ipsissimum punctum attingisti. Nam minutissima puncta denotantur acu. ¶ Ponitur etiam pro instrumento, quo utuntur scemina ad ornandos discernendisque capillos. ¶ *שחף sebarit, סוף*. GALL. *Poinçon d atourneresse d degrodiller les chevenux, d faire les passefilons*. ITAL. *Scriminale*. GERM. *Ein nadel*. HISP. *Aguja para hazer la crencha*. ¶ *Juven. Satyr. 2.*

Ille supercilium madida fuligine tinctum Obliqua producit acu.

Martial.

Figat acu tortas, sustineatque comas.

Purgamenta quoque leguminum Acus dicta invenimus à Columella *lib. 2. cap. 10.* ubi sic scribit de fabarum tritura. Nam femina excussa in arca iacebant: superque ea paulatim eodem modo reliqui fasciculi excutientur, ac durissimæ quidem acus reseræ separatæque erunt à cudentibus: minutæ verò, quæ cum siliquis de faba resederunt, aliter secedunt. ¶ Similiter exercitus instructi pars prior. GALL. *La pointe*, Acus dicitur, quod ea militum pars vehementissima sit ad hostem vulnerandum acumine telorum. Perottus: nisi potius legendum sit acies, quod puto, &c. Vide *Scal. ad Fest.*

Acunculâ, diminutivum ab Acu: qua utuntur mulieres ad se ornandum. ¶ *שחף*. GALL. *Petite esguille*. ITAL. *viccio ago*. GERM. *Ein nâ delin*. HISP. *Pequeña aguja*. ANGL. *Aprain or any such thing whair whit an woman vvis to bush hir*. ¶ Huiusmodi est discerniculum, quod capillis discriminandis est accommodatum. Vide *Scal. ad Festum*. Acunculam vocat *Codex Theodosianus*.

Acusilaus, *ἀκυσίλαος*, Atheniensis Rhetor, qui Galba imperante sese Romam contulit, ibique ludum aperuit tanto successu, ut moriens Atheniensibus decem myriades ex scenore partas reliquerit. ¶ Fuit & Acusilaus quidam Argivus Historicus, qui Genealogias quasdam conscripsit, ex æneis tabulis, quas patrem ejus ferunt invenisse, quum in domo sua nescio quid foderet. Utriusque meminit *Suidas*.

¶ Acustici, q. auditivi, qui tantum sunt discipuli auditores in silentio. Acutarii, argutarii, canes vertagi, acutis, & celeribus pedibus. *Salmaf.* ¶

Acutè, Acutus, Acutulus. Vide *Acuo*.

Acutea, *ἀκυσία*, Hispaniæ urbs est Stephano, cujus incolæ dicuntur Acutani, *ἀκυσιανοί*.

¶ Acutèla, acumen. *Gloss.*

Acutella, herba. *Plin.*

Acutia, P. Vitellii uxor. *Tacit. lib. 5.*

Acutarii, qui acunt. *Salmaf.*

Acyilas, *ἀκυσίλαος*, Philosophi nomen, qui Dialecticos commentarios conscripsit de Syllogismis. *Suidas*.

Acydon, seu potius Acylos, *ἀκυσ*. *Suidæ*, fructus est ilicis scemina. *Plin. lib. 16. cap. 6.* Ilcis glans utriusque brevior, & gracilior, quam *Homerus* Acydon vocat: eoque nomine à glande distinguit. Masculus ilices negant ferre. Dicitur etiam hoc nomine fructus arboris cujusdam, quæ mediam quandam naturam obtinet, inter suber